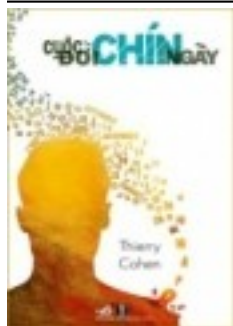

Cuộc Đời Chín Ngày

Contents

Cuộc Đời Chín Ngày	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	13
4. Chương 4	28
5. Chương 5	48
6. Chương 6	62
7. Chương 7	76
8. Chương 8	83
9. Chương 9	86
10. Chương 10	93

Cuộc Đời Chín Ngày

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn, Huyền ảo Một chuyện tình được viết ra với phong cách tựa tựa như Marc Levy v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-doi-chin-ngay>

1. Chương 1

Ngày 8 tháng 5 năm 2001

Thuốc ngủ, rượu whisky, cần sa. Nằm xuống. Mình biết mình làm gì. Chỉ nghĩ đến phương pháp. Chỉ nghĩ đến những động tác. Chỉ nghĩ đến bản thân, ở đây, trong phòng khách này, đến chai rượu, đến những viên thuốc. Chỉ mình mình thôi. Cái nút. Ống thuốc. Há miệng, để thuốc lên lưỡi, đưa chai lên môi. Nuốt. Nghĩ đến phương pháp. Không gì khác. Không nghĩ đến bố, không nghĩ đến mẹ. Nhất định không. Nghĩ đến nỗi nhục nhã của mình. Chỉ một mình, ở đây. Mình và nỗi nhục của mình. Mình biết mình đang làm gì. Rồi

bố mẹ sẽ hiểu. Có thể. Mà mình đâu thèm quan tâm đến việc họ có hiểu hay không! Không... Không nghĩ đến điều ấy. Không nghĩ đến ai hết.

Hôm nay, mình là người quyết định! Mình không thiết gì cuộc sống này nữa. Nó là một cuộc tra tấn, một sự sỉ nhục. Mình là người quyết định. Và mình quyết định sẽ vứt quách nó đi. Mình hoàn toàn làm chủ được tình thế!

Và nếu không đủ can đảm, nếu có ý định đứng dậy hay dừng tất cả những việc này lại, mình sẽ nghĩ đến nàng. Đến nàng, cuộc sống của mình và là người đã từ chối mình. Không nghĩ đến ai khác, những người yêu thương mình, mà nghĩ đến nàng, người không hề yêu mình, không muốn yêu mình. Thậm chí không hề muốn thử yêu mình. Làn da mịn màng, đôi mắt xanh biếc, nụ cười của nàng. Nụ cười của nàng! Đó chính là sự ve vuốt mà vẻ đẹp của nàng trao tặng cho những ai đến gần. Giờ nó đã trở thành một nỗi đau. Không, tất cả những gì thuộc về nàng đã khiến mình lạc lối, đã xô mình đến vực thẳm này. Vực thẳm của cái chết đối lại với nỗi trống rỗng của cuộc đời mình. Nào có khác gì nhau đâu?

Chúa ơi, sao đầu óc con quay như chong chóng thế này. Chúa ơi... Tại sao con lại kêu tên Người? Người có ở đó không? Có từng ở đó không? Người có thấu được những lời cầu nguyện của con? Thôi nào Chúa ơi, chúng ta hãy thanh toán nợ nần nhé! Làm sao Chúa trời nhân từ thế lại tạo ra một con người tuyệt vời như nàng ở cạnh kề con rồi lại chối từ không trao nàng cho con? Vì mục đích gì vậy? Để con phải đau khổ ư? Người đã thành công rồi đấy! Con đang đau khổ đây. Đến mức không thiết sống nữa. Thế nào, Người tự hào về mình ư? Con trả lại Người tương lai của con đấy. Hãy đem nó cho kẻ khác đi. Người chỉ mách con vực thẳm thì con xuống đó đây.

Mình không sợ.

Chỉ nghĩ đến phương pháp. Mẫu giấy vẫn còn bốc khói. Phê thêm một chút nữa. Đưa mình ra khỏi chính mình để tách khỏi nàng. Này đây tâm hồn mình bay bổng, được ru đưa bởi khói và rượu. Tiếp đến là thuốc ngủ. Đó là phương pháp. Mình đang vẽ mồ hôi. Không sợ.

Chỉ vài giây nữa thôi.

Nghĩ đến nàng.

Mình đã quyết định nói hết với nàng. Ngày hôm nay, ngày mình tròn hai mươi tuổi. Để tự mình giải thoát khỏi những mối ngờ vực. Và cuối cùng là để biết. Mình đã chuẩn bị thật kỹ... Nhưng liệu có cần phải chuẩn bị không nhỉ? Mình có biết bao nhiêu điều muốn nói với nàng. Nhưng nào nàng có muốn nghe, muốn hiểu. Mình đã nói với nàng tình yêu thời thơ ấu. Phần đầu của câu chuyện.

- Nhưng hồi đó bọn mình mới có chín tuổi mà, Jeremy! nàng vừa cười vừa nói.

Mười tuổi. Không trẻ con lắm đâu khi đã lên mười. Mình yêu nàng đến phát điên, còn nàng thì rất quý mình.

Với nàng, tất cả chỉ là một trò chơi con nít, một vài nụ hôn trong sáng, một tình cảm thân tình triu mến, một giai điệu yêu kiều. Một kỷ niệm xa vời nhuốm màu dĩ vãng.

Còn với mình, đó lại là khởi đầu của cuộc sống. Một thứ ánh sáng nóng bỏng đến trước ánh sáng mùa hè và chia rẽ hai đứa.

- Chúng mình đã trở thành bạn. Thậm chí cậu từng là người bạn tâm tình của mình!

Thất vọng xiết bao khi phải đóng vai đó trong suốt ngần ấy năm để được sống gần nàng. Để phải nhìn những gã bịp bợm làm trò với vẻ bánh trai hay thân hình cường tráng. Nàng rất thích chiều lòng người khác. Vậy nên mình bỏ đi. Mình đã cố quên nàng. Vô ích. Đau khổ, hy vọng. Đến mức ngạt thở.

Phải chấm dứt tình trạng này. Vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi. Như một bức tối hậu thư đem gửi để còn có thể chờ đợi. Thở lộ tình yêu với nàng, cố gắng chinh phục nàng. Bằng những lời nói sinh ra từ một vết thương được thời gian kết tinh thành những viên ngọc trai lấp lánh.

Mình thấy nàng xúc động và thoáng chút xao lòng trước những gì mình nói.

Nàng đã thuộc về mình trong vài giây. Hay chỉ là tưởng tượng?

Hắn xuất hiện và mọi chuyện đảo lộn.

- Giới thiệu với cậu anh Hugo. Chồng sắp cưới của mình. Những lời lẽ đó làm tâm trí mình tê dại. Nỗi đau đớn, người bạn đồng hành thân thiết bấy lâu nay được chôn chặt đầu đó giữa trái tim và ổ bụng bỗng như bình tĩnh, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Giống như một đòn tấn công cuối cùng đầy quả cảm trước khi cuộc chiến kết thúc, rất quyết đoán. Nàng là của mình. Nàng sinh ra để cho mình. Nàng là của mình!

Mình tin chắc điều đó đến mức phải gào lên. Hắn đánh mình. Mình ngã xuống, thật thê thảm. Nàng giữ hắn lại. Từ mắt nàng toát lên sự âu yếm, còn từ miệng nàng là sự thương hại.

- Mình yêu anh ấy. Mình không yêu cậu, Jeremy ạ. Mình chưa bao giờ yêu cậu! Mình sẽ không bao giờ yêu cậu! Xin lỗi cậu nhé. Những lời đó là để xoa dịu sự hung hăng của hắn, và để giết chết tình yêu của mình. Những lời phỉ nhổ lên trái tim mình.

Rồi họ bỏ đi.

Và mọi chuyện kết thúc.

Mình đã hút xong điếu cần sa. Giờ thì nằm xuống, một tay cầm mấy viên thuốc ngủ, tay kia nắm lấy chai rượu. Lối thoát duy nhất.

Chúa ơi, con gặp Người ngay bây giờ đây! Chúng ta sẽ thanh toán mọi nợ nần! Người sẽ phải giải thích cho con đây! Con sẽ không chấp nhận bất cứ lời xin lỗi nào đâu. Con chỉ tha thứ cho Người nếu Người có mặt ở đây mà thôi. Người đã dành cho con điều gì trên thiên đường trong khi địa ngục của con là ở đây? Con sẽ phải ra trước phiên tòa của Người để trả lời về tội lỗi của con ư? Người không chấp nhận hành động tự sát, Người chối từ kẻ tự sát ư? Còn con, Người đã loại con ra khỏi cuộc sống của con đây thôi. Người sẽ không phải chịu trách nhiệm về hành động của con!

Những hình ảnh vụt lên trong tâm trí Jeremy như những đốm sáng cuối cùng của một ngọn lửa đang lụi tàn. Bố mẹ nhìn hắn ra đi. Mẹ hắn vừa giơ tay ra hiệu vừa khóc. Còn bố hắn lạnh lùng nhìn cảnh tượng đó. Rồi một cô bé xuất hiện và len vào giữa họ. Em gái hắn đã thế chỗ hắn. Hắn rên lên. Đối thủ mà hắn gặp thật đáng sợ! Cần phải hành động gấp, phải dập tắt nỗi đau dai dẳng này hoặc là chấp nhận nó. Liệu nỗi đau này có biện hộ cho hành động của hắn không?

Hắn cho thuốc vào miệng và nuốt một ngụm whisky. Một luồng khí lạnh chạy dọc dưới làn da hắn. Đủ lạnh và đủ mạnh để dập tắt hai mươi tuổi đời.

Hắn tin mình nghe thấy một giọng nói. Của Victoria chăng? Rồi những lời thì thầm bên tai tưởng chừng như rất xa xôi ấy vẽ nên một nụ cười trên gương mặt sững sờ của hắn.

“Chúc mừng sinh nhật, anh Jeremy!”

2. Chương 2

Ánh sáng đánh thức hắn dậy. Một làn hơi ấm êm dịu bao bọc lấy hắn. Hắn cảm thấy thật thư thái.

Trước khi chết, ý nghĩ cuối cùng của hắn là được về thế giới bên kia, với hy vọng được đến với điều tốt đẹp hơn và để tìm ra một câu trả lời.

Còn bây giờ, một thứ ánh sáng dịu dàng đang lướt nhẹ trên làn mi.

“Mình đã chết và mình đang kết thúc chặng đường của mình. Mình sẽ tiến bước và sẽ đến được bến bờ bên kia để khám phá ánh sáng rực rỡ, khám phá chân lý. Và có thể là để hiểu được ý nghĩa cuộc sống của mình.”

Hắn chờ giây lát, rình đợi cái chuyển động đang mang hắn đến gần với sự sáng rõ ấy. Nhưng nó không đến gần hắn.

Bỗng hần như thấy có một bàn tay đang vuốt ve dưới bụng và cảm giác ấy khiến hần sững sờ. Rồi hần cảm nhận được tấm thân nặng nề của mình và tưởng chừng như nghe được cả nhịp đập của trái tim.

Một ý nghĩ khiến hần khiếp sợ: hần chưa chết!

Hần cố mở mắt nhưng một ngọn lửa khiến hần lóa mắt.

Mờ ảo, rồi một bóng người cử động.

Hần rùng mình.

Những đường viền, những hình bóng và những màu sắc dần hiện rõ: ban đầu là mái tóc màu hạt dẻ, rồi một gương mặt phụ nữ.

“Không thể thế được! Mình đang mơ hay sao! Cái chết đã khiến mình mê sảng rồi! Khuôn mặt này... Thật vô lý!”

Victoria tựa cằm lên đôi bàn tay với những ngón thon dài đan vào nhau trên bụng hần, nhìn hần mỉm cười.

Jeremy nằm bất động như bị thôi miên bởi hình ảnh khó tin này.

- Cuối cùng thì anh cũng dậy rồi ư? nàng dịu dàng hỏi.

“Khuôn mặt của Victoria. Cái vuốt ve của Victoria. Và giờ đây là giọng nói của nàng.”

- Nào, đồ lười! Động dậy đi chứ!

Những ngón tay của Victoria xoa nhẹ lên ngực hần.

“Nàng đó, ngay trước mắt mình. Nàng đang nhìn mình, nói với mình...”

- Anh có dậy luôn không hay em đứng lên đây?

Hần định cự mình, và thật kinh ngạc, hần đưa được tay mình chạm vào tay Victoria.

“Một giấc mơ, một ảo ảnh hay một viễn tưởng đây? Ai là người dựng nên màn kịch này? Chúa trời? Hay quỷ dữ?”

Hần có cảm giác vừa sợ vừa vui. Hần muốn hét, muốn khóc, muốn cười. Hần quyết định tận hưởng niềm sung sướng vào thời khắc này và thả mình vào ảo giác mà cái chết mang lại cho mình.

Người phụ nữ trẻ trườn lên người hần. Hần có cảm giác làn da của nàng như một dải lụa mỏng đang lướt trên cơ thể. Một cảm giác còn êm dịu hơn cả những gì hần từng mơ đến. Khi gương mặt của Victoria chỉ còn cách khuôn mặt hần vài xăng ti mét, hần gần như lè cả mắt để chiêm ngưỡng từng chi tiết nhỏ. Nàng có đôi mắt to màu xanh biếc, hai hàng lông mày dài, và lúc này miệng nàng đang tiến đến sát miệng hần.

Trước đây, đã bao lần hần khao khát được ôm nàng trong vòng tay.

Nàng hôn hần thắm thiết, còn hần thả mình trong cơn mê sảng ngọt ngào ấy.

“Cần gì biết giây phút này là có thật hay không? Quan trọng là mình đang trải nghiệm nó!”

-Này, anh không thể có thêm chút lòng tin hay sao? nàng phản đối. Không phải vì hôm nay là ngày sinh nhật của quý ông mà quý ông có quyền mặc kệ người khác đâu nhé!

Sinh nhật hần ư? Hần run rẩy. Điều đó có nghĩa là gì vậy? Liệu cái chết có muốn tôn trọng bức tối hậu thư đã từng bị cuộc sống khước từ không? Hay là bởi trong sâu thẳm nỗi tổn thương, thời gian và hư vô đã xung đột, hòa quyện làm một để mang đến trao tặng hần một niềm vui cuối cùng. Hần quyết định tranh thủ giây phút đó để sống trọn vẹn cơn mê sảng này trước khi kết thúc chuyến đi.

Nàng ôm hần, áp người hần vào mình, hần có cảm giác da thịt nàng đang tan chảy trong hần.

Jeremy không dám cử động.

- Ôm em đi chứ, chán quá! nàng cự nự.

Nàng ngóc đầu dậy và tỉnh ngịch nhìn hần.

- Anh không muốn nhận quà của mình ư?

Nàng đặt lên môi hắn một nụ hôn và Jeremy cảm nhận được hương vị từ miệng nàng. Hắn có cảm giác như đang say và được ru bởi một ảo ảnh với những hình ảnh nổi gần như có thật.

- Để em đi tắt đèn, nàng thì thăm.

“Đêm tối thì không được, không được! Bóng tối sẽ nuốt chửng chúng ta, mang Victoria đi và đưa ta đến chặng cuối của hành trình! Và rồi giây phút nghỉ ngơi tuyệt vời thế này sẽ chấm dứt!”

Ánh sáng tắt vụt nhưng cơ thể của Victoria vẫn nằm lại trên người hắn.

- Anh siết em chặt quá. Em không cự được nữa đây này, nàng nói, giọng êm ái và vui vẻ.

Victoria vẫn ở bên hắn.

Jeremy nắm tay nàng. Hắn từng sợ niềm sung sướng của hắn là hành động cuối cùng trong giấc mơ. Biết bao nhiêu giấc mơ đã từng tắt ngấm theo cách đó. Hắn bất động, sợ hãi thời khắc phải rời xa nàng và rồi cuối cùng thì sẽ chết.

Victoria tỳ cằm lên ngực hắn rồi nói khẽ:

- Anh biết không, đúng là hơi ngốc, nhưng em không thể không nghĩ cách đây một năm... anh từng muốn chết. Vì em.

of 9

Cuộc đời chín ngày - Thierry Cohen

Ngồi trên giường, người đu đưa, hắn cố tìm ra một ý nghĩa cho lời nói của Victoria.

“Cách đây một năm ư? Sinh nhật của mình? Chúng ta vẫn còn sống ư? Tại sao mình không nhớ gì về năm vừa qua nhỉ?”

Tâm trí hắn tối sầm lại trước sự tấn công dồn dập của một loạt các câu hỏi điên rồ, những ý nghĩ không đầu không cuối, những câu trả lời và những giả thiết phi lý.

Các sự việc thiếu tính liên tục khiến hắn không thể chịu đựng được, hắn đứng dậy. Hắn bồn chồn xoa gáy, muốn đưa ra một quyết định.

Hắn nghe thấy Victoria vừa tắm vừa lẩm nhẩm hát bài L'Hymne à l'amour (1).

(1): Bài ca tình yêu

Hắn soi xét khắp phòng, một căn phòng sáng sủa sơn tông màu trắng và vàng kem mang phong cách đương đại khá lạnh nhưng vẫn dễ chịu nhờ vào một số đồ vật. Hắn nhận ra một vài đồ đạc. Chiếc ghế bành Club mà bố mẹ hắn đã tặng, cây đèn mang chụp đồ mua của một gã nghệ sĩ trẻ, hai chiếc gối tựa màu sắc sặc sỡ.

Hắn đi về phía cửa sổ rồi vén tấm ri đô dày. Một tia sáng chiếu vào giường làm hiện rõ những hạt bụi lơ lửng trên không. Bên ngoài, người đi đường, ô tô, tiếng ồn hợp thành một cảnh đời khá tầm thường.

Hắn quan sát căn phòng thêm một lần nữa dưới ánh sáng ban ngày và nhìn thấy một đồng hồ điện tử treo tường. Trên đó có một bức ảnh chụp Essaouira, thành phố quê hương hắn. Một vài ngôi nhà màu trắng và một số khác màu xanh lam, ánh nắng mặt trời, hàng cây oải mình vì gió. Hắn tiến đến để đọc ngày hiển thị bằng đèn điốt phản quang: ngày 8 tháng 5 năm 2002.

Hắn tự sát ngày 8 tháng 5 năm 2001.

Hắn ngồi vào ghế bành, rã rời, mắt dán chặt vào lịch.

Để nhường chỗ cho trạng thái điên rồ đang xâm chiếm, hắn ép mình phải bình tĩnh. Hắn phải suy nghĩ và hình dung ra từng giả thiết một. Nếu hắn đã chết, có lẽ hắn đang ở một kiểu thiên đường mà ngày nào cũng là sinh nhật hắn. Hoặc là, nếu đây là địa ngục thì hắn bị kết án phải sống lại giấc mơ này, lúc nào cũng là ngày đó. Và nếu hắn còn sống, điều đó có nghĩa là hắn đã tự sát hụt và mất trí... Trí nhớ về một năm duy nhất.

Victoria xuất hiện ở cửa phòng tắm, khoác chiếc áo choàng trắng, tóc quần chặt trong một chiếc khăn tắm, đôi má ửng hồng, rạng rỡ. Tình yêu của đời hắn ở ngay gần hắn.

- Anh làm gì trước cái lịch thế kia? Anh kiểm tra ngày tháng chắc? Đúng rồi, sinh nhật anh mà. Anh nghĩ vì sao em lao vào lòng anh lúc này thế hả? Quà của anh đây! nàng đưa.

Rồi, khi thấy vẻ nghiêm trọng của Jeremy, nàng cau mày.

- Hôm nay anh bị làm sao thế? Sao lại mang bộ mặt đờ đẫn thế? Mà từ sáng nay em thấy anh lạ lắm đấy. Choáng váng, hắn quyết định hỏi nàng.

- Anh...

Lần đầu tiên hắn lên tiếng kể từ khi thức giấc, giọng nói của hắn khiến hắn giật mình.

Hắn im bặt để mặc cho âm thanh gần như chắc nịch ấy vang mãi trong tâm trí mình.

- Gì vậy anh?

Nàng nghiêng đầu, lo lắng.

Hắn biết nói gì với nàng đây? Nếu tất cả không phải là ảo ảnh, thì thổ lộ với nàng nỗi niềm rối như tơ vò để làm gì?

Nhưng hắn không thể cầm lặng và bất động lâu hơn được nữa.

- Anh quên mất...

- Anh quên ư? Quên gì thế, anh yêu? Sinh nhật anh à? nàng đưa mà không mỉm cười.

Hắn thấy thật tệ, căng như dây đàn.

- Anh quên gì thế, anh yêu? nàng gặng hỏi.

- Anh quên hết mọi chuyện, hắn ấp úng, ngạc nhiên một cách thú vị trước sự dịu dàng của Victoria. Anh không hề nhớ bất cứ điều gì. Anh không biết căn hộ này. Anh không nhớ gì về ngày hôm qua, hôm kia, hôm kia hoặc tháng trước.

Victoria quan sát hắn giây lát, bối rối, rồi nhún vai. Nàng ngồi xuống tràng kỷ và bắt đầu lau tóc bằng khăn tắm.

- Victoria. (Hắn rùng mình khi gọi tên nàng). Anh nghĩ... mình bị bệnh mất trí rồi.

- Ôi thôi! Anh thôi ngay những lời đùa vô căn cứ đó đi!

Nàng tiếp tục xoa mạnh mái tóc dài, đầu cúi xuống.

“Biết nói thế nào với nàng đây? Liệu có thực sự cần thiết không? Nhưng suy cho cùng, cho dù cái thế giới mình đang tồn tại có thể nào, quá khứ và tương lai có thể nào đi chẳng nữa, nếu có tồn tại thì cũng thật tuyệt vời vì có nàng ở bên mình! Sao lại phải lo lắng cho quá khứ? Mười hai tháng dài đằng đẽ đó đâu có còn quan trọng gì?”

Tuy nhiên, Jeremy biết rằng hắn sẽ không thể hoàn toàn là chính hắn nếu không nhớ gì về mười hai tháng qua. Hắn muốn thử lần cuối cùng.

- Anh cảm thấy không được khỏe. Anh đau đầu quá. Với lại...

Nghe nói thế, Victoria ngẩng đầu và nhìn hắn độ lượng.

- Chắc do vụ tiệc tùng hôm qua ấy mà. Với lượng anh uống thì có gì ngạc nhiên lắm đâu!

Jeremy rùng mình.

“Tiệc hôm qua? Uống nhiều ư? Mình ghét rượu thế kia mà. Nhưng tại sao lại không kia chứ? Phải! Mình kỷ niệm sinh nhật, mình đã say, đến mức quên trọn cả một năm đã qua.”

Giả thiết này thật kỳ dị, nhưng có vẻ chấp nhận được và khiến hắn yên lòng.

“Thế có nghĩa là mình vẫn sống! Đợi đến khi nào tác dụng của rượu tan hết thì mình sẽ nhớ lại mọi chuyện.”

- Thế chuyện gì đã xảy ra vậy? hấn hỏi, trong lòng hân hoan vì ý nghĩ này.

Lúc này, nàng chuyển sang giữa móng tay.

- Ủ thì anh uống khá nhiều chứ sao! Anh không nhớ gì hết ư? nàng nói với vẻ tinh quái.

- Không.

- Em hiểu, anh muốn quên! Suýt nữa thì anh làm hỏng bữa tiệc đấy. Anh đã nói những lời đùa tục tĩu, rồi tỏ tình với Clotilde... giá mà anh không đánh Pierre khi anh ấy yêu cầu anh im thì còn chấp nhận được.

Nàng kể những chuyện đó mà không hề ngẩng đầu lên, chỉ khẽ mỉm cười.

Những lời nói ấy khiến hấn run rẩy. Làm sao hấn lại có thể có thái độ như thế? Trước đây hấn luôn thuộc tít người quá nhút nhát để cư xử như vậy. Hay hấn đã thay đổi đến mức vậy sau một năm?

- Tỏ tình với Clotilde ư? Thế còn Pierre?

- Anh đừng lo, họ không để bụng đâu. Họ biết một khi đã say thì anh là một kẻ ngốc mà. Lúc đó em cũng bực mình lắm. Nhưng thôi, hôm qua là tiệc sinh nhật anh, rồi rượu vào, đủ thứ... Dù sao chẳng nữa, nàng vừa nói thêm vừa cười, lời tỏ tình với Clotilde cũng quá tầm thường so với lời tỏ tình em nhận được cách đây đúng một năm.

-Em nói đến lúc anh thổ lộ với em trong công viên ư? Nhưng... chắc anh phải nói... Thế anh không nói thêm lần nào suốt từ hồi ấy...

Nàng nở một nụ cười rộng lượng.

- Có, có chứ. Nhiều lời tử tế. Vài sự quan tâm. Nhưng không phải là một lời tỏ tình thật sự. Không phải những lời khiến mắt anh rưng r lệ...

Nói đến đây nàng dừng lại giây lát, như thể để nhớ về những thời khắc đó.

- Anh đã khiến em xao lòng đến mức có thể phũ phàng chia tay người vừa xin cưới em để rồi lao vào vòng tay của anh kia đấy!

Lời tâm sự này khiến Jeremy lo lắng. Nếu như nàng đang hé mở một phần câu chuyện và bắt đầu giúp hấn hiểu tại sao nàng lại hiện diện trong căn phòng của hấn thì nàng cũng đã tiết lộ một kiểu cư xử đáng kinh ngạc nơi hấn.

Hấn tiến đến ngồi xuống cạnh nàng. Hấn nắm đôi bàn tay nàng và áp lên má mình.

- Em biết không, anh có thể nói với em những lời lẽ còn đẹp hơn thế mỗi ngày.

- Trông bộ mặt anh nghiêm trọng quá! Em làm anh giận hả, anh yêu? nàng nhún mày hỏi.

- Không, chỉ là vì anh... đau đầu khủng khiếp. Nàng đưa tay lên trên trán.

- Đúng đấy, trông anh không bình thường. Da dẻ anh nhợt nhạt quá.

Những lời nói ấy khiến Jeremy run rẩy.

Hấn quyết định lên tiếng. Chỉ có nàng mới giúp được hấn.

- Anh thấy không ổn chút nào. Anh không hề nhớ gì về ngày hôm qua... cả năm qua nữa. Đầu anh hoàn toàn trống rỗng.

Rồi hấn đứng lên, sải bước trong căn phòng, tâm trí bị cuốn theo những lời thú nhận.

- Anh biết điều này thật khó tin, nhưng anh bị bệnh... mất trí nhớ. Một chứng mất trí lạ lùng bởi vì anh chỉ không nhớ gì về đúng một năm qua! hấn nói tiếp. Anh nhớ được hai mươi năm trước đó. Nhớ được cả vài phút trước khi... định tự...

Victoria ngồi bất động giữa phòng khách quan sát hấn, vẻ lo lắng.

- Anh nói nghiêm túc đấy chứ.

- Rất nghiêm túc.

Gương mặt của Victoria trông thật nghiêm trọng.

- Có thể là tại rượu? nàng nói, nhưng cũng không chắc chắn.

- Có thể.

Cả hai im lặng nhìn nhau vài giây.

- Em hiểu rồi! Đúng là tại vụ đấy! Victoria kêu lên. Hôm qua em cố đưa anh đi ngủ, nhưng anh chống cự rồi bị ngã! Đầu anh đập vào thành giường. Anh bảo là không sao, nhưng đầu anh thì sưng thành một cục. Sau đó anh ngủ thiếp đi, còn em thì nghĩ là cũng không nghiêm trọng. Nhưng cú va đập khá mạnh. Đáng ra em nên đưa anh đến bệnh viện ngay lúc đó!

Lời giải thích khiến Jeremy an lòng. Hắn luồn tay vào tóc và thấy đúng là đầu hắn bị sưng lên ở phía bên phải. Bỗng nhiên hắn thấy mình được giải thoát khỏi một phần gánh nặng đang đè nén trái tim hắn. Một lý do vật lý, một cú sốc... Thế là một sự việc cụ thể vừa lý giải một chút tình thế này.

Nàng đỡ tay hắn để giúp hắn ngồi cẩn thận xuống mép giường, giống như người ta thường đỡ người già. Được thấy nàng xáo động, lo lắng giúp hắn khẳng định mình còn sống. Sống nhưng bệnh tật. Victoria ở ngay bên cạnh, yêu hắn.

Thoát khỏi nỗi sợ hãi, Jeremy bỗng có ý muốn hét lên niềm vui sướng của mình.

- Thế anh nhớ được chính xác gì nào? Victoria hỏi.

- Hoàn toàn không gì hết.

- Thế còn lần đầu tiên chúng ta làm tình thì sao? nàng hỏi với vẻ tinh nghịch.

- Với anh hả, cách đây có vài giây.

Nàng mở to đôi mắt.

- Thế căn hộ này? nàng tiếp tục.

- Giờ anh mới biết nó.

- Chuyện này đúng là điên rồ thật!

Rồi bằng một giọng nói ngọt ngào, nàng hỏi hắn như một người bệnh.

- Anh cố nhớ xem. Khi tỉnh dậy ở bệnh viện, sau khi anh định tự... Rồi thời gian bình phục ở nhà em thì sao?

- Không. Anh chỉ nhớ mỗi lúc tự tử, sau đó là em và anh sáng nay. Không nhớ gì giữa hai sự việc này.

- Không thể tin được. Thế anh định nói đây cũng là lần đầu gặp em à? Anh nói cứ như vừa biết anh và em là...

- Đúng thế.

- Điên rồ! nàng kêu lên.

Nàng hít một hơi thật sâu rồi đứng lên, vẻ quyết đoán.

- Thôi, không nên lo lắng. Chứng mất trí này chỉ là chốc lát thôi.

- Chốc lát và có chọn lựa?

- Chúng ta thì biết gì về căn bệnh mất trí này nào? Nàng nói rồi đi về phía chiếc điện thoại. Em gọi anh Pierre đến đưa mình vào bệnh viện. Có người bạn thân nhất bên cạnh sẽ tốt cho anh.

Lúc này cả hai đứng ở cạnh giường hắn. Jeremy đã gặp Pierre trước đó rồi. Anh ta thuộc nhóm của Victoria, nhóm bạn hồi phổ thông. Hồi đó Jeremy biết tất cả bạn bè của nàng và phân loại họ theo mức độ nguy

hiếm. Bọn con trai đẹp mã nhất, có duyên nhất là những kẻ hắc ghét. Có những thằng không có đặc điểm bề ngoài gì nổi trội nhưng tính cách lại là một mối đe dọa. Victoria đủ nhạy cảm để xiêu lòng vì một cá tính mạnh mẽ và đặc biệt. Những kẻ khác được gia nhập hội nhờ hài hước và tốt bụng. Pierre được xếp vào giữa loại hai và loại ba. Anh ta là một dạng như Woody Allen (2). Một kẻ tử tế, xuất sắc, cái nhìn thông minh, ít tóc, nét bình thường. Jeremy gặp lại dáng người yếu ớt và hơi gù từng thấp từng Victoria trong những cuộc đi chơi. Đôi lần nàng còn cầm tay Pierre, còn hắc vừa thềm muốn được như anh ta vừa biết ơn anh ta đã chăm sóc nàng theo kiểu không để ý đến nàng, hắc hy vọng thế.

(2): Woody Allen sinh ngày 1 tháng 12 năm 1935, là một diễn viên, đạo diễn, nhà biên kịch Mỹ nổi tiếng. Ông từng giành 3 giải Oscar cho các hạng mục Đạo diễn xuất sắc và Kịch bản gốc xuất sắc.

Jeremy tự hỏi không biết Pierre đã trở thành bạn hắc từ khi nào và bằng cách nào. Việc Pierre có mặt ở đây khiến hắc ngạc nhiên. Sự ân cần và vẻ lo lắng của anh ta thể hiện khiến hắc bối rối.

Pierre nghiêng người về phía Jeremy.

- Này anh bạn, mình biết cậu không muốn nói đến chuyện đó nhưng đây là tốt cho cậu đấy.

Victoria nhìn hắc, lo âu cắn lưỡi.

- Cậu có nhớ bệnh viện này không? Cách đây một năm Victoria đã đưa cậu đến đây. Lúc đó cậu trông thật thảm thương. Uống cả một chai whisky và khá nhiều thuốc ngủ... Uống cả một chai whisky và khá nhiều thuốc ngủ... Sau đó cậu bị hôn mê. Sau đó cậu bị hôn mê.

- Mình nhắc lại là không nhớ gì hết, Jeremy cau kinh trả lời.

- Chết tiệt, Pierre thở dài. Thôi được, cậu nhớ được chuyện gì gần đây nhất nào?

- Chai rượu, những điều cần sa, thuốc ngủ, phòng khách...

- Còn trước đó? Cậu vẫn nhớ cuộc đời cậu trước khi định...

- Phải, tất cả.

- Thế sau đó không nhớ gì sao?

- Không gì cả. Mình đã nói mười lần rồi cơ mà.

- Xin lỗi, mình hắc đã làm cậu mệt, Pierre thở dài. Anh ngồi xuống đầu giường.

- Lạc quan lên nào: các phân tích không cho thấy điều gì đáng ngại! Tất nhiên, ông bác sĩ chẳng dính líu gì. Ông ấy nói đến “nguồn gốc tâm thần thân thể”. Ý định tự vẫn của cậu có thể là cốt lõi của tất cả những chuyện này. Trước đó mình từng nghĩ nó không phải là vấn đề đối với cậu. Vì cậu chưa bao giờ nói về nó.

- Đúng đấy, Victoria nói, nhưng vấn đề chính là ở đó.

- Điều đáng ngạc nhiên ở đây là bệnh mất trí nhớ này lại lựa chọn được thời điểm. Pierre ngừng lại giây lát.

- Đúng ra là...cậu không biết mình là ai! anh nói tiếp.

- Chỉ biết mặt thôi, hồi còn học cấp ba.

- Biết mặt thôi! anh nhắc lại. Mình là bạn thân nhất của cậu kia mà! Mình đã chăm sóc cậu suốt thời gian dưỡng bệnh, rồi mỗi lần cậu say xin mình lại mang cậu nguyên vẹn về nhà, thế mà cậu chỉ...biết mặt mình!

- Mình xin lỗi...

Sự có mặt của Pierre khiến Jeremy nổi giận. Những câu hỏi, sự ân cần của anh khiến hắc bức dọc. Hắc giờ chỉ muốn được ở một mình cạnh Victoria, nói với nàng, ôm nàng vào lòng.

- Pierre, cậu vui lòng để bọn mình lại với nhau chứ? Jeremy hỏi, giọng hơi lạnh lùng.

Pierre ngẩng đầu lên, sững sốt.

- Tất nhiên rồi, anh trả lời, cố giấu sự giận dữ của mình.

Sau đó, anh quay sang nói với Victoria:

- Nếu có gì mới cứ gọi điện cho anh. Đừng để anh bất tin đấy nhé! Câu nói cuối cùng của anh khiến Jeremy cảm động.

Hắn đưa tay cho anh. Pierre bắt tay hắn, nghiêng người hôn lên má bạn.

- Khi nào cậu trở lại trạng thái bình thường, chúng ta sẽ ôm nhau.

Jeremy cảm thấy ngưỡng ngùng trước sự thân mật đó, siết tay bạn chặt hơn.

Khi Pierre đã đi khỏi, Victoria đến ngồi bên hắn, vuốt ve mặt hắn. Niềm hạnh phúc đã trở lại lại xâm chiếm hắn.

- Thế là sao, ông đây không còn nhớ gì về em nữa à?

- Để được thế thì anh nên quên hai mươi năm đầu tiên đi. Ngược lại, anh không nhớ chút nào về thời gian chúng ta sống cùng nhau. Bởi thế nên thấy em ở đây, ngay bên cạnh anh, nó gần như...siêu nhiên. Hay là em kể cho anh chuyện năm ngoái, có khi lại giúp được anh đấy?

- Với em thật điên rồ khi đi kể lại những gì CHÚNG TA đã cùng nhau làm cách đây có tí thời gian. Nhưng được, em kể ngay đây.

Nàng nằm xuống cạnh hắn, nắm lấy tay hắn, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà.

- Anh cứ ngắt lời em nếu nhớ ra điều gì nhé, nàng thì thầm. Mọi chuyện bắt đầu từ cuộc cãi vã với Hugo, chồng sắp cưới...của em, ngay sau khi anh nói yêu em. Anh nằm dưới đất còn anh ta tức điên. Anh ta gào lên, chửi mắng anh, chế giễu anh, còn em thì quay ra bảo vệ anh. Em phần nộ trước thái độ hung hăng của anh ta. Bọn em to tiếng và bắt đầu nói nhau chửi ra gì. Anh ta thậm chí còn buộc tội chính em là người đã khiêu khích anh. Anh biết đấy, anh ta rất dễ bốc đồng. Em sợ tính khí thất thường của anh ta. Nhưng dù sao thì em cũng nói với anh ta rằng lời tỏ tình của anh đã khiến em vô cùng cảm động.

Nàng cười.

- Anh ta nổi đóa và bắt đầu lăng mạ em. Đến lúc đó em hiểu ra mình không thể nào xây dựng cuộc sống với một kẻ...tâm thường như thế. Em không hẳn là yêu anh ta. Anh ta chẳng qua có đẹp trai. Kiểu mà bọn con gái yêu thích. Em đã tự hào một cách ngu ngốc rằng anh ta đã chọn em. Hồi đó em như thế đấy...

Giọng nàng nhỏ nhẹ hơn, như thể để giấu sự bối rối của mình.

- Em bỏ mặc Hugo đứng đó rồi quay về. Và em nghĩ lại mọi chuyện. Nghĩ đến anh, đến đôi môi anh run lên khi anh nói. Đến những lời nói của anh. Đến tình yêu tuyệt đối là thế. Đến những trò chơi con trẻ của chúng mình. Phải nói thật anh không phải tí người em thích. Anh chỉ là một kẻ si tình thuở xưa, một người bạn thân. Em biết anh đã suy sụp vì em, em thấy điều đó thật dễ thương. Hồi đó em thích những anh chàng cơ bắp, lúc nào cũng đứng đầu môn thể thao ở trường, cho dù em không thể mong chờ nghe được một lời dịu dàng nào từ họ. Và việc nghe lời tỏ tình của anh...đẹp là thế...tình yêu của anh, sự nhạy cảm của anh...Em như bị ai đó chặn lại. Em cần phải gặp anh mà không hẳn biết vì sao. Hôm nay thì em có thể nói rằng đó có lẽ là một linh cảm. Em biết địa chỉ của anh. Em biết địa chỉ của anh. Em vẫn thường thấy anh rình em từ ban công. Cửa phòng anh không khóa. Em đã gọi anh. Vì mãi không thấy anh trả lời, em đã vào phòng khách. Và em nhìn thấy anh, trên ghế bành, một chai whisky cạnh đó, với những viên thuốc ngủ...Em hiểu ngay mọi chuyện. Em liền gọi cấp cứu.

Nàng ngừng nói một lúc, run rẩy vì những hình ảnh mà câu chuyện nàng kể gợi lại.

Jeremy nắm lấy tay nàng.

Hắn cảm thấy hạnh phúc dâng tràn. Nàng đang kể cho hắn nghe câu chuyện của hai người, những sự kiện cụ thể chứng tỏ hắn còn sống, ngay giữa tâm điểm của một sự thật đẹp đến mức không tưởng.

- Khi đội cấp cứu đến, anh đã chết lâm sàng. Lúc đó trông anh trắng bệch và rất đẹp. Nét mặt anh lộ rõ một kiểu quyết tâm. Lúc đó em vô cùng buồn. Em khóc. Em gọi anh. Em hét lên “em yêu anh” và nghĩ rằng những lời nói đó có thể đến tìm anh nơi anh đang ở. Em khẩn nài Chúa để anh sống lại, trong khi em là người không hề sùng đạo! Và quả đúng là Người đã nghe thấy lời em bởi vì bác sĩ đã làm cho tim anh đập trở lại. Nhưng anh vẫn bị hôn mê cho đến tận tối. Khi anh tỉnh dậy em ở ngay cạnh anh. Cùng với

Pierre nữa. Anh ấy rất ngạc nhiên khi thấy em ân cần và chu đáo với anh đến thế. Còn em không tài nào diễn đạt được những động cơ của mình. Em viện dẫn rằng đó là trách nhiệm của em, nhưng em biết chắc có một lý do khác. Khi anh tỉnh dậy, phải mất một lúc lâu anh mới hiểu chuyện gì đã xảy ra. Và anh từ chối không nói gì về hành động của mình. Thậm chí anh không hề nói một lời nào trong suốt gần một tuần. Em đến thăm anh hàng ngày. Cả Pierre cũng thế. Và rồi một hôm, ở bệnh viện, em đã hôn anh. Anh có nhớ được nụ hôn đầu tiên của chúng mình không?

Nàng nhẹ nhàng hỏi.

- Không...anh...

“Làm sao mà mình lại có thể quên nụ hôn đó? Mình đã khát khao nó biết bao kia mà.”

- Thật khó khi nghĩ rằng anh không nhớ gì về chuyện đó,

Victoria buồn rầu nói.

Jeremy tự trách mình đã khiến nàng buồn và định lắng sang chuyện khác.

- Hãy kể cho anh về nụ hôn đó đi. Anh đã từng mơ ước được có nó biết bao nhiêu!

Nàng lấy lại nụ cười của mình.

- Thì, bọn mình đã nói với nhau rất nhiều trong suốt thời kỳ dưỡng bệnh của anh. Đúng ra em nói nhiều hơn cả. Còn anh thường im lặng. Em có cảm giác là anh không thực sự hiểu em hoặc là anh trách móc em.

- Em muốn nói gì?

Nàng vuốt lên má hấn.

- Buồn cười thật, chưa khi nào chúng ta lại cởi mở gợi lại giai đoạn đó, còn bây giờ, vì tình trạng của anh lúc này mà em cảm thấy có quyền nói với anh mọi chuyện. Với lại...Khi ấy anh thật lạnh lùng với em, gần như là thờ ơ! Như thể tình yêu của anh đã chết rồi và cùng với nó, một phần trong anh đã bốc hơi mất. Em đã coi điều đó như một thách thức và đã ve vãn anh. Em muốn được thấy anh lại yêu em. Và anh đã không cưỡng lại được vẻ đẹp công phá của em!

Họ cười.

- Một hôm, em đòi anh nói yêu em một lần nữa. Anh đã nói những lời thật đẹp. Cũng không đẹp bằng khi chúng ta gặp nhau ở công viên, nhưng dù sao thì...Chúng ta đã hôn nhau ngay tại bệnh viện này. Thậm chí còn ngủ với nhau trong phòng phòng 66 thì phải. Lần đầu tiên lại ở nơi đó!

Thật lạ lùng, Jeremy thấy ghen với chính con người khác của hấn mà Victoria đã ôm hôn, kẻ đã cùng Victoria trải qua những phút giây kỳ diệu ấy.

- Thế còn sau đó? hấn hỏi.

- Khi anh được xuất viện, em đã xoay sở đủ cách để anh đến sống tại nhà em. Quả thực, bác sĩ nói là không được để anh một mình. Thế là em đề nghị sẽ chăm sóc anh!

Nàng đỏ mặt, nét mặt tinh nghịch quay sang nhìn hấn. Hấn mỉm cười với nàng.

- Một tháng sau anh quyết định bỏ căn hộ của anh để đến sống hấn tại căn hộ hai phòng của em. Khi đó trông anh thật hứng khởi! Anh cũng mới tìm được việc làm ...

- Việc gì?

- Anh không nhớ tẹo nào à?

- Hồi đó anh là sinh viên họa hình... Họa sĩ? Hay chuyên viên đồ họa?

- Ô không! Anh có bao giờ muốn cầm bút vẽ đâu. Anh là thương gia.

- Gì cơ?

Jeremy gần như hét lên.

- Phải, thậm chí xuất sắc nữa! Đây triển vọng, rất được cấp trên yêu quý. Anh bán hồ dán công nghiệp.
- Thương gia? Đây đâu phải kiểu cách của anh! Anh chưa khi nào biết nói về tiền cả!
- Phải nói rằng tình yêu đã khiến anh thay đổi, anh yêu ạ, bởi vì anh đang chuẩn bị được thăng chức đấy! Mà chỉ trong vòng có vài tháng: đúng là một kỷ lục thật sự ở công ty anh.

- Diên rồ...

Jeremy cảm thấy chán ngán về phát hiện mới này.

“Thương gia! Không thể thế được! Mình quá nhút nhát để làm nghề này. Mình muốn là chuyên viên đồ họa cơ mà. Mình say mê nó, và thậm chí rất có khiếu nữa!”

- Em nghĩ sẽ không tốt nếu tiếp tục kể những chuyện đó cho anh. Anh toát hết cả mồ hôi kìa, em trông anh mệt mỏi quá.
- Anh muốn biết... Nàng ngắt lời hắn, lo lắng.
- Thôi! Em không nói gì thêm nữa! Việc này khiến anh rối loạn quá. Chắc chắn là không nên với tình trạng của anh.

Hắn muốn phản đối nhưng nàng đã gắn môi nàng lên môi hắn. Họ hôn nhau rất lâu. Rồi nàng buông ra và đứng lên. Hắn còn cầm mãi tay nàng. Hắn có biết bao điều muốn hỏi nàng, nhất là về bố mẹ hắn. Bố mẹ nghĩ gì về vụ tự vẫn của hắn? Họ có trách hắn không?

- Em để anh nghỉ ngơi. Muộn rồi. Họ không cho em ở lại với anh đêm nay. Dẫu sao thì em cũng không phải là vợ anh!
- Em sẽ sớm là vợ anh mà, hắn trả lời giọng yếu ớt.

- Suyt...Em mơ ước một lời cầu hôn lãng mạn hơn thế và tại một nơi...đẹp hơn cơ. Không phải là vì chúng ta đã ngủ với nhau lần đầu tiên trong phòng bệnh mà chúng ta cứ phải sống những thời khắc quan trọng ở đó đâu!

Nàng cười rồi cúi xuống hôn hắn.

- Sáng mai em quay lại. Hy vọng qua đêm nay anh sẽ khỏi, nàng khẽ nói.

Khi nàng đi khỏi, hắn ý thức được bóng tối mờ ảo của căn phòng. Một luồng khí lạnh xâm chiếm hắn, trong khi đó hắn lại toát mồ hôi. Hắn muốn nhồm dậy nhưng nhận thấy không điều khiển nổi tứ chi nữa. Hơi thở cũng trở nên khó khăn.

“Một cơn hoảng loạn”, hắn nghĩ. Hắn cố gắng lấy lại tinh thần nhưng vô ích. Hắn sống những cảnh tượng mà Victoria đã tả lại cho hắn và tin mình cảm nhận được vị của rượu whisky trong miệng. Những giọt mồ hôi chảy trên mặt hắn. Hắn muốn gọi nhưng không một âm thanh nào có thể thoát ra khỏi cổ họng, hắn tìm nút chuông báo động nhưng cũng không thấy. Ánh mắt hắn run rẩy. Hắn mở mắt thật to vì sợ chúng sẽ nhắm lại vĩnh viễn. Hắn xua đuổi ý nghĩ về cái chết. Không phải lúc này! Không phải vào lúc này khi hắn đang có một lý do để sống!

Hắn nhận thấy một giọng nói lạ, trầm mặc và ảm đạm từ phía trái giường vọng lại. Hắn nhìn và thấy một ông già ngay cạnh hắn. Ông ta có bộ râu trắng và mặc một bộ đồ tối màu. Mắt nhắm nghiền, ông ta lắc lư theo nhịp đều đặn. Ông ta đọc kinh kaddish (3). Lời nguyện cầu tang tóc mà những người Do Thái vẫn thường hay đọc để khẳng định đức tin không gì có thể lay chuyển của họ. Một lời nguyện cầu cho những người đã chết ca ngợi vẻ đẹp của cuộc sống. “Cầu cho vĩ danh Người được thánh hóa, trong thế giới mà Người đã tạo ra theo ý muốn của mình...”

- (3): Kaddish là một bài kinh tiếng Do Thái dành cho những người đã chết.

Ông già vắn vẹo người, đọc đồng dục từng từ, như thể đang cố tìm cách chiến thắng một sức mạnh vô hình. Giọng của ông ta giống như tiếng rên đau đớn. Jeremy nhìn ông ta kinh hãi. Hắn nghĩ tới bố mẹ và bỗng mong muốn được nhìn thấy họ ở bên cạnh mình. Hắn trở thành một cậu bé cứng đờ vì khiếp sợ một cơn ác mộng. Như những đêm dài sau cái chết của em gái hắn. Họ đâu cả rồi? Có khi cũng đều đã chết vì đau

khổ sau khi hấn tự vẫn? Bố mẹ yêu hấn thế cơ mà! Làm sao hấn lại có thể gây cho mọi người nhiều đau khổ đến thế? Hấn gào lên: “Mẹ ơi”, nhưng duy nhất một tiếng gừ câm lặng thoát ra khỏi cổ họng bị bóp nghẹt của hấn.

Ông già đọc hết lời nguyện và tiến đến gần hấn. Ông ta nhìn hấn với một nỗi đau ghê gớm. Gương mặt của ông ta thật gần. Jeremy không dừng được việc nhòm chăm chăm vào đôi mắt buồn rầu của ông ta. Da ông ta nhăn nheo, gập gẫy thành vô số nếp và mỏng như giấy. Miệng ông ta uốn éo theo những lời nói không thành tiếng. Sau đó ông ta tiến gần hơn nữa và Jeremy nghe thấy ông ta nói.

- Không nên làm thế! ông ta nói, lời nói của ông ta là một lời than phiền. Không, không nên thế! Cuộc sống, cuộc sống, cuộc sống.

Ông ta vừa khóc vừa nhắc đi nhắc lại câu nói đó ngày càng to, và bằng một giọng xé lòng.

- CUỘC SỐNG! CUỘC SỐNG! CUỘC SỐNG!

Rồi Jeremy thấy một giọt nước mắt lăn trên má, vượt ra khỏi gương mặt và rơi vào tay mình, nóng bỏng nơi nó tiếp xúc với hấn.

Nỗi đau này là cảm giác cuối cùng của hấn.

3. Chương 3

Chắc hẳn Jeremy đã ngủ một giấc quá lâu. Chìm trong trạng thái uể oải dễ chịu, hấn cảm thấy trong người khoan khoái vô cùng. Loáng một cái, kỷ niệm về lão già trở về: đầu tiên là những nỗ lực để thở, để cử động, rồi sự xuất hiện của lão già, những lời nói và những giọt nước mắt. Thậm chí hấn tin là cảm thấy được cả nỗi đau của vết bỏng trên tay mình.

Hấn dường như nghe thấy một lời than khóc thầm kín. Nỗi sợ giáng vào tâm trí hấn và hấn mở choàng mắt tìm kiếm lão già. Hấn ngồi bật dậy, những tia sáng lóe lên vụt qua tâm trí run rẩy của hấn.

Hấn không còn ở trong bệnh viện nữa, mà trong căn phòng hấn từng ở khi hấn tỉnh dậy lần trước.

Tiếng động im bật.

Hấn rà soát lại cơ thể mình, cố gắng hiểu sao mình lại nằm trên chiếc giường này, rồi ngồi bất động. Trên ngón tay đeo nhẫn trái là một chiếc nhẫn cưới bằng vàng đang phản chiếu ánh sáng của buổi sớm.

“Chuyện gì nữa thế này? Victoria đâu?”

Hấn yếu ớt gọi nàng. Tiếng kêu than lại nổi lên.

Hấn lại cất tiếng gọi nàng, lần này to hơn. Im lặng tuyệt đối bao trùm trong một giây. Sau đó là một tiếng hét chói tai ngay bên phải, sát cạnh hấn, khiến hấn giật nảy mình. Cách chiếc giường có vài xăng ti mét, trong một chiếc nôi đan bằng liễu, một đứa bé đang gồng mình phát ra những tiếng kêu gào giận dữ. Đứa bé người tím ngắt, la hét đến mức hụt hơi, rồi lại lấy lại hơi thở trong một tiếng nấc, để tiếp tục hét to hơn nữa. Jeremy sững sờ, hấn có cảm giác vừa là diễn viên vừa là khán giả của màn kịch này.

“Đứa bé này ở đâu ra thế?”

Một tiếng chuông làm ngắt quãng tiếng khóc đều đều. Hấn cố nghĩ xem điện thoại để đâu trước khi hỏi chuông thứ hai cất lên, trong lúc đó, đứa trẻ lấy lại sức. Chuông phải kêu đến bốn hay năm hồi gì đó hấn mới tìm ra chiếc điện thoại.

– Jeremy? (Đó là giọng của Victoria). Chuyện gì thế? Sao nó lại khóc thế? Đã đến giờ con dậy đâu!

– Anh đâu biết, Jeremy lấp bắp. Em ở đâu đấy?

– Sao cơ?

– Em đang ở đâu?

Hắn gần như gào lên để nàng nghe thấy, còn đứa bé thì hét dữ dội hơn trước.

– Đừng có hét toáng lên như thế, anh khiến con sợ đấy! Victoria phản đối. Em đang ở câu lạc bộ thể dục, em xong rồi. Trời đất, con quỷ nhỏ này phải nín ngay thôi! Để điện thoại vào tai nó đi anh.

Jeremy tuân lệnh mà không cần phải hiểu vì sao. Hắn không nghe thấy Victoria nói gì, nhưng đứa bé dịu lại ngay. Nó dường như đưa mắt tìm nơi phát ra giọng nói. Cuối cùng nó im bật, chỉ còn vài tiếng nấc, rồi làn da của nó tươi sáng dần trở lại. Jeremy lấy lại chiếc điện thoại.

– Xong rồi! Victoria hài lòng thốt lên, nghe giọng mẹ là nó nín. Nếu nó lại khóc thì anh bế nó lên nhé. Chỉ mười phút nữa là em về. Chúc mừng sinh nhật, anh yêu.

Jeremy tin là hắn bị điên. Nàng đã gác máy rồi mà hắn vẫn đứng như trời trồng trên đôi chân còn tê cứng, còn mắt thì không rời cái ống nghe.

“Vẫn cơn ác mộng đó. Mình tỉnh lại đúng vào ngày sinh nhật, và không biết gì về một phần cuộc sống của mình. Lần này, mình đã lấy vợ và có một đứa con. Đúng là một trò đùa!”

Đứa bé lại khóc và tiếng khóc kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ của mình. Những tiếng gào của nó khiến hắn tức điên. Chúng ngăn không cho hắn nghĩ tiếp về sự đảo lộn mới này. Hắn lưỡng lự xem có nên bế đứa bé lên hay không.

Ta làm quái gì với thằng nhóc này đây, hắn cao giọng lầu bầu.

Ngay lập tức hắn thấy hối tiếc về thái độ hung hăng đó.

– Mà mình thậm chí chả biết bé trẻ con thế nào nữa.

Hắn nhắc đứa bé lên. Đầu nó bất ngờ ngật ra đằng sau. Hắn liền làm theo lời chỉ dẫn đã nghe được từ ngày xưa, luồn tay vào sau gáy và đỡ nó dậy. Hắn bế con dựa vào vai mình, nhận thấy cơ thể bé bỏng của con gân lên trong mỗi cơn gào khóc. Hắn lưỡng lự bước vài bước trong khoảng vài mét từ giường đến phòng tắm. Đứa bé dịu lại. Jeremy nghĩ đến chiếc đồng hồ điện tử và đi về phía tường. Bức ảnh Essaouira đã được thay thế bằng một bức ảnh chụp những con dốc ở la Croix-Rousse, Lyon. Hắn đã từng sống những năm đầu đời tại đó sau khi bố mẹ hắn rời Ma rốc. Ngày và tháng vẫn thế, chỉ có năm là thay đổi: ngày 8 tháng 5 năm 2004.

“Hai năm! Hai năm trôi qua từ khi mình vào nằm viện. Hai năm mình không hề nhớ được gì. Thêm hai năm nữa bốc hơi hoàn toàn!”

Nước mắt lăn dài trên má, chúng cứ tự nhiên trào ra, như thể để tổng cái cục tức đang khiến hắn đau quặn trong lòng. Đúng lúc đó, cửa mở, Victoria bước vào. Nàng đã thay đổi. Tóc nàng giờ ngắn hơn, cắt thành đầu vuông, nét mặt đã khác. Jeremy thấy nàng rạng rỡ hơn, tròn trịa hơn, đàn bà hơn trước kia. Và còn đẹp hơn nữa.

Nàng nói giọng phấn khích: “Xin chào những người yêu dấu!” Jeremy quay lại và lau nước mắt lên áo của con.

Victoria lại gần đặt lên trán con một nụ hôn.

– Anh sao lại thế? Trông như anh vừa mới khóc ấy!

Liệu hắn có nên nói với nàng về đợt phát bệnh này nữa không? Hắn thấy tốt hơn là nên chờ đợi và tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra với mình trước đã.

Hắn cười gượng.

– Anh có khóc đâu. Tại... con đấy. Nước mắt nó làm ướt má anh.

Nàng hơi bĩu môi ngạc nhiên. Nàng thay đổi ngay nét mặt khi quay sang nhìn con.

– Thế nào, cục cưng, con gọi mẹ à? Nàng bế đứa bé lên rồi âu yếm ôm siết nó.

– Đó là cách con mừng sinh nhật bố đấy ư?

Nàng quay lại chìa môi về phía Jeremy.

– Chúc mừng sinh nhật, anh yêu.

Rồi ngay sau đó nàng quay ra nựng con trai.

Jeremy xúc động. Victoria là một người mẹ quá đẹp. Là vợ hắn nữa. Họ có chung một đứa con. Một đứa con trai. Hắn không còn là một gã thiếu niên yêu đương cuồng nhiệt nữa, mà đã là một ông bố và một người chồng. Hắn thấy thật khó để nắm bắt được tình hình này, nhưng thực tế này hoàn toàn hợp lòng hắn.

“Nếu bị bệnh, mình sẽ khỏi thôi”, hắn tự trấn an mình.

– Bố sẽ cho con uống sữa. Còn mẹ phải đi chuẩn bị cơm trưa đón khách đây.

Nàng giao con và đưa bình sữa cho hắn. Sự yếu ớt của sinh linh nhỏ xíu này khiến hắn xao động. Nó mới nhẹ làm sao, dễ bị tổn thương làm sao. Hắn thấy khoan khoái khi được tiếp xúc với cơ thể đó. Hắn đưa bình sữa sát vào miệng con.

– Sao mà anh vụng thế, Jeremy! Nàng vừa nói vừa sửa lại động tác cho hắn. Anh phải nghiêng bình sữa thêm nữa và quay sang nấc hai, nếu không con sặc mất. Trông cứ như lần đầu tiên anh cho con uống sữa ấy! Anh không thấy nó ngày càng giống anh hay sao? Nàng nói thêm trước khi quay trở lại bếp.

Jeremy quan sát đứa trẻ đang hau háu nún bình sữa: nó có cặp mắt sáng ngời, khuôn mặt xinh xắn và sống mũi cao. Nó giống Victoria hơn.

Ý nghĩ có một đứa con khiến hắn lo lắng ghê gớm. Hắn cảm thấy mình còn quá trẻ. Vài ngày trước hắn vẫn còn là đứa con trai của...

Hắn nhớ đến bố mẹ. Hắn đã không gặp họ từ... lâu lắm rồi.

Victoria nói vọng từ bếp ra, cắt đứt cơn mơ mộng của hắn.

– Con uống xong chưa anh?

Rồi, thằng bé đã uống xong bình sữa, giờ đã no nê và đang gà gật.

Không thấy Jeremy trả lời, Victoria xuất hiện ngay tại cửa phòng khách.

– Đưa con cho em, em cho nó đi ngủ.

Nàng đặt lên trán con nhiều nụ hôn trước khi đặt nó vào môi.

– Em lại vào bếp đây. Anh giúp em chứ?

Hắn tò mò đi theo nàng.

– Uống cà phê xong anh giúp em nhặt rau nhé. Em chỉ làm có mỗi món khai vị thôi, còn lại em đặt mua sẵn cả rồi.

– Tất nhiên rồi em, hắn trả lời.

Cảnh tượng đơn giản này khiến hắn bối rối. Rồi hắn bắt đầu cảm thấy một sự thoải mái nào đó khi thả mình hoà vào cuộc sống thường nhật này, trong đó hắn có một vị trí, một vai trò, một người vợ và một đứa con. Hắn rất sung sướng khi lại được ở trong căn bếp này, trong sự ấm cúng này, với những mùi vị thức ăn đang nấu và của cà phê. Hắn ngắm nghía những mớ rau trên bàn, tách cà phê đang bốc khói, chiếc bánh mì đã cắt lát, hộp bơ đã mở sẵn. Bỗng dưng hắn thấy đói. Hắn cảm thấy rất rõ sự trống rỗng, sự khó ở, cơn bồn chồn dâng lên từ bụng và lan dần ra cơ thể thành những đợt sóng mang đầy hơi nóng và biến thành những cơn run rẩy. Hắn nhớ ra đã từng có cảm giác đó khi hắn còn ít tuổi hơn bây giờ. Một cảm giác bấp bênh, mất khả năng kiểm soát bản thân xen lẫn với niềm sướng khoái khi hắn biết cơn run rẩy sẽ nhường chỗ cho cảm giác sung sướng sau khi đã được chén một lượng lớn thức ăn, nóng và ngọt.

Hắn lấy bánh mì, cắt ra, vụng về phết bơ và cắn nhồm nhoàm. Tiếp đến hắn uống ngụm to cà phê vừa ngọt vừa nóng bỏng, và thích thú với cảm giác khoan khoái khi những chất này chảy vào cổ họng.

Victoria cười.

– Anh đói đến mức ấy cơ à? Anh làm như chưa ăn gì từ...

“Hai năm”, hắn muốn nói thế, nhưng kìm lại được rồi lại ngoạm vào miếng bánh.

Con đói đã dịu lại, hắn quyết định hỏi nàng.

– Trưa nay có ai đến hả em?

– Anh đã quên rồi sao?

Hắn lo lắng.

“Nàng có ám chỉ căn bệnh của mình không đây? Mình có hay quên thế không?”

– Thì chỉ có Pierre, Clotilde đến ăn trưa. Sau đó, có sếp của anh đến uống cà phê, ông ấy sẽ đến sau khi đánh golf, ông ấy còn phải đi chơi golf mà. Chỉ là anh muốn mời ông ấy, và lại là ngày sinh nhật anh... Thế còn tối nay, anh nghĩ sao về một bữa tối tình nhân?

– Ủ... tất nhiên rồi... hay đấy, Jeremy lấp bắp.

– Lúc đầu em muốn ra ngoài, vào một nhà hàng nào đó, nhưng em vẫn chưa sẵn sàng giao Thomas cho một người lạ. Với lại chúng ta còn nhiều dịp. Vậy nên ta phải cư xử như những ông bố bà mẹ có trách nhiệm! Nàng nói bằng giọng bông đùa.

Hắn chớp lấy thời cơ để hỏi nàng điều đang khiến hắn dằn vặt.

– Thế còn bố mẹ anh, họ không được mời sao?

Nàng đứng khựng lại và nhìn hắn sững sờ.

– Anh đùa à?

Phản ứng của nàng khiến hắn sợ hãi. Liệu có đáng ngạc nhiên đến thế không khi người ta muốn tiếp bố mẹ mình vào ngày sinh nhật? Hắn vừa nghĩ đến bố mẹ và mong muốn cháy bỏng được gặp họ. Hắn đưa tách cà phê lên miệng để có thêm chút thời gian suy nghĩ. Ý nghĩ đầu tiên đến với hắn là Victoria không ưa họ. Còn ý nghĩ thứ hai khiến hắn tê người. Phải chăng họ đã...?

Victoria vẫn đứng im, chờ đợi một câu trả lời.

– Tại sao anh lại không được mời họ? Hắn phản ứng, nhưng vẫn e ngại câu trả lời của Victoria.

– Tại sao ư? Nàng nhắc lại, đầy ngạc nhiên. Anh không hề nói chuyện với họ từ suốt ba năm nay, rồi hôm nay, bỗng dưng anh ngạc nhiên vì họ không được mời?

Hắn thở dài nhẹ nhõm. Bố mẹ hắn chưa chết! Nhưng sự nhẹ nhõm ấy chỉ kéo dài trong tích tắc bởi ngay sau đó lời nói của Victoria đã tạo ra một dư âm đau đớn khác.

“Bố mẹ và mình giận nhau ư? Từ ba năm nay rồi? Không thể thế được, gia đình mình nào có cãi nhau bao giờ?”

Họ vẫn luôn là một gia đình êm thấm. Không khi nào có tiếng la hét, cãi vã. Một gia đình gắn kết bởi tình yêu cũng như bởi thẩm kịch.

Khi Jeremy mới được hai tháng, bố mẹ hắn mua được một quán bar. Một quán nhỏ ngay trong khu phố chỉ cho phép họ có được một chút thời gian rảnh rỗi. Hàng ngày mẹ hắn làm việc đến tận lúc hắn tan học. Còn bố hắn thì thường xuyên vắng nhà. Quán bar nhỏ đã chiếm toàn bộ thời gian của ông. Và mỗi khi ông trở về nhà, mệt mỏi, ông ngồi vật xuống ghế xem ti vi để quên đi rằng ngày mai sẽ lại là một ngày giống như ngày vừa kết thúc và tất cả những ngày sau nữa. Jeremy những muốn nói chuyện với ông thường xuyên hơn, muốn được ngồi trên gối ông, nhưng đó đâu phải là cử chỉ mà bố hắn khuyến khích. Ở nhà mọi người ít khi nói chuyện với nhau, mà chỉ thích những trao đổi giản đơn qua ánh mắt và nụ cười. Trong sâu thẳm sự im lặng đó, Jeremy đôi khi nghĩ mình nghe được hơi thở của em gái hắn. Dường như con bé ở đó, núp trong bóng tối cuộc sống của họ. Con bé tên là Anna và kém hắn một tuổi. Con bé mới được bốn tháng khi mẹ hắn phát hiện con bé nằm bất động trên giường, còn Jeremy ở ngay bên cạnh đang khóc. Hắn phát hiện con bé nằm bất động trên giường, còn Jeremy ở ngay bên cạnh đang khóc. Bà chỉ để hai đứa lại có

mấy phút để đi mua vài thứ. “Đột tử ở trẻ sơ sinh”, ông bác sĩ kết luận bằng cách đưa ra một tên gọi cho một bí mật để khỏi phải giải thích. Sau đó, Jeremy chỉ nói với mẹ có một lần về chuyện này, khi hắn lên tám. Khi đó, cô giáo chủ nhiệm vì quá lo lắng trước thái độ của thằng bé đã khuyên bà Delègue đưa con trai đi gặp bác sĩ tâm lý. Sau lần đi gặp bác sĩ ấy, bà mới kể cho hắn nghe cảnh tượng đã qua, nước mắt chan chứa. “Con vẫn nhớ chuyện đó mẹ ạ”, hắn thì thầm. Mẹ hắn sưng sờ, bảo hắn nói cụ thể hơn, thì hắn không biết phải trả lời ra sao. Hắn biết hết, thể thôi.

– Không phải lỗi tại con. Con chỉ có mặt ở đó, con chỉ nhìn thấy chuyện gì xảy ra, thể thôi, bà vội vàng giải thích.

Tuy nhiên đôi khi hắn có cảm tưởng như khám phá được trong sự âu yếm của mẹ hắn và trong cái câm lặng của bố hắn dư âm của một lời trách móc. Nhưng ngay lập tức tình yêu họ dành cho hắn giúp hắn quên đi những sợ hãi đó. Và rốt cuộc, sự vắng mặt ấy, nỗi đau kìm nén ấy, những giọt nước mắt của mẹ hắn mỗi năm vào cùng một ngày đã tạo ra xi măng gắn kết tình yêu của họ.

Vậy thì, làm sao giờ đây hắn lại có thể từ chối không nói chuyện với họ? Ý nghĩ ấy khiến hắn phần nộ.

– Anh muốn gặp bố mẹ!

Victoria nhìn hắn không chớp mắt, sưng sờ.

– Anh không bao giờ muốn đến thăm họ, không muốn trả lời điện thoại, không muốn cả giới thiệu Thomas với họ, vậy mà sáng nay anh tỉnh dậy và nói muốn mời họ đến dự sinh nhật của mình ư?

Jeremy khiếp sợ trước những gì mà Victoria vừa kể một cách chi tiết. Trong khi hắn vừa mới bắt đầu tin rằng hắn đang được sống trong một cuộc sống thực sự của mình, vừa trở về từ chuyến đi trong vô thức, thì giờ đây hắn đã có nhiều lý do để nghi ngờ điều đó.

– Biết giải thích với em thế nào... Phải, anh rất muốn thế. Em thấy phiền à? Hắn ấp úng.

Victoria cười khẩy.

Đừng hoán đổi vai trò cho nhau! Em luôn muốn giữ được mối quan hệ bình thường với bố mẹ anh. Còn anh lại không muốn nghe gì hết. Vậy mà em cũng đã nhiều lần cố gắng thuyết phục anh. Em đã cố nói chuyện, thậm chí em còn viết cả cho anh về việc đó...

Jeremy muốn chấm dứt mọi tranh cãi.

– Em có lý, hắn ngập ngừng... Họ là bố mẹ anh và anh đã sai khi cư xử như vậy... và giờ... anh muốn được gặp họ.

– Hôm nay anh thật lạ! Nhưng càng tốt! Em sẽ gọi cho bố mẹ ngay... Trước khi anh đổi ý! Nàng vừa nói vừa ra khỏi bếp.

Hắn ở lại trong bếp và nghe nàng nói điện thoại.

Hắn thấy mình thật khốn khổ. Làm sao hắn lại có thể từ chối nói chuyện với bố mẹ đẻ của hắn trong suốt gần ba năm? Việc hắn tự vẫn chả nhẽ chưa đủ đau đớn cho họ hay sao? Thật là quá ư bội bạc! Ngày hôm đó, hắn chỉ nghĩ đến bản thân. Hắn tự cho rằng cuộc sống của hắn chỉ là của hắn thôi mà thôi. Rằng hắn là một hành tinh lạc lối trong vũ trụ lạnh giá. Và mỗi khi cha mẹ hắn xuất hiện trong những cơn mê sáng này, để chỉ ra sự ô nhục trong quyết định của hắn thì hắn liền xua đuổi họ khỏi tâm trí mình để khỏi cảm thấy yếu lòng.

Cho đến tận khi đó, hắn vẫn cho rằng việc hắn định tự vẫn là một hành động nghĩa hiệp. Nó chả cho phép hắn chiếm được trái tim của Victoria hay sao? Hắn hèn nhát lần tránh mọi lời bình phẩm có thể đưa hắn đến chỗ thừa nhận sự ghê tởm trong hành động của mình. Phải, có thể là hắn ích kỷ, ngu dốt, độc ác.

Tinh thần hắn chao đảo, và chỉ có cuộc nói chuyện qua điện thoại là giúp hắn không bị hụt hẫng.

Victoria bước vào phòng.

– Xong rồi! Mẹ anh còn ngạc nhiên hơn cả em cơ đấy. Thậm chí em tin là bà đã khóc. Mẹ sẽ đến ăn trưa. Anh sẽ giới thiệu mẹ với Pierre và Clotilde nhé, cả hai chưa hề biết mẹ đâu.

– Mẹ ư? Thế còn bố anh?

Victoria bĩu môi.

– Mẹ bảo chuyện này với bố anh nhanh quá. Mẹ sẽ thử thuyết phục bố, nhưng không mấy tin là ông sẽ đồng ý.

Victoria ra khỏi nhà để đi mua vài thứ. Đứa bé vẫn đang ngủ. Jeremy tranh thủ đi khắp nhà để tìm kiếm những chỉ dẫn về quá khứ của hắn.

Hắn mở một chiếc tủ trắng lớn kê đối diện với giường ngủ. Tủ chứa rất nhiều com lê, cà vạt và áo sơ mi. Toàn đồ hiệu. Hắn thấy một chiếc cặp để gần ghế tựa, chỗ cửa ra vào. Trên cặp có ghi những chữ cái đầu tiên, J.D. Hắn tìm thấy trong đó một cuốn sổ lịch, một vài hồ sơ, một tập vé đỗ xe và những hoá đơn thanh toán. Trong cuốn lịch có ghi công việc của cả tuần: họp với ban giám đốc, họp ê kíp, họp để động viên tinh thần, những cuộc hẹn ở Paris và gần Paris. Thứ Ba hắn sẽ ăn trưa với Pierre. Cả thứ Năm nữa. Pierre, bạn thân nhất của hắn. Nhiều cái tên khác cũng được ghi vào giờ ăn trưa và đôi khi vào giờ ăn tối nhưng chúng chẳng gọi cho hắn bất cứ điều gì. Các tập hồ sơ bao gồm những đơn đặt hàng. Trên một tấm danh thiếp, hắn đọc được: Jeremy Delègue, thương gia vùng Ile-de-France.

Hắn giở nhanh một tập sách mỏng. Nó mô tả công ty nơi hắn làm việc cùng các sản phẩm, những loại hồ dán với tính năng sử dụng mà hắn không hiểu gì hết.

Tất cả những chi tiết ấy chẳng giúp gì được hắn. Mà ngược lại, hắn còn thấy một cảm giác lạ lùng rằng mình là người có tội, đang xâm phạm bí mật riêng tư của một ai đó khác.

“Mình phải xem ảnh mới được! Nó sẽ kể cho mình nghe về những năm tháng đã bay đi và có thể giúp mình biết thêm vài điều!”

Hắn nhanh chóng tìm được ba cuốn album trên giá sách.

Cuốn đầu tiên, dòng chữ năm 2001 được viết bằng mực mạ vàng trên bìa da. Mỗi bức ảnh chụp năm đầu sống chung cùng Victoria đều được chú thích bằng một nét chữ rất đẹp. Bức hình đầu tiên khiến hắn ngạc nhiên. Trông hắn mệt mỏi, với những nếp nhăn dài, ánh mắt vô hồn. Victoria ngồi trong lòng hắn và quần lầy lắn. Trông nàng thật hạnh phúc và rạng rỡ. Còn hắn trông thật dờ dẩn và buồn nản. Sự đối lập đó không thể giấu được. Ngày tháng ghi dưới bức ảnh cho thấy nó được chụp vài ngày sau khi hắn xuất viện.

Hắn lần giở cuốn album. Hắn càng giở được nhiều thì càng thấy mình có thêm sức sống, thêm hồng hào. Những chú thích giúp hắn biết mình đang ở đâu. “Monastir, kỳ nghỉ đầu tiên của chúng mình”. “Lubéron, kỳ nghỉ cuối tuần”, “Ngày sinh nhật em”, “Tết Dương lịch”... Hắn lần đầu nhìn thấy nhiều người trông có vẻ rất gần gũi nhưng hắn lại hoàn toàn không hề quen biết.

Hắn dừng lại ở một bức chân dung, trong đó hắn đứng có một mình, như bị lạc. Ánh mắt hắn trông thật lạ lẫm. Hắn càng nhìn vào đó càng thấy mình trống rỗng và khác xa so với hắn trong những tấm hình khác. Hắn giở lại những trang đầu để so sánh và ngạc nhiên khi thấy trên tất cả các bức ảnh ngay cả khi hắn cười tươi thì ánh mắt của hắn luôn là thế. Giống hệt hai chiếc cúc đen dính trên một con gấu bông. Rồi hắn tự nhủ rằng khi xem những bức ảnh đó ai mà chẳng có cái cảm giác lạ lùng ấy. Hắn chẳng đã từng nhìn mình rất kỹ trong gương và nhắc đi nhắc lại tên mình với một nhịp đều đều là gì. Sau một lúc thì gương mặt của hắn bao giờ chẳng biến thành mặt của kẻ khác, một đồng thịt lạ lùng, những đường nét xa lạ, còn tên của hắn là một chuỗi âm tiết và các chữ cái vô nghĩa.

Cuốn album thứ hai, theo như tên gọi của nó, là về đám cưới của hắn.

Victoria và hắn ở Toà thị chính, nàng mặc một chiếc váy tuyệt đẹp, vừa truyền thống vừa thanh lịch, còn hắn mặc bộ com lê màu ghi, áo sơ mi trắng và đeo cà vạt màu xám sẫm. Cả hai đều tươi cười với khách, ôm hôn và cười nói với họ. Hắn không hề thấy bố mẹ mình, lòng hắn quặn lại. Hắn tìm xem có cái ảnh nào chụp nghi lễ cưới ở nhà thờ không, nhưng không hề có. Có lẽ họ chỉ làm lễ cưới ở Toà thị chính mà thôi.

“Gia đình chúng ta” là tên của cuốn album thứ ba.

Cuốn này bắt đầu bằng vài bức ảnh chụp Victoria đang mang bầu. Trông nàng thật tròn trĩnh và đáng yêu ấy rất hợp với nàng. Thế giới đã biến đổi, những người hắn yêu thương đã thay đổi, những người hắn yêu

thương đã thay đổi, vũ trụ đã khuấy đảo, chỉ mỗi hấn là vẫn vậy.

Tiếp đến là những bức ảnh chụp đứa con ra đời. Bức đầu tiên chụp thằng bé vừa sinh, lọt thỏm trong bộ quần áo màu xanh da trời rộng thùng thình. Ảnh có ghi chú là “Hoàng tử Thomas của mẹ”. Những bức khác chụp nó ở nhiều tư thế và trong nhiều bộ quần áo khác nhau. Trên một vài bức Jeremy đóng vai trò người bố, bế đứa bé, tay cầm bình sữa.

Hấn gấp cuốn album lại, choáng váng. Không một bức nào trong số những ảnh hấn vừa xem gợi lại cho hấn một chút kỷ niệm. Hấn đã xem chúng với một sự tò mò và lo lắng hết như khi hấn đánh cắp bí mật của một người anh em sinh đôi mà hấn sẽ không bao giờ quên biết. Cuộc sống đó đâu phải là của hấn.

“Mình làm gì được bây giờ? Kể với Victoria về một đợt mất trí mới này ư? Chờ đợi rồi đánh cược về một đợt hồi phục? Dù sao đi chăng nữa thì những bức ảnh cũng cho thấy rằng từ lần đổ bệnh lần trước mình vẫn sống hoàn toàn bình thường.”

Hấn không nghe thấy tiếng Victoria bước vào.

– Anh làm gì mà vẫn mặc quần áo ngủ thế này? Đi thay quần áo đi! Gần mười hai giờ rồi. Khách khứa chả mấy chốc mà đến đâu.

Jeremy ngoan ngoãn đi vào nhà tắm.

Clotilde là một phụ nữ rất xinh đẹp và cũng hết mực khêu gợi. Một vẻ đẹp lạnh lùng và hết mực tin tưởng vào bản thân. Cô không phải tí người Jeremy ưa thích. Trước kia cô là người kiêu ngạo. Và cũng là một người chuyên áp đặt. Tình cảm và ý kiến của cô bao giờ cũng phải hơn đứt tình cảm và ý kiến của người khác, thông thường cô chỉ nghe chúng bằng một bên tai lơ đãng. Cặp đôi giữa cô và Pierre dường như được tạo nên từ một dàn xếp ngầm nào đó. Để đổi lấy vẻ đẹp của cô, Pierre cho phép cô đóng vai người thông minh. Đôi lúc, Clotilde có một lời nói hay thái độ khiến cho cả ánh mắt lẫn nụ cười của Pierre mờ đi vì khó chịu, ngay lập tức, anh trấn tĩnh lại để nhìn cô âu yếm.

Jeremy ngạc nhiên khi thấy Victoria tỏ ra vô cùng thân thiết với Clotilde. Hai người khác nhau đến thế kia mà.

Họ ngồi trên ghế bành như thế được khoảng hai mươi phút rồi. Victoria đã chuẩn bị xong rượu khai vị và dúm vào tay Jeremy một cốc whisky.

Pierre ôm hôn hấn rất chặt khi bước vào. “Chúc mừng sinh nhật người anh em nhé!” Anh chìa cho hấn một chai rượu vang. “Loại cậu thích nhất đấy.” Clotilde thì chìa má cho hấn và không nói một lời nào.

Lúc này câu chuyện giữa họ là về các dịp kỷ niệm và các ngày lễ khác. Clotilde, với những lý lẽ hết sức ước lệ, cho rằng cô chỉ thấy đó là những dịp khuyến khích chi tiêu.

Jeremy những muốn tận hưởng giây phút nhẹ nhàng này nhưng những câu hỏi cứ không ngừng quấy nhiễu hấn.

Victoria gắt gỏng:

– Anh ơi, anh đi bế Thomas đi được không? Em nghĩ con dậy rồi đấy.

– Ồ phải đấy, Pierre nói. Chắc nó nhớ bố đỡ đầu đây!

Thomas giật mình khi thấy Jeremy xuất hiện ở đầu nôi. Cả bố lẫn con đều nhìn nhau tò mò. Dường như người này đang chất vấn người kia trong một cuộc trò chuyện câm lặng. Jeremy chăm chú quan sát điệu bộ, nét mặt, ánh mắt nhanh nhẹn của đứa bé như thể đang muốn bảo hấn bế nó lên. Jeremy định bước vào thực tế thông qua tình cảm triu mến vừa mới nảy sinh này. “Nó là của mình. Con trai mình đấy.”

Hấn vụng về bế con và vì sợ làm nó bị đau, hấn áp người con vào mình. Cũng giống như lần đầu tiên, sự tiếp xúc ấy làm hấn thích thú.

– À, hai bố con đây rồi! Victoria thốt lên. Trông tuyệt không nào?

– Thomas tuyệt lắm! Anh sẽ không nói thế với Jeremy đâu, Pierre vừa nói vừa cười.

Anh chìa hai tay ra.

– Xem này, nó đang tìm bố đỡ đầu đấy. Nó nhận ra anh này!

Jeremy nhìn Victoria và Pierre trêu đùa đứa bé bằng những điệu bộ và âm thanh lú lo thái quá. Trong khi đó Clotilde chỉ nở một nụ cười xã giao. Ở cô đôi chút khó chịu khi thấy chồng chưa cưới của mình có những hành động trẻ con. Cô bắt gặp ánh mắt của Jeremy và nhìn hắn đủ lâu buộc hắn phải quay đi.

“Sao cô ta lại nhìn mình chằm chằm như thế nhỉ?” Thái độ lạnh lùng xoi mói của cô ta khiến Jeremy khó chịu. Hắn muốn buộc cô ta phải nhìn xuống, bất ngờ quay sang cô rồi hỏi:

– Em muốn bé nó không?

Cô ngạc nhiên, ấp úng.

– Ồ không, cảm ơn...

– Hải lòng vì đã khiến cô sợ, Jeremy muốn chiếm ưu thế hơn nữa.

– Trông em có vẻ không thích trẻ con thì phải! Hắn nói bằng một giọng khiêu khích.

Im lặng nặng nề bao trùm, Victoria nhìn Jeremy sững sốt. Hắn hiểu mình đã làm một điều ngớ ngẩn. Còn Pierre thì trước tiên quay sang quan sát phản ứng của người yêu, rồi muốn giấu đi sự bối rối của mình bằng cách quay sang cười với đứa bé lúc này đang khoa chân múa tay. Clotilde thì nghiêng hằm và tiếp tục nhìn chồng chọc Jeremy với một cơn giận dữ cố nén lại.

Hình như mọi người đang chờ đợi hắn xin lỗi.

– Xin lỗi, anh mệt, hắn buông lời, không chắc vào điều mình vừa nói.

Victoria đứng dậy và nói phải chuẩn bị cho xong bữa trưa. Khi đứng lên, nàng nhìn vào mắt Jeremy và dồn vào đó tất cả nỗi tức giận mà nàng những muốn nói với hắn thành lời.

– Clotilde, lại đây giúp chị chuẩn bị đồ uống.

Clotilde đi theo nàng.

Pierre vẫn chưa ngẩng đầu lên.

– Sao cậu lại nói thế hả Jeremy?

Jeremy thấy bối rối không chỉ vì câu hỏi mà vì cả vẻ mặt tiếc nuối của Pierre. Anh ấy xúc động. Nhưng chính xác là vì chuyện gì?

– Mình không biết. Chỉ là mình thấy mệt trong người.

– Cậu thừa biết bọn mình có vấn đề về con cái, vậy mà lại còn nói thẳng vào mặt cô ấy thế!

Giọng nói của anh không hề tức tối, mà chỉ ẩn chứa trong đó mong muốn cháy bỏng là có thể hiểu được.

Jeremy cảm thấy xấu hổ.

– Mình xin lỗi... Mình ngu quá...

– Phải, cậu là một thằng ngu. Nhưng không phải vì thế mà cậu thích làm gì thì làm.

Có tiếng chuông ở cửa. Clotilde và Victoria quay lại. Victoria dò xét thái độ của Jeremy. Nhưng khi thấy vẻ sững sờ của Jeremy, nàng liền đi về phía cửa.

– Chắc mẹ anh đến.

Pierre đưa đứa bé cho Jeremy.

Từ chỗ ngồi của mình Jeremy không nhìn được ra cửa. Hắn chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện và áp Thomas vào lòng. Khi thấy mẹ xuất hiện ở lối vào, chỉ có một mình, Jeremy thấy tim mình đập loạn lên. Bà để túi xuống, nhìn hắn không chớp mắt, bất động.

Hắn thấy mẹ trông mệt mỏi, già đi nhiều, và điều đó khiến hắn đau lòng. Hắn có cảm tưởng chỉ mới chia tay bà có vài ngày trước đây, khi ấy bà vẫn còn đẹp, đầy sức sống và tràn đầy tình yêu thương, vậy mà giờ

gặp lại, hẳn thấy bà yếu đi và xa cách. Qua bộ đồ xinh xắn màu hạt dẻ và chiếc áo sơ mi màu be, hẳn nhận ra gu của bà, bà vốn không thích những bộ quần áo lịch sự và kín đáo.

– Con giới thiệu với mẹ Clotilde cùng chồng chưa cưới, Pierre, Victoria lên tiếng, bạn thân của tụi con. Còn đây là mẹ của Jeremy, bà Delègue.

– Cứ gọi tôi là Myriam.

Pierre và Clotilde lại gần bắt tay bà. Bà mỉm cười lịch sự với hai người rồi lại quay sang nhìn con trai.

Ai cũng muốn tỏ ra thoải mái nhưng những nỗ lực thấy rõ của từng người khiến không khí trở nên nặng nề.

Bọn con để mẹ và anh nói chuyện ạ, Victoria tiếp lời. Pierre và Clotilde lại giúp em chuẩn bị bàn ăn nhé.

Bà lại gần Jeremy để bế đứa bé.

Nó làm cử chỉ từ chối. Hẳn cảm thấy đứa bé sẽ đóng một vai trò quan trọng trong những thời khắc sắp đến.

– Con chào mẹ, hẳn nói nhỏ.

– Chào con, Jeremy.

Giọng nói của bà trầm lắng, rõ ràng, nhưng vẫn toát lên một nỗi xúc động dâng trào.

– Bố... không đến hả mẹ, Jeremy hỏi.

– Với bố con vẫn còn sớm quá.

– Con hiểu. Thế còn mẹ...?

– Mẹ ư?

Bà nở một nụ cười vừa cay đắng vừa mệt mỏi. Ánh mắt hai mẹ con như muốn gạt phăng đi những tình cảm bị nhiều năm chia lìa vừa qua kìm nén. Bà những muốn tỏ ra thù hận hoặc ít ra cũng dè dặt thêm một lúc nữa, nhưng rào cản từ nỗi oán hận đã lùi bước trước những cảm xúc đang dâng lên.

“Mẹ giận mình rồi. Mẹ muốn cho mình hiểu nỗi đau mà mình đã gây ra cho bà đây.”

Thomas lúc này mới khua khoắng chân tay rồi cố quay lại phía người mới xuất hiện.

Khi ánh mắt của đứa bé tìm được bà, bà liền bước ra khỏi cuộc nói chuyện cảm lạnh và thay đổi thái độ. Gương mặt bà trở nên hiền từ và một nụ cười trìu mến vô biên xuất hiện trên làn môi đã nhăn nheo.

– Mẹ thấy không, nó nhận ra mẹ là ai đấy. Sự gắn kết máu mủ...

– Sự gắn kết máu mủ ư? Buồn cười thế. Đôi khi các giá trị bỏ qua cả một thế hệ! Bà buồn bã mỉm cười.

Lời nhận xét ấy khiến hẳn đau lòng. Nhưng hẳn hiểu mẹ hẳn sẽ không nói nặng lời hơn nữa. Đó là một đòn tấn công để cứu vớt danh dự sau khi bà đã đầu hàng quá nhanh chóng.

– Trông nó xinh quá. Cần thận chứ, con bé nó sai rồi. Bé thế này nó đau cổ mất.

Bà nhẹ nhàng tiến sát lại.

– Mẹ lại đây ngồi với con và bé cháu này.

Mẹ hẳn đã gơ tay ra để đón cháu.

Bà ngồi xuống gần Jeremy. Bà giữ để thẳng cu ngồi đối diện mình và mỉm cười, thể hiện rõ ràng bà đang rất hạnh phúc.

Jeremy ngửi thấy được mùi hương của bà. Mùi thơm từ thuở hẳn còn niên thiếu. Mùi hương của nước hoa Cologne oải hương và nước xả vải. Một mùi của sự đứng đắn và đức hạnh.

Hẳn muốn được quỳ gối trước bà, cầu xin bà tha thứ và ôm hôn bà.

– Mẹ ơi... con... con không hiểu tại sao con lại có thể...

Nhưng liệu hẳn nói được gì để làm cho tình yêu bị xúc phạm của bà đỡ đau đớn đây? Ngôn từ cứ lúng búng trong miệng.

– Mẹ ơi, con yêu mẹ.

Bà sưng người nhưng giả vờ không nghe thấy và tiếp tục cười với cháu.

– Trông nó xinh quá. Mẹ đã mong được biết nó biết mấy. Dù sao mẹ cũng là bà nội của nó cơ mà.

Giọng bà ghen ngào. Nước mắt dâng trào trong khóe mắt. Bà đưa thẳng bé sát vào mặt mình và ôm hôn nó như muốn trốn đằng sau nó.

Jeremy không biết phải làm gì.

– Con xin lỗi đã làm cho bố mẹ đau khổ. Nhưng đó không phải là con! Con không hề nhận ra mình trong những chuyện đó. Con rất yêu bố mẹ.

Bà ngược đôi mắt ướt đầm lên nhìn hẳn, trong khi vẫn tiếp tục hôn lên má Thomas.

– Bố mẹ đã luôn cho là bố mẹ làm đúng, hãy tin mẹ, Jeremy ạ.

– Bố mẹ không có lỗi gì cả. Làm sao con có thể để bố mẹ tự trách mình thế kia chứ? Không phải tại bố mẹ đâu! Đó là câu chuyện của một đứa trẻ lạc lối. Hồi đó con yêu Victoria. Yêu điên cuồng. Trong khi cô ấy lại không hề để ý đến con. Con từng nghĩ nếu cuộc sống không có cô ấy thì chẳng còn ý nghĩa gì. Con biết, con thật lỗ bịch khi nói thế. Nhưng hành động tự vẫn luôn là lỗ bịch ngoại trừ lúc nó được thực hiện. Nó chỉ tồn tại trong những giây, những phút trước đó mà thôi. Vào thời khắc ấy, nó là kẻ tàn phá. Bố mẹ không hề có lỗi gì trong chuyện đó. Phần còn lại, những gì diễn ra sau đó, con không biết phải nói thế nào. Con cho là sự điên rồ ấy vẫn còn kéo dài. Hoặc cũng có thể do con xấu hổ về bản thân. Con thật sự không thể giải thích được.

– Thế tại sao hôm nay con lại muốn gặp bố mẹ...?

– Con không biết! Con chỉ có cảm giác đã quay lại là chính mình.

Hắn tự cảm thấy lời giải thích của mình hết sức kỳ quặc.

– Mẹ đã vô cùng hạnh phúc khi Victoria gọi mẹ, bà mỉm cười tâm sự, mắt vẫn giàn giụa.

– Còn con đã vô cùng hạnh phúc khi mẹ nhận lời đến đây. Còn bố...

Bà nhẹ nhàng ngắt lời con.

– Bố cần có thêm thời gian. Một người mẹ bao giờ cũng tha thứ nhanh hơn.

Hắn vòng tay qua vai và ôm lấy mẹ. Thomas lúc này đã bắt đầu ngủ.

– Mẹ cảm thấy mình có thể phát điên vì nó mất, bà vừa nói vừa nhìn cháu mình thiu thiu ngủ.

Victoria xuất hiện ở cửa. Khi nhìn thấy hai người đang ôm nhau, nàng quyết định bước vào.

– Con rất vui khi thấy mẹ và anh như thế này.

Nàng nháy mắt với Jeremy.

– Con mời mẹ và anh sang bàn ăn, Victoria vui vẻ nói.

Jeremy đứng lên, nắm lấy tay mẹ và giúp bà đứng dậy. Hắn kéo mẹ vào lòng và ôm bà thật chặt. Hắn áp mình vào tóc mẹ để ngửi mùi hương của bà.

Sự đứng đắn, đức hạnh.

Bữa trưa diễn ra trong một bầu không khí thư thái giả tạo. Clotilde vẫn thấy khó chịu. Jeremy và mẹ không ngừng đưa mắt nhìn nhau để thể hiện niềm vui thích được ở bên nhau. Jeremy khó có thể để ý đến câu chuyện của vợ và hai người bạn. Hắn không tài nào hiểu được những câu chuyện về kỷ niệm chung giữa họ.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi lại phòng khách. Thomas trở thành chủ đề chính của mọi câu chuyện. Đến giữa chiều, Clotilde kêu đau đầu và quyết định ra về. Pierre đề nghị đưa cô về nhưng cô từ chối.

– Anh ở lại đi! Dù sao cũng là sinh nhật bạn tốt nhất của anh kia mà, cô mĩa mai nói.

Cô cáo lỗi với Victoria và bà Delègue, lạnh lùng hôn tạm biệt Jeremy rồi đi ra.

Bà Delègue cũng thông báo đến giờ phải về.

Bố con chắc chắn đang nóng lòng mong mẹ về, để biết... Nhưng mẹ sẽ quay lại. Giờ đây mẹ đã tìm lại được con trai... Con trai bé bỏng của mẹ.

– Chúng con luôn chào đón bố mẹ.

Hắn ôm mẹ. Bà lùi lại để nhìn ngắm khuôn mặt con cho rõ hơn, vuốt ve má hắn và đặt lên đó một nụ hôn. Đoạn bà quay về phía Victoria.

– Cảm ơn... cảm ơn vì tất cả. Hai mẹ con ôm nhau thắm thiết.

– Mẹ xin một bức ảnh của thằng bé được không? Bà Delègue rụt rè nói. Ông ấy chắc sẽ thích lắm. Mẹ sẽ đặt lên tủ búp phê ở phòng khách của mẹ. Giống như các bà nội ngoại thường làm, phải không?

Khi bà đã đi khỏi, Victoria lại gần Jeremy.

– Anh vui không? Nàng vừa hỏi vừa ôm lấy hắn.

– Có, anh mong được gặp mẹ biết nhường nào, hắn mỉm cười trêu mến trả lời nàng.

– Thật khó tin khi nghe câu này! Nàng nói với Pierre.

Lúc này Pierre đang ngồi trên tràng kỷ, mặt nhăn nhó.

– Từ sáng tới giờ anh rất lạ. Đầu tiên anh hỏi bố mẹ và ngạc nhiên là họ không được mời. Sau đó anh gây sự với Clotilde một cách ác ý và ngu xuẩn. Rồi suốt bữa ăn anh không nói một lời.

Jeremy ngồi xuống ghế, ôm lấy đầu.

– Anh lại bị mất trí rồi.

Cả hai sững sờ nhìn hắn.

– Anh đùa đấy à? Victoria thốt lên.

– Không, anh không nhớ gì hết.

– Sao lại thế, không nhớ gì ư? Pierre hỏi.

– Giống như lần trước ấy. Hắn ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của hai người.

– Thế lần trước đây là khi nào? Pierre hỏi.

– Nếu mình hiểu đúng mọi chuyện, thì cách đây đã hai năm.

– Thế thì từ đó đến giờ cậu nhớ được gì?

– Không nhớ được gì. Không gì cả.

– Thế còn trước đây?

– Mình nhớ được mọi chuyện diễn ra trước khi mình định tự vẫn, và trong cái hôm mình... phát bệnh lần đầu. Còn lại không nhớ gì giữa hai thời điểm đó, không gì từ hồi đó đến giờ.

Victoria gieo mình xuống ghế bên cạnh Pierre.

– Anh nói nghiêm túc đấy chứ? Đừng có nói lung tung để biện hộ cho thái độ vừa rồi của anh đấy!

– Không. Anh mất trí hoàn toàn mà. Anh không biết vì sao lại mâu thuẫn với bố mẹ anh. Anh không biết gì về tình cảnh của Clotilde và Pierre. Anh không hiểu gì về những câu chuyện của mọi người. Sáng nay khi tỉnh dậy, anh tự hỏi không biết đứa trẻ bên cạnh mình là ai. Con trai anh! Thậm chí anh không nhớ gì về đám cưới của bọn mình, Victoria ạ. Anh thấy trống rỗng, vô cùng trống rỗng...

Jeremy ngã ra lưng ghế.

– Khỉ thật! Pierre đứng dậy và kêu lên. Không thể thế được. Chuyện này không thể tái diễn được. Hồi đó các bác sĩ nói...

Victoria ngắt lời.

– Họ không nói gì cả. Họ không hiểu gì hết. Một “cú sốc tình cảm”. Ai cũng bảo vậy.

– Chuyện gì đã xảy ra khi anh được ra viện? Jeremy hỏi. Anh nhớ mình ngủ thiếp đi trong bệnh viện. Lúc đó anh mệt lắm. Anh lên cơn mê sảng.

– Hôm sau mọi thứ trở lại với cậu, Pierre trả lời. Trừ những sự kiện của hôm trước. Một kiểu mất trí trái ngược theo thời điểm. Các bác sĩ muốn giữ cậu thêm để theo dõi nhưng cậu từ chối. Cậu đi làm trở lại và không nói lại chuyện này nữa.

– Họ muốn anh đồng ý để họ theo dõi, Victoria nói tiếp. Nhưng anh không bao giờ đến gặp bác sĩ chuyên khoa theo hẹn. Và vì không có một biến cố gì xảy ra nên em cũng không nài nỉ anh thêm.

– Thế còn ngày sinh nhật của anh năm ngoái thì sao?

Victoria nhún vai.

– Anh vẫn bình thường. Trước đó mọi người cũng sợ anh tái phát. Các bác sĩ khuyên phải để ý đến anh vào hôm trước, không được để anh một mình, cấm anh uống rượu. Và mọi chuyện đã diễn ra êm đẹp.

Im lặng đầy căng thẳng và sợ hãi bao trùm.

– Chúng ta phải quay lại bệnh viện thôi, Victoria đề nghị. Chỉ có giải pháp ấy thôi.

– Không, anh không muốn. Nếu ngay từ lần đầu họ đã không hiểu vấn đề của anh, thì hôm nay liệu có khác gì.

– Cậu có lý, Pierre khẳng định. Một lũ vô dụng. Họ sẽ dùng cậu như một con chuột bạch thôi, không gì khác.

– Có ai có sáng kiến nào khả dĩ hơn không?

Victoria sốt sắng.

– Hay là bọn mình sẽ nói về những điều quan trọng đối với cậu, chỉ cho cậu những chỗ cậu thường hay đến? Pierre gợi ý.

– Mình nghĩ là được đấy. Nếu việc mẹ đến thăm không khơi dậy được trong mình điều gì...

– Cậu không nhầm, Pierre tán đồng. Nhưng trong những chuyện kiểu này không có quy tắc nào cả. Có thể một chi tiết chẳng đáng nhớ gì lại có tác dụng với cậu cũng nên...

– Tốt nhất ta nên hủy những gì định làm vào chiều nay đi, Jeremy đề nghị. Anh không thể tiếp tục giả vờ như thế được đâu.

Cậu nói đúng, Pierre nói. Thử hình dung xem sắp cậu thấy cậu trong tình trạng... nhớ nhớ quên quên thế này, có khi ông ấy lại nghi ngờ về năng lực của cậu ấy chứ. Lại đúng vào lúc cậu đang chờ đợi được thăng chức...

– Em nói thế nào với ông ấy bây giờ? Victoria hỏi.

– Thì nói anh ấy bị đau bụng. Đau bụng thì phải giải quyết triệt để. Sẽ không phải giải thích gì hết và lại cho ta giải pháp an toàn.

Victoria đi gọi điện thoại.

Pierre lại gần Jeremy và vỗ vào đùi bạn.

– Nghe này, không có gì nghiêm trọng cả. Nếu giống lần trước thì ngày mai cậu lại nhớ ra ấy mà và... mọi chuyện sẽ rơi vào lãng quên.

– Buồn cười thật.

- Vấn đề là ở thời gian. Giờ cậu như đang mơ một giấc mơ tồi tệ. Ngày mai thức dậy mọi chuyện sẽ kết thúc. Sẽ lại ổn thôi.
 - Trừ khi mình quên cuộc nói chuyện này và căn bệnh đó đe dọa tái phát bất cứ lúc nào.
 - Phải kết thúc bằng việc hiểu xem đầu là... vấn đề.
 - Thật khó khăn khi tỉnh dậy trong tình trạng này. Mình đã đánh mất ý nghĩa trong câu chuyện của mình. Giống như người ta cắt nó ra thành nhiều mảnh nhỏ và rải mỗi nơi một ít. Mình chỉ nhặt nhanh lại được vài miếng ghép của trò chơi xếp hình nhưng nó lại không giống với khuôn mẫu mà mọi người đưa ra để giúp mình.
 - Mình không theo được cậu nữa rồi.
 - Mình không hề nhận ra bản thân mình trong con người mà các cậu mô tả nữa, con người ấy luôn ở bên cạnh các cậu những ngày khác ấy. Mình yêu bố mẹ mình, mình đâu phải kẻ ác, chỉ hơi bị lạc lõng chút thôi. Mình đâu có khả năng kinh doanh, mình là nghệ sĩ thì đúng hơn. Mình không thích uống rượu... Làm sao để xây dựng lại mình chỉ bằng những mảnh ghép của bản thân nhưng chúng lại không giống mình chút nào? Bây giờ, thế cậu thấy mình thế nào?
- Pierre cười bối rối.
- Trước hết cậu là kẻ ngu ngốc. Tệ hơn: một tên nghiện rượu, một gã chuyên gây sự, hay cằn nhằn, không kể hết được...
- Anh đặt tay lên vai hắn.
- Nhưng cậu là một người tốt. Cậu là bạn mình.
 - Lý lẽ này không làm mình yên lòng một chút nào, Jeremy đùa bạn. Cứ nói thật đi, cậu thấy mình ra sao những ngày còn lại trong cả năm?
 - Cậu chơi trò chất vấn đấy à? Pierre hỏi tinh quái. Cậu là một người quyết đoán, bướng bỉnh. Một kẻ biết hưởng thụ. Cậu yêu cuộc sống và biết tận hưởng nó hơn bất kỳ ai. Cậu thích những nhà hàng ngon, rượu vang nổi tiếng, cả những chai whisky mười hai tuổi, những câu chuyện sôi nổi, chính trị, cậu yêu nghề, bóng đá, những buổi tối tụ tập với bạn bè, những chiếc xe hơi đẹp... Cậu không ưa những kẻ quấy rối, những gã lêu lắt, đồng nghiệp ở cơ quan, những trò chơi tập thể, không thích các món ăn chay, tôn giáo, tóm lại là tất cả những gì khiến cậu nghĩ đang mất thời gian hoặc ngăn cản cậu tận hưởng cuộc sống.
 - Mình không nhận ra mình chút nào trong đó, Jeremy thổ lộ, vẫn chưa hết choáng váng. Thế còn Victoria?
 - Victoria ư? Cô ấy là người vẫn đang cứu cậu hằng ngày. Cô ấy là thần hộ mệnh của cậu, là người ngăn cậu không làm những việc điên rồ.
 - Nhưng... mình cư xử với cô ấy như thế nào? Mình yêu cô ấy à?
- Câu hỏi này khiến Pierre ngạc nhiên. Anh vò đầu bứt tai, rồi cau mày.
- Cậu lại hỏi mình chuyện ấy à? Thật khó để trả lời! Cô ấy là một trong những cơ sở vững chãi duy nhất của cậu. Cậu biết điều đó và biết ơn cô ấy.
 - Đó không phải câu trả lời mà mình muốn nghe.
- Đúng lúc đó, Victoria bước vào phòng.
- Xong rồi. Em có cảm giác thế lại tốt hơn cho ông ấy, ông ấy đang giữa hiệp golf. Ông ấy bảo anh nên dành thời gian nghỉ ngơi để khỏi hần. Thế các anh đang nói chuyện gì thế?
 - Về Jeremy. Về con người cậu ấy. Và về em. Về cách mà cậu ấy yêu em, Pierre vừa nói vừa cười. Anh đang trò chuyện với một kẻ điên!
 - Vậy ư? Thế anh có yêu em không nào? Vừa hỏi nàng vừa ngồi vào lòng hắn.
 - Yêu đến phát điên ấy chứ.

Mắt hấn lướt khắp khuôn mặt Victoria, rất gần, và chợt ý thức được rằng hấn thật sự may mắn.

Nàng bóp chặt tay hấn.

- Jeremy, em rất lo cho anh. Em nghĩ mình phải đi gặp bác sĩ chuyên khoa thôi.
- Em không việc gì phải lo, Jeremy nói. Ngày mai anh lại nhớ ra hết mọi chuyện. Nếu không anh xin hứa sẽ đi đến bệnh viện.
- Chỉ trừ khi cậu quên mất lời hứa hôm nay thôi, Pierre hài hước nói.
- Thì đã có cậu nhắc mình.
- Hay cậu đi nghỉ trưa một chút đi, Pierre đề nghị. Sẽ tốt cho cậu đấy.

Chỉ nghĩ đến việc đi nằm là Jeremy cảm thấy một nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng. Hấn đùa để xua đi những hình ảnh đang xâm chiếm tâm trí mình.

- Mình muốn nằm, thư giãn nhưng không ngủ đâu. Cậu thử tưởng tượng xem mình lại nhảy một phát nữa vào tương lai! Năm năm, mười năm, năm mươi năm! Mình mở mắt ra, quang cảnh hãi hùng, trước mắt mình là một hàm răng giả để trong cái cốc, còn Victoria đang chảy dãi ngồi bên!
- Thật thú vị! Victoria cười vang.
- Mình về đây, Pierre vừa đứng lên vừa nói. Mình qua xem Clotilde ra sao rồi.
- Xin lỗi cô ấy hộ mình nhé, Jeremy nói khẽ, mình rất tiếc.
- Không sao đâu. Mình sẽ giải thích rồi cô ấy sẽ hiểu thôi.

Khi Pierre đã đi khỏi, Jeremy ngả người nằm xuống tràng kỷ. Victoria chạy đi một lát rồi quay lại với một chai whisky và hai chiếc ly trên tay.

- Dù sao mình cũng có thể cùng nhau kỷ niệm sinh nhật anh...

Nàng đưa cho hấn một ly.

- Anh đang nghĩ đến chứng mất trí lúc này đây à?
- Anh chỉ nghĩ đến điều đó thôi, sau đó hấn ý thức được sự vụng về của mình nên nói thêm: ngay cả khi anh thấy khỏe khoắn khi có em ở bên cạnh vào lúc này.

Nàng mỉm cười.

- Nói xem anh đang bận tâm điều gì?
- Anh tự hỏi xem đôi ta sẽ ra sao nếu ngày mai anh không nhớ được gì nữa. Cuối cùng thì anh không thấy chắc chắn chút nào về giả thiết bệnh tình của anh sẽ thuyên giảm.
- Nhưng lần trước...
- Đó là lần trước cơ mà. Chúng ta sẽ không đề ra quy luật nếu chỉ dựa vào một lần duy nhất đâu!
- Anh đừng lo. Nếu không ta sẽ đến gặp những bác sĩ giỏi nhất. Không gì có thể làm hỏng hạnh phúc của chúng ta!

Đúng đấy, chúng ta đã bắt đầu sống một cuộc sống có một không hai! Hấn thốt lên, giọng hài hước. Chẳng phải là quá tuyệt vời hay sao khi cứ đến sinh nhật của mình anh lại thức dậy và khám phá ra những ngạc nhiên mới? Anh như một cậu bé thức dậy buổi sáng Noel và chạy khắp phòng để đếm xem mình có bao nhiêu đứa con. Và nghĩ đến niềm vui khi có những người bạn mới mà anh không hề quen biết đang ngồi trên ghế của mình!

- Đừng nói vớ vẩn nữa. Nèn nhớ, em thích anh mắc chứng bệnh này cơ.
- Bệnh gì cũng được, miễn sao anh được hạnh phúc cùng em.

Nàng vuốt lên mặt hấn.

– Ta nên nghĩ về những điều tốt lành, hấn nói tiếp. Việc anh mắc chứng mất trí này cho phép chúng ta lùi lại và nhìn nhận về cuộc sống, rồi yêu quý giá trị của nó.

Victoria tỏ ra tinh nghịch.

– Đúng đấy. Hơn nữa, em muốn chúng ta có thêm một đứa nữa, nghiêm túc đấy.

Jeremy ngạc nhiên nhìn nàng.

– Vậy ư? Nhưng anh mới làm quen với đứa đầu kia mà.

Nàng giả dờ không nghe thấy gì.

– Em nghĩ hai đứa không nên cách nhau xa quá, để chúng có thể hòa hợp hoàn toàn với nhau. Nhất là khi chúng ta còn trong giai đoạn tâ lốt thể này...

Nàng nằm xuống áp người vào Jeremy. Hấn thấy ngại ngùng trước tình huống này. Ngạc nhiên trước sự thân mật đó nhưng rất hạnh phúc.

– Cho Thomas một đứa em trai anh nhé, ngay bây giờ luôn, nàng thì thào vào tai hấn.

Jeremy không hoàn toàn từ bỏ niềm vui thích đó. Đúng ra, hấn chiêm ngưỡng nó hơn là trải nghiệm nó.

Cả hai đã uống hết chai rượu, Jeremy thấy chóng mặt và khó mà thu lượm được những ý nghĩ của mình. Khi Victoria chìa cho hấn một gói quà nhỏ, hấn gượng cười. Một nụ cười gượng gạo vô nghĩa hiện trên gương mặt uể oải.

– Này! Nàng vừa cười vừa nói với hấn, trông anh say mềm rồi. Chưa bao giờ em thấy anh thế này, mà mới chỉ có vài cốc!

– Anh say rồi, vớ lại anh thấy mệt.

Hấn xé gói quà và thấy một cái gì đó như món cổ vật bằng bạc khối được khắc chữ rất tinh xảo. Hấn không tài nào hiểu được món quà này là gì, hấn lật đi lật lại nó đến vài lần trên tay.

– Món đồ mỹ nghệ mà anh đã rất thích thú khi nhìn thấy nó trong tủ kính một cửa hàng trên phố Rosier ấy mà. Một cuốn kinh thánh Do Thái đựng trong hộp bằng bạc. Em đã rất ngạc nhiên khi thấy phản ứng của anh trước món đồ này. Trông anh lúc đó như bị... thôi miên ấy. Anh vốn chẳng để ý gì đến tôn giáo bao giờ. Rồi sau đó em nghĩ chắc nó phải có một ý nghĩa nào đấy đối với anh.

– Cảm ơn em, cuối cùng hấn cũng thốt lên, ngạc nhiên vì món quà lạ lùng này.

Hấn mở hộp và lấy ra một cuốn sách in trên giấy da. Phải cố gắng lắm thì hấn mới đọc được dòng chữ ở ngoài bìa: “Sách Kinh thánh. Tiếng Do Thái/Tiếng Pháp.”

– Anh không thích à?

– Không phải... rất hay... anh... thực ra, do rượu. Anh phải đi nghỉ một chút.

– Thôi, để em dọn những thứ này đi vậy.

Nàng đứng lên, để ly và chai rượu vào khay rồi đi vào trong bếp.

Còn lại một mình, hấn bỗng thấy mồ hôi đang vã ra hai bên thái dương. Hấn thấy lạnh buốt ở chân, tay, bụng và lưng. Hấn gỡ sách ra và lật từng trang, thở một cách nặng nhọc. Hấn đưa cuốn sách ra xa rồi lại đưa lại gần.

Người biến kẻ chết yếu ớt thành hạt bụi, và Người nói: “Hãy trở về với đất, hỡi con trai của Người.” Như vậy, trước mắt Người một ngàn năm giống như một ngày hôm qua – khi nó đi qua giống như một bà già trong đêm. Người làm tuôn chảy những con người như một dòng suối. Họ bước vào giấc ngủ. Buổi sáng họ như ngọn cỏ đang mọc. Buổi tối chúng rụng xuống và khô héo đi.

Hấn cảm thấy một vết bỏng đang thiêu đốt trong lòng. Liệu có phải hấn thấy khó chịu là do đọc những lời đó không? Hấn thở khó nhọc. Hấn muốn đứng dậy nhưng tứ chi không nghe lời hấn.

“Vẫn là cảm giác mình từng có khi ở bệnh viện.” Hấn thấy mi mắt mình nặng trĩu. Hấn mệt đến mức phải nằm xuống.

Hấn sợ sẽ ngủ thiếp đi. Điều gì chờ đợi hấn khi hấn tỉnh dậy? Tại sao lại khó chịu thế này? Hấn đọc tiếp.

Cuộc sống của chúng con kéo dài bảy mươi năm, và có thể đến tám mươi. Suốt quãng thời gian ấy chỉ là đau khổ và bất hạnh. Bởi vì sợi dây đó nhanh chóng bị cắt đứt và chúng con bay lên. Ai là kẻ nhận ra sức mạnh cơn tức giận của Người, đo được cơn thịnh nộ với nỗi lo sợ Người sẽ gây nên? Hãy dạy cho chúng con biết đêm ngày để chúng con có được một tấm lòng rộng mở hướng tới sự thông thái. Hãy quay lại, hỡi Vĩnh hằng, đến tận khi nào? Hãy một lần nữa rửa lòng thương những kẻ ngoan đạo.

Cuốn Kinh thánh rơi khỏi tay nhưng hấn không tài nào nhặt được nó lên. Tứ chi hấn cứng đờ. Hấn nghe thấy tiếng chân Victoria trong bếp. Hấn định gọi nàng nhưng không một âm thanh nào thoát ra được khỏi miệng. Hấn nghe thấy tiếng thì thầm và thấy một tia sáng gần cửa sổ, nhưng không tài nào ngoái cổ lại được. Lúc này hấn đã bị tê liệt hoàn toàn, người đầm đìa mồ hôi. Hấn chỉ còn có thể cử động đôi mắt. Hấn tìm kiếm không khí và gắng chống cự để thức thêm vào giây. Hấn nhìn thấy lão già, ngay trước cửa sổ. Ông ta vẫn đọc câu kinh đó, lời cầu nguyện cho những kẻ đã chết. Lão làm gì ở đây thế này? Phải báo cho Victoria biết, bảo nàng rằng một kẻ điên đang ở trong nhà.

BÁO CHO NÀNG BIẾT! BÁO CHO NÀNG BIẾT! Hấn định gọi nàng, nhưng bị hụt hơi! Hấn nặng nhọc thở thêm vài giây nữa trước khi bỏ mặc sự sáng suốt của mình chìm vào màn tăm tối.

4. Chương 4

– Bố ơi, bố.

Giọng nói của đứa bé nhỏ nhẹ nhưng nài nỉ.

– Bố ơi dậy đi!

Jeremy chậm rãi ngóc đầu dậy. Ngay gần hấn, trên giường, một cậu bé với đôi mắt to đen nháy như choán hết khuôn mặt cân đối đang ngồi xếp bằng. Nó tì cằm lên lòng bàn tay, mái tóc dài trùm cả gáy, miệng như đang hờn dỗi và nhìn hấn.

– Nào bố, dậy đi, sáng rồi!

Jeremy gối đầu lên gối.

Hấn định lấy lại tinh thần để hiểu được ý nghĩa cảnh tượng này là gì. Nhưng những hình ảnh duy nhất mà hấn thu thập lại được lại về ngày sinh nhật lần thứ 23 của hấn, về buổi tối tuyệt đẹp bên cạnh Victoria, về lần say rượu, về cuốn Kinh thánh và lão già. Một nỗi sợ xen lẫn mệt mỏi xâm chiếm hấn.

“Đừng có tái diễn nhé. Mình không chịu nổi nữa.”

– Con đói rồi. Con muốn uống sữa, giọng nói nhỏ nhẹ cất lên.

Jeremy không phản ứng gì.

“Mình lại là nạn nhân của một đợt phát bệnh đây. Đứa trẻ này gọi mình bằng bố. Đây chắc là Thomas. Như vậy là mình đã bị quăng đi vài năm kể từ những kỉ niệm cuối cùng mà mình còn nhớ được. Ba hoặc bốn năm gì đó.” Hấn thở dài, tuyệt vọng. Hấn không hề suy nghĩ. Ý chí của hấn bỏ cuộc.

Chán nản vì đợi lâu, đứa trẻ đứng dậy và ra khỏi phòng.

Jeremy vẫn nằm. Hấn lấy cánh tay che mắt để trốn tránh sự thật hơn là để tránh nắng.

Hấn nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ và ngồi bật dậy.

Động tác của hắn quá nhanh. Hắn bị choáng. Hắn đứng dậy nhưng hai chân dường như không chịu nổi sức nặng cơ thể. Mắt nhắm mắt mở, tay vịn vào đồ đạc trong phòng, hắn đi về phía căn phòng nơi phát ra tiếng động.

Hắn thấy đứa bé ở trong bếp, đang đứng trên một chiếc ghế đẩu lục lọi tủ tường. Nó dỗi và không thèm quay đầu lại.

– Con muốn uống sữa, nó nói dứt khoát.

Jeremy tự hỏi mình có thể làm gì. Hắn đang điên khùng, như bị tước ra khỏi chính hắn, bị tước mọi khả năng hành động và suy nghĩ. Chắc chắn ngày hôm nay sẽ còn dành cho hắn nhiều điều ngạc nhiên khác. Tuy vậy, hắn vẫn quyết định thâm nhập hiện tại, bắt đầu bằng việc đảm đương vai trò một người cha.

Thomas giờ đã đứng thẳng bằng trên chiếc ghế trong nhà bếp.

– Con đứng im đấy, để bố làm cho.

Đứa bé làm rơi một hộp sữa xuống sàn nhà. Những mảnh thủy tinh đầy hăm dọa lấp lánh vương vãi trên nền gạch lạnh lẽo.

– Ra với bố, không thì sẽ bị thương đấy!

Hắn ôm con trong tay rồi đặt nó ngồi lên bàn bếp.

Hắn hành động một cách dửng dưng. Hắn những muốn bỏ mặc đứa trẻ này ở đó và quay lại nằm, từ chối trò chơi này.

Jeremy tìm giày đi trong nhà. Hắn chỉ thấy một đôi giày da lộn màu đen nằm ở đầu hành lang và xỏ chân vào. Với một mảnh giấy lau, hắn dùng chân vun gọn những mảnh thủy tinh vỡ vào một góc bếp. Sau đó hắn tìm cốc trong tủ mà đứa bé vừa lục tìm và thấy được một cái.

– Không, con muốn uống bằng bình cơ, đứa trẻ nói.

– Bình sữa?

Đứa trẻ dường như đã quá tuổi cho việc đó, nhưng Jeremy không muốn hiểu. Hắn lấy chiếc bình mà đứa bé chỉ, rồi lấy một chai sữa từ tủ lạnh ra.

Hiện tại đang kéo lê hắn một cách chậm chạp, buộc tinh thần uể oải của hắn phải tuân theo những hành động cần thiết.

– Bố chưa cho cacao vào.

– À, cacao! Nó ở đâu?

Về chán chường, đứa bé chỉ tay lên tủ. Jeremy thấy một hộp cacao bột trong đó. Hắn mở lò vi sóng, đặt bình sữa vào và nhìn các nút điều khiển.

– Nút to ấy, đứa bé nói.

Hắn làm theo.

– Số này, con trai hắn vừa nói vừa chỉ vào số hai.

Trong khi bình sữa đang được hâm nóng, hắn tranh thủ thời gian quan sát căn bếp. Căn hộ này không giống với căn hộ khi hắn tỉnh dậy lần trước.

Hắn muốn gặp Victoria, nói với nàng. Nàng đâu rồi?

Hắn nhìn đứa bé. Nó rất đẹp. Đôi mắt to khiến hắn chú ý. Dường như hắn đã nhìn thấy đôi mắt ấy. Nhưng vừa có được suy nghĩ ấy thì hắn nhận ra đó là đôi mắt của chính mình. Đứa bé này giống hắn. “Vì nó là con của mình mà.” Và điều hiển nhiên này mang lại cho hắn một chút vững lòng.

Đứa bé chăm chú nhìn hắn, vẻ tò mò.

– Ổn chứ, Thomas?

Đứa bé dướn mày.

– Con không phải là Thomas, con là Simon.

Jeremy tiếp cận thông tin này với một vẻ bình tĩnh khiến chính hắn ngạc nhiên.

“Hai con? Tại sao lại không? Từ nay không có gì khiến mình ngạc nhiên nữa. Nhưng lần này mình đã quên mấy năm rồi không biết?”

– Simon? Phải rồi... Xin lỗi, bố chưa tỉnh hẳn... Thế Thomas đâu?

– Anh ấy chơi trong phòng.

Lò vi sóng dừng lại. Jeremy cầm bình sữa, đưa cho Simon rồi đi về phía phòng khách. Hắn mở cánh cửa hướng về phía bàn làm việc. Trên một cánh cửa khác hắn nhìn thấy một biển kiểu Disney trên đó có dòng chữ “Thomas và Simon”. Hắn bước vào. Một đứa trẻ lớn hơn đang ngồi trước màn hình ti vi. Nó cầm chiếc điều khiển trò chơi điện tử trên tay và sử dụng thành thạo điều khiển một nhân vật tiến về phía một đường đua nhiều màu sắc. không nhận thấy Jeremy, thằng bé vẫn chăm chú vào trò chơi của mình.

Jeremy tiến lại gần và thấy trái tim mình đập mạnh.

– Thomas?

Đứa bé không trả lời.

“Hay là không phải nó.”

– Thomas! hắn nói, giọng quả quyết hơn.

Đứa bé vẫn không ngẩng đầu lên.

“Nó khoảng bốn hay năm tuổi gì đó. Có lẽ là sáu. Còn Simon chắc ít hơn một tuổi.”

– Con ngừng năm phút được không?

Đứa trẻ ấn vào nút tạm dừng và khoanh tay, nhưng vẫn không hề quay đầu lại.

– Thomas!

– Gì ạ? đứa trẻ trả lời bằng một giọng chán nản.

“Đúng là nó rồi. Và là đứa trẻ mình mới bế trong tay hôn qua. Đúng là điên rồ.”

– Con... con ăn sáng chưa? hắn hỏi không suy nghĩ.

Đứa trẻ nhún vai.

Rõ ràng là nó dối. Có thể chỉ vì hắn đã làm phiền khi nó đang chơi.

Hắn tiến lại, ngồi xổm trước mặt con. Đứa bé cúi đầu.

– Nhìn bố đây.

Thomas ném một cái nhìn bướng bỉnh về phía bố.

“Nó giống mẹ hơn, Jeremy nhận xét. Cả gương mặt. Nó có những nét tinh tế của mẹ, đôi mắt xanh, và cả cái miệng nữa.”

Hắn vừa cảm động vừa bối rối khi đối diện với một cậu bé hoàn toàn xa lạ nhưng lại có những nét thân quen, kỷ niệm cuối cùng về nó chỉ mới diễn ra không lâu, khi đó nó còn là một đứa bé ẵm ngửa.

– Mẹ con đâu? Jeremy hỏi.

Câu hỏi khiến đứa trẻ ngạc nhiên, thậm chí là nổi giận. Thomas khiến Jeremy cảm thấy lúng túng. Hắn muốn ôm con vào lòng và hôn nó, nhưng thái độ của con đã ngăn hắn lại.

– Thôi được, con chơi tiếp đi.

Hắn để Thomas ngồi đó, trở lại phòng làm việc, nó ngay lập tức lại tiếp tục trò chơi của mình. Hắn ngồi phịch xuống ghế bành.

“Mình có những hai đứa con.”

Hắn xoay xoay chiếc ghế rồi ngồi đối diện với chiếc đồng hồ điện tử treo trên tường. Trên đó là hai bức ảnh giống như bức ảnh chụp hồi hắn còn bé. Hắn đọc ngày tháng. 2010. Ngày 8 tháng 5 năm 2010. “Đúng là điên rồi! Kỷ niệm cuối cùng của hắn cách đây đã sáu năm. Đúng vào ngày sinh nhật! Một câu chuyện không có hồi kết!”

Hắn điểm lại một vài mốc thời gian. “Thomas lên sáu, hơn sáu tuổi thì đúng hơn. Simon là đứa thứ hai. Nó ít hơn khoảng một đến hai tuổi. Bọn mình đã chuyển nhà. Mình năm nay hai mươi chín tuổi.”

Hắn thở dài, nhẩn nhệ. “Đó là tất cả những điều mình chán chán ư? Một người đàn ông biết quá ít về bản thân mình thì sẽ là gì đây?”

Hắn muốn thấy mình trong gương nên rời khỏi phòng làm việc để sang nhà tắm. Trước gương, hắn có thể đánh giá được những dấu vết mà thời gian lưu lại trên gương mặt mình. Làn da hắn săn chắc hơn. Tóc đã rụng bớt để lộ vài mi li mét trên đầu, một vài nếp nhăn xuất hiện nơi khóe mắt giờ đã hơi có quầng thâm. Cuộc sống của hắn đã bị đánh cắp khỏi tay hắn. Hắn bỗng chốc già đi. Thời gian giáng xuống hắn những đòn dữ dội, và sau mỗi cú tát, hắn lại ngất đi để rồi chỉ tỉnh dậy sau cú tát tiếp theo. “Như vậy đây, cuộc sống của ta giống như một chuỗi những cú tát mạnh đánh dấu những dấu ngoặc giải thích lý do nhăn gợn. Những ánh đèn lóe lên trong một hành lang tắm tối. Và ta thì già đi.”

Hắn cảm thấy dạ dày đau quặn. Hắn đói. Cơn đói cũng giống hệt như lần trước. Một tín hiệu sống đánh thức mong muốn hành động ở hắn. Cần phải ăn để lấy lại sức lực và trạng thái tỉnh táo. Hắn muốn đấu tranh. Nhưng chống lại cái gì? Chống lại ai? Như thế nào? Hắn chưa biết được. Đơn giản là hắn không muốn nhẩn nhệ chịu đựng.

Trong tủ lạnh, hắn tìm thấy một miếng thịt gà, một chai nước hoa quả và một đĩa thịt nguội. Hắn ăn uống thật nhanh để mau chóng lấy lại sức, không, hắn cảm nhận được hương vị của thức ăn nhưng vẫn thấy thích thú khi chúng được đưa vào miệng. Thomas bước vào, Jeremy cảm thấy ngượng vì màn kịch tồi mà hắn đang phô diễn.

– Con muốn ăn chút gì với bố không? hắn hỏi con.

Thomas không trả lời. Nó đi về phía tủ rồi mở ra lấy hai thanh sôcôla.

– Con không nên ăn sôcôla vào lúc này. Nếu con chưa ăn sáng...

Nhưng Thomas bỏ ra khỏi phòng ngay khi hắn còn chưa nói hết câu.

Jeremy thấy mình thật ngốc nghếch. “Mình là ai mà lại nhận xét thế kia chứ?” Hắn không cảm thấy thoải mái trong vai trò người cha mà hắn vừa phát hiện ra và cố gắng ứng biến.

Hắn nghe thấy điện thoại đổ chuông.

Nghĩ là có thể Victoria hoặc mẹ gọi, hắn vội vàng đi sang phòng khách.

Thomas đã nhắc ông nghe. Nó nói giọng buồn và nhỏ.

– Vâng... ngũ cốc và một thanh sôcôla thôi... em uống sữa rồi ạ.

Nó đang nói với Victoria.

– Khi nào mẹ về? thằng bé hỏi. Sao mẹ lại bỏ đi?

Giọng nó nghẹn ngào. Nó chực khóc.

– Con không muốn ở đây. Mẹ về đón bọn con đi... Vâng... Được ạ... Con cũng thế... Để con chuyển máy.

Jeremy lại gần định cầm điện thoại thì thằng bé lại gọi em trai nó. Simon chạy ngay lại và cầm cái máy. Thomas nhìn thấy bố mình đứng như trời trồng giữa phòng khách. Nó không nói lời nào, lau giọt nước mắt và đi về phòng mình.

Jeremy muốn giữ nó lại để an ủi nó. Nhưng hắn không làm được. Hắn lúng túng và cố nghe Simon nói với Victoria.

– Mẹ ư? (Giọng của Simon rất vui vẻ.) Vâng, sữa... mẹ ở đâu?... Mẹ sẽ về chứ?...

Thằng bé vừa nghe chăm chú vừa lắc đầu. Nó làm vẻ quan trọng như người lớn khi nói chuyện quan trọng.

– Con yêu mẹ... mẹ ư... yêu nhiều, nhiều, nhiều... vâng ạ... con hứa... Con cũng thế...

Nó định gác máy nhưng Jeremy đã nhảy tới và giật ra khỏi tay con. Simon ngạc nhiên, nhú mào nhìn bố.

– Victoria?

Jeremy gần như hét lên.

Im lặng.

– Vâng?

– Victoria! Em đang ở đâu?

– Nhà bố mẹ em, ở dưới quê.

– Nhưng sao lại thế?

– Tại sao ư? Để đi thư giãn.

Giọng của Victoria lạnh lùng và châm chọc.

– Em... em sẽ về chứ?

– Không phải hôm nay, Jeremy. Em không muốn nói về những chuyện này. Em bỏ đi để suy nghĩ một chút. Em biết rõ là phải đánh đổi lấy việc không được nhìn thấy các con. Hy vọng anh lo cho Thomas được tốt. Lúc này nó đang bị rối loạn đấy. Anh hãy cố gắng nói chuyện với con. Cuối cùng thì cũng ráng làm bố nó đi!

– Anh không hiểu...

– Em cũng thế, em không hiểu. Anh thừa biết vì chuyện đó mà em bỏ đi. Thôi để tối nay ta nói lại chuyện này. Em sẽ gọi anh trước tám giờ tối. Đừng quên tắm cho con đấy nhé. Các con phải lên giường muộn nhất là lúc bảy rưỡi đấy.

– Khoan đã, anh muốn nói với em rằng...

– Không, để tối nay, Jeremy ạ. À mà đúng rồi, chúc mừng sinh nhật.

Jeremy bước tới bước lui trong phòng khách, nhắc đi nhắc lại những gì Victoria đã nói để mong tìm được ở đó một chỉ dẫn.

Nàng đang giận hắn. Đến mức phải bỏ đi và để hắn một mình với hai đứa con. Hắn thấy mình có tội. Victoria không thể hành động sai được.

“Mình đã làm gì cô ấy thế? Mình đã trở thành loại đàn ông gì thế này? Mình không muốn mất cô ấy! Không muốn mất lúc này!”

Nàng trách móc hắn về thái độ cư xử với con. Hắn không phải là một ông bố tốt. Là một người chồng không khá khẩm gì hơn.

“Chắc bọn mình lại rơi vào chu kỳ nhàm chán như mọi cặp vợ chồng khác rồi.”

Giả thiết đó mang lại cho Jeremy một chút an lòng: đó là một thử thách. Thế nên hoàn toàn có thể vượt qua nó được. Hắn, con người hắn vào thời điểm này, với chứng mất trí tình cảm tự thấy mình đủ mạnh mẽ để đương đầu với thử thách này. Nhưng còn Jeremy kia thì sao? Hắn cảm thấy trong lòng đang dâng lên một mối thù đối với con người khác trong hắn đang làm hỏng cuộc đời hắn. Làm sao hắn có thể chấp nhận rủi ro đánh mất tất cả? Làm sao hắn lại có thể gây đau khổ cho Victoria kia chứ?

Hắn thả mình xuống ghế.

“Mình bị tâm thần phân lập mất rồi. Mình sẽ mất trí nếu không là chính mình nữa, một người yêu nàng, yêu thích món quà của cuộc sống này và biết ơn nàng.”

Hắn muốn gọi lại cho Victoria và xin lỗi nàng về tất cả những gì hắn đã làm và đã nói với nàng. Nhưng để làm gì kia chứ? Hắn đâu có biết gì về những sự việc đã đẩy hắn vào tình trạng này. Hắn muốn gọi điện cho Pierre, nói chuyện với bạn, giải thích rằng hắn lại là nạn nhân của một đợt phát bệnh mới.

Hắn lướt qua các số đã lưu trên màn hình điện thoại và tìm được số của Pierre.

Một giọng phụ nữ trả lời.

– Clotilde à?

– Vâng, ai ở đầu dây dây?

– Jeremy đây.

– Anh Jeremy à? Em không nhận ra giọng anh.

– Anh gặp Pierre một chút được không?

– Với em thì ổn thôi, cảm ơn anh, cô trả lời giọng tinh quái. Để em chuyển máy cho.

Cô gọi Pierre.

– Jeremy à?

– Ủ, mình gọi cậu vì...

– Victoria phải không?

Vậy là Pierre đã biết chuyện.

– Mình có nói chuyện qua điện thoại với cô ấy hôm qua. Cô ấy có kể cho mình nghe việc hai người cãi nhau, cô ấy gọi lại sáng nay bảo sẽ về nhà bố mẹ hai ngày. Lúc này chuyện không ổn lắm...

– Mình không biết, không hiểu.

– Jeremy, cậu đừng quá quất thế. Đừng có lúc nào cũng giả đồ làm gã ngạc nhiên như thế.

– Pierre, thực sự mình không hiểu gì cả... mình lại bị mất trí...

– Làm ơn đừng nói chuyện đó! Pierre ngán ngẩm thốt lên.

Jeremy sững sờ. Hắn những mong chờ được cảm thông, chí ít thì cũng là thái độ ngạc nhiên từ bạn.

– Đừng cho mình là thằng ngu nhé, Jeremy. Nếu còn chút tôn trọng mình thì đừng bao giờ nói những điều vớ vẩn về cơn bệnh của cậu nữa.

– Cậu không tin mình sao?

– Thôi xin cậu đấy, anh ngán ngẩm nói.

– Nhưng đó là sự thật mà Pierre! Giống như lần trước cách đây sáu năm và cách đây tám năm ấy.

– Và cũng giống như tất cả những lần khác nữa chứ gì! Pierre gầm lên.

Jeremy rung mình. Pierre định nói gì? Hay là hắn có những đợt phát bệnh khác mà hắn không nhớ?

Cậu vẫn luôn vin vào cớ đó mỗi lần làm điều bậy bạ! Lần gần đây nhất cậu nói thế để khỏi phải đến sinh nhật mẹ vợ, còn trước đó cậu cũng nói vậy để tránh những hậu quả từ vụ quan hệ lãng nhăng... Cậu khiến mọi người chán ngấy rồi, Jeremy!

– Mình không hiểu những chuyện cậu kể. Cậu cho là mình giả vờ sao?

– Thế cậu nghĩ mình là thằng ngu à? Mình nói với cậu điều này Jeremy nhé, vì cậu là bạn thân nhất của mình: thôi ngay cái kiểu sống vì bản thân cậu đi, và đừng nghĩ cậu có thể gạt được những người khác! Thôi

ngay việc cho bọn mình là lũ gốc đi. Cậu càng ngày càng khiến mọi người không chịu đựng nổi. Cậu khiến mình mệt mỏi rồi Jeremy ạ!

Anh nói giọng cao dần, thể hiện rõ nổi tức giận.

Jeremy muốn suy nghĩ thêm về những gì mà Pierre nói với hắn. Hắn phải trả lời, phải điều đình, phải chứng minh. Hắn cảm thấy mình không làm được và giữ im lặng. Pierre nghĩ sự im lặng của hắn là một lời thú tội nên tiếp tục nói.

– Minh thôi đây. Còn về Victoria, cứ đợi đến ngày mai đi. Rồi nói chuyện thẳng thắn với cô ấy. Xin lỗi đã nói nặng lời với cậu nhưng mình nghĩ cậu cần được thức tỉnh. Thế nhé, chào cậu.

Jeremy gác máy, lòng nặng trĩu.

“Mình là người như vậy đấy. Một kẻ thủ đoạn, phản bội, thiếu tôn trọng người khác... Đó là lý do Victoria bỏ đi. Một cơn ác mộng!”

Hắn nhớ ra các cuốn album ảnh khi kiểm tìm những chỉ dẫn. Hắn thấy chúng trên giá sách ở thư viện.

Ba cuốn đầu hắn đã biết. Cuốn thứ tư dành cho Simon. Jeremy càng ngày càng ít có mặt trên các bức ảnh. Hắn gỡ nhanh và giật mình khi thấy một bức có bố mẹ hắn đang tự hào đặt hai đứa cháu nội ngồi trên lòng mình. Mẹ hắn đã già đi từ khi hai mẹ con làm lành với nhau. Lưng bà đã còng hơn, nhìn bà xanh hơn và yếu hơn. Nhưng bề ngoài của cha khiến hắn quặn lòng. Đâu rồi người đàn ông oai nghiêm? Con người siêu phàm trong những giấc mơ con trẻ cứu cả gia đình khỏi loài quỷ dữ hung tợn nhất ấy đâu rồi? Ông gầy đi. Người ông như oằn xuống dưới gánh nặng của mỗi một. Sức khỏe của ông hắn đã đòi ông phải nghỉ ngơi mà ông chưa khi nào có thời gian để ưu tiên thực hiện.

Vậy là cha hắn và hắn đã làm lành với nhau rồi? Họ đã gặp nhau? Cha đã tha thứ cho hành động không thể chấp nhận được và thái độ xấu xa của hắn?

Bức ảnh cho phép hắn nghĩ thế. Thế nhưng hắn lại không có mặt trong bức ảnh.

“Hay mình là người chụp”, hắn tự nhủ để an ủi lòng mình.

Hắn không muốn nghĩ sâu xa hơn. Quan hệ giữa họ như vậy là đã được cải thiện! Bức ảnh này chứng minh điều đó. Thế là đủ!

Hắn ngó sang bức ảnh khác. Pierre và Clotilde đang ngồi ngoài vỉa hè một quán cà phê. Pierre ẩm cả Thomas và Simon trên đùi. Thomas đang cười tươi. Pierre pha trò. Còn Clotilde thì nhìn nơi khác. “Cô nàng này thật lạ. Chả bao giờ thấy cô ta vui vẻ hay sao?”

Hắn gấp cuốn album lại và nhìn ngắm bàn làm việc. Nó sạch sẽ và gọn gàng. Hắn mở ngăn kéo đầu tiên và thấy trong đó các bản kê tài khoản, phiếu lương, tờ khai thuế mới nhất. Giờ hắn đã là giám đốc kinh doanh. Hắn kiếm được nhiều tiền. Những cuốn séc cho thấy hắn là kẻ tiêu hoang và rất quan tâm đến bản thân: com lê, giày dép, cắt tóc, nhà hàng...

Ngăn kéo cuối cùng bị khóa khiến hắn rất dỗi tò mò. Cho đến tận lúc này những thông tin mà hắn thu thập được chẳng giúp hắn hiểu nhiều về tình hình hiện tại của mình. Nếu hắn đã từng cẩn thận giấu những tài liệu và đồ vật gì trong ngăn bàn làm việc này thì ắt hẳn nó phải có một tầm quan trọng nào đó. Hắn tìm chìa khóa trên bàn, nhìn quanh phòng. Đoạn hắn mở tủ, nhấc lên một chồng áo len, áo sơ mi, lục lọi từng túi áo khoác, nhưng không tìm thấy gì.

Hắn thấy một chiếc két nhỏ đặt trên kệ gần cửa ra vào. Hắn lại gần, sờ vào két và tìm chỗ mở. Cái két kín mít được làm bằng kim loại và vật liệu composite. Có một chỗ màu đậm hơn để lộ gì đó như dấu vân tay. Hắn đặt ngón trỏ lên đó. Một tiếng cách vang lên và cánh cửa mở ra.

Trong két có một chùm chìa khóa. Còn có một ví đựng thẻ trong đó có một thẻ American Express và một thẻ Visa, cả hai đều mang tên hắn, cùng một cặp tiền. Hắn lấy chìa khóa rồi đi về phía bàn làm việc và mở ngăn kéo ra.

Rất nhiều đồ vật được xếp cẩn thận trong đó. Hắn tìm thấy một khung ảnh lồng bức ảnh đen trắng, cảm xúc liền dâng trào. Đó là một trong những bức ảnh hiếm hoi chụp hồi hắn còn niên thiếu. Hắn đứng giữa

bố mẹ. Gương mặt họ biểu lộ niềm tự hào nhưng vẫn bên lên khi chụp ảnh cả gia đình. Hồi đó Jeremy mới lên sáu.

Sao hẳn phải giấu nó ở đây nhỉ? Nó đáng được bày trong phòng khách hoặc trên bàn làm việc chứ!

Hắn còn nhận ra chiếc hộp bạc xinh xắn bên trong có cuốn Kinh Do Thái mà Victoria đã tặng hắn. Hắn e ngại cầm lên. Lần cuối cùng cầm cuốn sách trong tay hắn đã ngủ thiếp đi và phải chống chọi với cảm giác kinh hãi cùng những ảo ảnh kì quái. Hắn mở chiếc hộp giờ đã xỉn, lấy cuốn sách ra và thấy nhiều trang đã bị xé toạc.

Hắn nhìn thấy những đoạn kinh bị thiếu: đó là số 30, 77 và 90. Có phải chính hắn đã làm việc này không? Hắn không tài nào biết được. Nếu hắn chưa bao giờ thực sự tuân theo các quy tắc tôn giáo, thì hẳn cũng đã có một chút tôn trọng nhất định đối với những đồ vật linh thiêng. Và ngay cả khi việc hắn tự vẫn là trái với các quy luật cơ bản của tôn giáo thì hẳn vẫn có lòng sùng đạo theo cách của mình.

Ngoài ra hắn còn tìm thấy một tập thư, thất bằng rải ruy băng màu đỏ. Hắn tháo ra và làm rơi xấp giấy khỏi tay. Đó là những bức thư Victoria viết. Bức đầu tiên là ngày 14 tháng 5 năm 2001, tức vài ngày sau khi hắn định tự vẫn.

Anh Jeremy,

Chắc hẳn bức thư của em sẽ khiến anh ngạc nhiên. Dù sao chúng ta cũng đã có nhiều thời gian bên nhau và em đã nói với anh thật nhiều (nhiều quá chẳng?). Nhưng trước sự im lặng của anh, em chỉ biết nói những lời ngốc nghếch hoặc đề cập đến những chủ đề chẳng hay ho gì. Tình huống không hề tầm thường. Em ở đó để chăm sóc một người đàn ông đã muốn chết vì mình và người đó giờ không muốn nói chuyện với em. Anh chỉ nói khi anh ngủ. Anh nói những điều kỳ quặc. Anh say sưa nói chuyện với những người vô hình.

Các bác sĩ nói anh bị một cú sốc tâm lý nặng phải dần dần mới khỏi. Vậy nên em đợi.

Bởi vì anh quan trọng đối với em.

Em đã chia sẻ cùng anh những nụ cười đầu tiên, những giấc mơ đầu tiên. Trước đây khi chúng mình còn bé, anh luôn chấp nhận những câu nói huyền thuyên của em, những câu chuyện công chúa hoàng tử em kể. Giá hồi ấy mình biết phải hôn nhau như thế nào, phải ôm nhau như thế nào thì bọn mình đã làm rồi. Nhưng hồi đó chỉ cần cho là mình đang yêu và cầm tay nhau là đủ. Chúng mình thật trong sáng và chân thật. Rồi em lớn lên. Em muốn tìm cho mình một công chúng mới, bớt dễ tính hơn. Em đã xa anh, em chỉ xem anh như một vai phụ. Em biết anh phải lòng em và điều đó làm em thích, bởi em là một đứa ngu ngốc luôn thêm muốn người khác thích mình. Em đã quên anh. Anh là một phần tuổi thơ của em còn em thì không muốn là một đứa trẻ nữa. Em muốn trở thành một người phụ nữ quyết định được niềm vui, tình yêu và cuộc sống của mình. Em yêu cuộc sống anh Jeremy ạ. Yêu đến điên cuồng.

Tất nhiên hôm nay anh có thể nghĩ rằng hành động tự vẫn của anh đã chinh phục được em bởi nó cực đoan, rằng một lần nữa em hãnh diện về nó, về một bằng chứng tình yêu khiến em có thể từ chối mọi kẻ khác. Nhưng anh nhầm rồi. Chính lời nói chất chứa tình cảm của anh khiến em ngưỡng mộ. Nếu em đã tìm đến nhà anh sau khi nghe anh thổ lộ tình yêu, thì đó là bởi anh đã nói những điều mà em luôn muốn được nghe. Anh bất chấp hoàn cảnh và hậu quả, anh đã thổ lộ tình yêu bởi vì anh phải làm thế. Như thế đó là vấn đề sống còn. Em đã khước từ cuộc sống của anh, anh đã chọn cái chết. Em không hề cho rằng hành động của anh là anh hùng. Ngược lại em thấy nó nực cười. Chỉ có cuộc sống mới đưa con người đến tình yêu. Em không hiểu được hành động của anh. Em sẽ không bao giờ hiểu được. Nó thái quá và phi lý. Nó khiến em sợ. Anh làm em sợ. Không phải tình yêu của anh. Tình yêu của anh không làm em sợ.

Em muốn được ở bên anh, được thấy anh qua khỏi và mỉm cười. Anh đã chiếm được một vị trí quan trọng trong em. Anh đã thức tỉnh em. Anh đã đưa em ra khỏi giấc mơ về cuộc sống để dặt em vào chính cuộc sống.

Không đặt lên môi em nụ hôn...

Victoria.

Lời lẽ đó gọi lại những hình ảnh. Hình ảnh khi hắn còn bé, những năm tháng dang dở hy vọng vào tình yêu của

Victoria. Hắn mặc cho nỗi xao xuyến tràn vào lòng và ru hắn một lúc. Để cảm thấy khoan khoái. Hoặc chỉ ít ra để sống lại những cảm giác giúp hắn quên đi những câu hỏi, những hoài nghi và những nỗi sợ hãi.

Tờ giấy thứ hai là một bức thư điện tử được in ra và đề ngày 17 tháng 1 năm 2002.

Tình yêu của em,

Em yêu anh (nhưng em nghĩ đã nói với anh điều này rồi).

Em nhớ anh. Mẹ nói em có thể đến với anh. Nhưng em không chắc lắm. Em phải nghĩ đến việc cư xử một cách khéo léo với bố em, ông vẫn đang bàng hoàng trước việc em từ hôn Hugo.

Em chỉ đơn giản muốn nói với anh là trong suốt chặng đường ngồi trên tàu em luôn nghĩ về hai ta. Nghĩ rất lâu. Và em kết luận rằng chúng ta sẽ là một cặp đôi lý tưởng. Như thế là yên tâm rồi, đúng không?

Hãy nhớ kiểm tra thật kỹ các vòi nước nhé, nhớ tắt điện và ngắt bình gaz (em thích nói thế... giống kiểu một đôi vợ chồng già!).

Hẹn anh ngày mai, đức vua của em.

Victoria.

Hắn nhận ra Victoria trong vài dòng chữ này và hạnh phúc vì tìm thấy ở đó những tín hiệu của sự chung sức chung lòng, mặc dù nó giờ đã vượt khỏi hắn.

Sau đó hắn còn đọc được nhiều lời lẽ yêu thương nữa. Những lời lẽ của một người đàn bà viết cho người đàn ông mình yêu, như những lời ghi trên bàn để ở đầu giường khi hắn tỉnh dậy vào buổi sáng, trên cửa kính phòng tắm hoặc trong túi áo khoác, rồi một bức thư đề ngày 1 tháng 11 năm 2003.

Jeremy,

Anh không muốn nói về chuyện đó? Anh không muốn nghe em? Vậy em hy vọng anh sẽ đọc thư em viết.

Như em đã thử nói với anh hôm qua trước khi anh nổi giận, tuần trước mẹ anh có gọi điện. Mẹ muốn gặp em. Anh chưa khi nào kể nhiều về bố mẹ cho em nghe, nhưng những gì ít ỏi anh nói với em cũng đủ để khiến em không muốn gặp họ. Nhưng bởi em vẫn thích có ý kiến của riêng mình nên đã nhận lời mẹ. Vả lại cũng không phải chỉ vì lý do ấy, mà còn bởi em thấy thái độ của anh đối với bố mẹ thật kỳ quặc. Mẹ và em đã gặp nhau ở quán cà phê Le Néo. Em không cần phải nói với anh rằng đó là tên mới của quán bar mà bố anh đã làm chủ trong suốt hơn ba mươi năm.

Mẹ anh là một người phụ nữ dịu dàng, nhút nhát, thông minh. Không giống chút nào với con người quái ác anh từng tả cho em! Làm sao một người đàn bà nhỏ bé như thế lại có thể đối xử tệ với con trai của chính mình?

Và đây là những gì bà kể về chuyện đã xảy ra:

Trước đây anh là một cậu bé đáng yêu, được bố mẹ chiều chuộng yêu thương hết mực cho dù gia đình gặp nhiều khó khăn về tiền bạc. Quán bar không mang lại lợi lộc gì nhiều. Phải mở cửa sớm và đóng cửa muộn mới kiếm được đủ tiền chi để cho ông vua con trong nhà đủ ăn đủ mặc (anh đã là ông vua từ hồi ấy đấy!). Nhưng gia đình anh hạnh phúc. Cho đến tận khi em gái anh qua đời. Anh thu mình lại trong thế giới của riêng mình, ít cười nói hơn trước. Mẹ lo anh cho mình là thủ phạm. Cuộc sống trong gia đình được tổ chức theo anh. Anh có mối quan hệ đặc biệt tốt với mẹ. Anh biết bà không thể từ chối anh bất cứ điều gì và anh đã lạm dụng điều ấy. Lớn lên, anh ngày càng cô độc. Hiếm khi anh đi chơi. Suốt ngày anh ở trong phòng đọc sách rồi đi ra ngoài một mình. Bà nhanh chóng biết được con trai mình đang yêu. Như tất cả các bà mẹ cả nghĩ khác, mẹ đã lục tìm trong đồ đạc của anh và phát hiện những bài thơ, giọng điệu tuyệt vọng, no future. Khi anh quyết định không sống ở nhà nữa, bố mẹ đã lo sợ anh hoàn toàn biệt lập với mọi người. Suốt sáu tháng trước khi anh có hành động đó, họ thấy anh kỳ lạ. Anh không ăn, không học hành nữa, ngủ ít. Bố mẹ khuyên anh đi gặp bác sĩ tâm lý nhưng anh từ chối. Lần cuối cùng anh đến gặp họ là hai ngày trước khi anh định tự vẫn. Anh mất anh lạc lõng, nhưng anh không muốn nói. Họ lo lắng muốn chết. Trước ngày sinh nhật anh, mẹ anh gọi điện và ngỏ ý muốn mừng sinh nhật anh ở nhà họ vào ngày hôm sau. Anh đã cảm ơn bà. Mẹ thấy anh có vẻ khá hơn, gần như vui vẻ. Anh nói với bà rằng đó sẽ là một ngày trọng đại. Bà cứ ngỡ anh nói về ngày sinh nhật thứ hai mươi của mình...

Đương nhiên, khi bố mẹ biết tin anh làm vậy, họ đã chết lặng. Họ đến được bệnh viện thì anh đã không biết gì nữa rồi. Và khi tỉnh lại thì anh từ chối gặp bố mẹ. Họ nghĩ anh xấu hổ về việc mình đã làm và chưa sẵn sàng đối mặt với họ.

Ngay khi anh ra viện bố mẹ liền đến thăm anh. Anh không hé một lời. Em còn nhớ, lúc đó em ngồi ngay cạnh anh. Mẹ nói chuyện với anh nhưng anh thờ ơ, vắng lặng. Thế là bố anh nổi cáu. Họ đang sống giữa một cơn ác mộng. Họ không hiểu gì cả. Mẹ anh khóc suốt ngày này qua ngày khác.

Phần tiếp theo em biết rõ. Anh từ chối mọi tiếp xúc. Bố anh dần chìm trong suy sụp. Ông nghĩ đã mất đi đứa con trai và phải để tang nó. Ông cấm mẹ không được nhắc đến tên anh ở nhà.

Thế là mẹ muốn gặp em. Bà nghĩ em là người chịu trách nhiệm về sự thay đổi này. Em đã không nói với bà chuyện anh kể về những việc đã qua như thế nào. Làm sao họ hiểu được? Bản thân em cũng không thể hiểu được. Tại sao lại có những câu chuyện này hả Jeremy? Anh trách cứ bố mẹ điều gì? Em đã thấy ở anh một bản chất nguy hại đôi khi cố gắng trỗi lên và biến anh thành kẻ ác. Đúng là độc ác khi đối xử với bố mẹ để mình như thế!

Giống mọi bận, chắc chắn anh không muốn nói về chuyện này. Nhưng liệu chúng ta có mãi che giấu được sự thật này, giấu giếm phần này trong anh và tiếp tục làm như thể mọi chuyện vẫn tốt đẹp? Em không thể làm thế.

Em mong rằng tối nay khi về nhà chúng ta sẽ nói chuyện với nhau. Em để anh tự làm chuyện đó.

Victoria, người dù sao cũng vẫn yêu anh.

Jeremy khó khăn lắm mới đọc xong. Đôi mắt hấn đắm lệt. Sao lại có thể như thế? Hấn thực sự đều giả đến như thế sao?

Tại sao sau mỗi lần tỉnh dậy làm hấn quên đi một phần quá khứ của mình, hấn lại trở thành một người đàn ông biết điều, một người con trai và một người chồng yêu thương tràn đầy tình cảm? Thật ngược đời! Hấn thấy mình bình thường khi hấn không phải ở trạng thái bình thường.

Còn một bức thư cuối cùng trên bàn. Hấn cầm nó lên, sợ hãi. Nó còn hé mở cho hấn biết thêm điều gì nữa đây? Hấn có thể chấp nhận thêm điều gì đó nữa hay không?

Bức thư này không đề ngày. Nét viết không còn đều như trước. Một vài từ bị gạch xóa nhằng nhịt.

Jeremy,

Em biết anh không thích em viết thư cho anh. Nhưng em không có cách nào khác để tỏ bày với anh tình cảm của em. Em đang mất phương hướng, Jeremy ạ.

Bởi vì người đàn ông em yêu không còn yêu thương em nữa. Anh ta cũng không còn yêu cuộc sống, gia đình và tổ ấm của mình nữa. Anh không còn hạnh phúc khi ở bên em. Anh giữ một mối quan hệ giả tạo để khỏi làm em đau lòng hoặc để tránh phiền toái. Anh luôn lẩn tránh sự thật mỗi khi nó không làm cho anh vui. Khi ở nhà anh như ngọn lửa tắt ngấm. Tinh thần anh như bị thu hút bởi những suy nghĩ khác. Suy nghĩ nào vậy? Em tin chắc là em và các con trai của chúng ta không hề hiện diện trong đó. Thomas giờ không nói chuyện với anh nữa. Nó đã từ chối tình cảm của anh. Anh rất ít khi có nhà, thường xuyên đi công tác, hoặc khi ở nhà, anh mệt mỏi và không có thời gian. Anh liệu có biết Thomas đang gặp nhiều vấn đề nghiêm trọng ở trường không? Nó từ chối học. Trong khi nó là một đứa xuất sắc đến thế. Bác sĩ tâm lý nói đó là cách nó trừng phạt chúng ta. Trừng phạt anh vì anh luôn vắng mặt, còn em, là do không biết cách giữ anh ở nhà. Anh có biết rằng nó phải gặp bác sĩ tâm lý hàng tuần không? Còn Simon, anh có biết những tiến bộ gần đây nhất của con là gì không? Liệu anh có để ý đến việc đó? Không phải công việc là kẻ đã đánh cắp tình yêu của anh. Anh sử dụng nó để chạy trốn mẹ con em. Với anh mẹ con em giờ không đủ nữa. Như thế cuộc sống gia đình mình không còn mang lại niềm vui mà anh vẫn không ngừng tìm kiếm. Thậm chí có thể anh đã gặp một người phụ nữ khác. Có thể anh trải qua cùng cô ấy những gì mà chúng ta đã từng trải qua. Vấn đề không phải ở chỗ phải biết anh có mối quan hệ nào mà phải hiểu làm thế nào mà anh ra nông nổi đó. Ban đầu em cho rằng mình là nguyên nhân dẫn đến việc tình yêu của chúng ta mai một. Sau rồi em từ chối kết tội bản thân. Yếu tố duy nhất sai lệch chính là anh. Tuổi ấu thơ anh tự bịa ra, những lời dối trá, những nỗi sợ không kiểm soát được, những đợt mất trí có lợi cho anh... Vấn đề xuất phát

từ việc anh không muốn nhìn nhận. Em không thể làm gì nếu anh không cho em bước vào cái thế giới khác mà anh lui vào đó để giải thoát mình.

Dù vậy, em luôn tin rằng vẫn còn có thể cứu vớt được mối quan hệ của chúng ta.

Victoria

Đôi mắt hốt hoảng của hắn còn lần theo lá thư, kiếm tìm giữa đám từ ngữ và những dòng chữ một lý do để an lòng. Hắn thấy đau thắt ở ngực. Victoria, lẽ sống của hắn và cũng là lý do hắn chết đang đe dọa sẽ rời bỏ hắn.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy một cú va đập, tiếp theo là một tiếng hét vọng ra từ bếp. Hắn không phản ứng ngay. Nhưng Thomas hoảng sợ chạy vào phòng.

– Bố còn chờ gì nữa? Lại đây nhanh!

Trong ánh mắt nó là nỗi sợ hãi. Và cả lòng căm thù.

Jeremy đứng bật dậy. Simon đang nằm sổng soài trong bếp, bất tỉnh. Máu chảy ra từ cánh tay nó.

– Em bị trượt chân và bị đứt tay. Đầu em đập xuống đất. Mạnh lắm.

Giọng của Thomas run run. Nó nhìn Jeremy, hy vọng nghe được một lời nói làm nó yên lòng, Jeremy cúi xuống Simon. Nó bị ngã và đông thủy tinh mà Jeremy đã vun gọn và một góc trước đó vài phút. Cánh tay bị rạch đứt ở nhiều chỗ. Nó thở chậm chạp.

– Em... em chết rồi hả bố? Thomas khóc nức nở hỏi hắn.

Nó đứng sau lưng bố và chờ hắn kiểm tra.

– Con đừng lo, Jeremy nói giọng chắc chắn.

Jeremy tát nhẹ vài cái vào má Simon. Thằng bé mở mắt ra.

– Ổn thôi Simon. Mọi chuyện đều ổn. Con bị chảy máu nhiều nhưng không nghiêm trọng đâu. Ta sẽ gọi xe cấp cứu. Nhưng trước hết bố sẽ băng lại cho con.

Hắn quấn một đoạn khăn lau xung quanh vết thương, không chắc là đã làm đúng.

– Bố ơi, con đau. Simon hỏn hển nói.

Thằng bé nhìn hắn, lo lắng.

– Sẽ ổn thôi con.

Thomas đi nhón gót, còn hắn ôm lấy Simon và bế con vào tận phòng khách. Hắn để con nằm xuống ghế bành rồi nhắc điện thoại lên. Thomas quan sát bố, nắm chặt tay em. Thằng em mỉm cười với nó.

– Không sao đâu anh Thomas. Bố bảo thế rồi mà.

– Ừ, không sao, anh nó đáp.

Jeremy lo lắng ấn số 15. Thằng bé bị mất nhiều máu, tuy đã chảy chậm vì được băng lại nhưng máu vẫn nhỏ thành giọt qua miếng vải.

– Cấp cứu, là... con trai tôi, Jeremy giải thích với một giọng nói chuyên nghiệp trả lời máy. Nó bị đứt cổ tay. Có chảy máu. Nó còn bị ngất đi nữa. Tôi đã buộc garô cho nó rồi. Địa chỉ của tôi à?...

Hắn áp ứng:

– Vâng, tôi không... tôi hơi hoảng... Tôi... Địa chỉ của tôi, vâng...

Jeremy không thể trả lời, hắn cảm thấy vừa lố bịch vừa yếu ớt.

– Số 9 đường Récollets, quận 10, Thomas lạnh lùng nói.

Jeremy nhắc lại địa chỉ cho người ở đầu dây rồi cúp máy.

– Bố... bố quên mất... Vài phút nữa họ đến ngay, Jeremy bối rối thông báo.

– Bố ơi, con đau.

Mặt Simon lúc này trắng bệch. Mồ hôi khiến lọn tóc xoăn màu nâu của nó dính bết trên trán.

– Bác sĩ đang đến. Sẽ ổn thôi con ạ.

– Phải gọi cho mẹ, Thomas nói.

– Đúng. Con nói đúng. Nhưng không phải bây giờ. Đợi bác sĩ đến đã. Khi nào biết nhiều hơn chúng ta sẽ gọi.

Cả ba bố con im lặng. Thomas vẫn nắm tay em trai. Còn Jeremy vuốt ve mặt nó. Một lần nữa hiện tại đã túm lấy hắn, dữ dội hơn. Lúc trước hắn hoàn toàn bị chi phối bởi việc cấp cứu, nỗi sợ hãi, việc cần làm. Và bây giờ là cảm giác có tội.

“Mình không phải một người chồng trách nhiệm. Mình không phải là một người cha trách nhiệm. Khi lên cơn mình là một mối nguy hiểm với người thân. Và mình là một người cha xấu xa khi mình tỉnh táo.”

Đội cấp cứu đến đã lôi hắn ra khỏi những suy nghĩ đen tối. Bác sĩ khám cho Simon còn Thomas đứng nhìn đầy lo lắng.

– Thằng bé cũng không mất nhiều máu quá đâu. Cháu bị đứt một tĩnh mạch và có lẽ một gân bị ảnh hưởng. Chúng tôi phải đưa cháu đến bệnh viện để mổ. Anh đi cùng chứ?

– Vâng, tất nhiên rồi. Thomas và tôi sẽ cùng đi.

– Đi đâu hả bố? Simon hỏi giọng yếu ớt.

– Đến bệnh viện. Bố và anh sẽ đi cùng con.

– Con sẽ đi bằng xe cấp cứu ạ?

– Ừ.

– Có còi hú không?

– Nếu cháu thích, ông bác sĩ nháy mắt trả lời.

– Tuyệt.

Ca mổ đã xong. Bác sĩ đã làm Jeremy yên lòng. Thomas vẫn ngồi trên ghế băng, đầu gối thu lại, tay ôm lấy đầu. Thái độ của nó lạnh lùng và xa cách.

Jeremy ngồi xuống cạnh nó.

“Mình thấy rõ là Thomas không ưa mình. Nó phán xét mình, đánh giá mình. Mỗi cử chỉ của mình đều khiến nó thất vọng. Tuy vậy dường như nó không ghét mình. Nó cần một người bố và nuôi hy vọng mình sẽ làm tốt vai trò của mình. Nhưng mình làm được gì bây giờ? Liệu còn có thể lấy lại được lòng tin của nó không nhỉ? Và liệu ngày mai mình có lại trở thành một ông bố mà nó sợ không?”

Thomas ngẩng đầu lên, vẻ dò hỏi.

– Em khỏe. Họ phải khâu vài mũi.

– Em có đau không? Nó hỏi khẽ.

– Không. Giờ em đang ngủ.

Jeremy cầm lấy tay con và muốn kéo nó vào lòng mình nhưng Thomas chống cự rồi khóc nức lên. Jeremy ôm lấy vai con, nhưng vẫn cảm thấy một chút chống đối. Hắn cố thêm và cuối cùng thì Thomas cũng để cho hắn ôm vào lòng.

– Mọi chuyện đều ổn. Con thực sự là một người đàn ông nhỏ bé rồi đấy. Bố ngưỡng mộ lòng dũng cảm của con. Con đã sợ, đúng không?

Thomas hít một hơi thật mạnh rồi khẽ gật đầu.

– Ấy vậy mà con không hề biểu lộ gì. Để không làm em sợ. Bố tự hào về con lắm, con trai ạ.

Nghe thấy thế, Thomas ngẩng mặt đang gục vào vai bố, nhìn hấn bố rồi.

– Thật đấy, bố thực sự tự hào về con, con trai ạ.

Hai bố con ôm ghì lấy nhau.

“Mình đáng ra phải là người yêu thương nó, che chở cho nó, an ủi nó. Ấy vậy mà mình thấy vẫn còn trẻ quá, non nớt quá trước trọng trách này.”

Điện thoại đổ chuông, Thomas đứng dậy. Nó lục trong túi quần và lấy ra chiếc điện thoại di động.

– Mẹ gọi. Bố nghe nhé?

Jeremy cầm lấy điện thoại.

– Victoria?

– Jeremy? Thomas đâu? Em để điện thoại lại cho nó.

– Nó ở ngay cạnh anh đây.

– Vậy à? Thế hai bố con đang ở đâu?

– Em đừng lo... bọn anh đang ở bệnh viện.

– Sao? Đã xảy ra chuyện gì thế?

Nàng gần như hét lên.

– Là Simon. Nó bị đứt tay.

– Nó bị đứt tay? Sao lại thế? Trời ơi!

Victoria hoảng hốt.

– Victoria, bình tĩnh đi em. Mọi chuyện đều ổn, anh đảm bảo đấy. Simon ổn rồi. Họ đã khâu xong vết thương. Giờ nó đang nghỉ.

– Họ đã khâu... Anh đang nói gì thế? Nó gặp chuyện gì?

– Nó làm vỡ cốc và ngã vào đồng thủy tinh. Nó bị một vết đứt sâu ở cẳng tay, nhưng không sao cả, thật mà.

– Anh nói thật không đấy?

– Thật. Đương nhiên rồi.

Hắn im lặng giây lát.

– Anh thấy mình có lỗi, Victoria.

– Em không cần biết! Bác sĩ bảo sao?

– Anh chưa biết. Hai bố con đang đợi ông bác sĩ mổ cho nó. Em đừng lo.

– Em đừng lo ư? Anh thấy thế à? Em mới đi có vài giờ mà con trai đã phải vào nằm viện!

Giờ thì nàng nói to lên những suy nghĩ của mình.

– Em làm được gì bây giờ? Em không thể đến ngay được. Em ở cách ba trăm cây số, lại không có xe.

– Tìm cách nào đó đi. Simon chắc chắn sẽ cần đến em.

Hắn đã chỉ nghĩ đến bản thân khi nói câu đó và ngay lập tức cảm thấy mình có lỗi khi tranh thủ tình thế này.

– Không có tàu trước sáng mai. Em... em không biết phải làm gì.

“Ngày mai? Từ này không có nghĩa lý gì với mình hết! Mình muốn gặp nàng! Mình sẽ lại mất nàng mất thôi!”

Hắn những muốn van xin nàng đến ngay nhưng đành im lặng trước sự lo lắng của Victoria. Nàng sẽ nghĩ gì nếu hắn than phiền?

– Con trai em đang nằm viện, còn em thì ở tận đây. Nó thể nào cũng đòi em! nàng rên lên.

– Không, nó sẽ ngủ. Nếu nó thức dậy anh sẽ bảo là em sắp về.

Nàng im lặng một lúc. Jeremy nghe thấy tiếng nàng thở dài. Có thể là nàng đang khóc? Rồi nàng trấn tĩnh lại.

– Thế Thomas, nó phản ứng ra sao?

– Nó rất dũng cảm.

– Chuyển máy cho con đi.

Hắn đưa điện thoại cho con.

Jeremy rất vui vì được nói chuyện với Victoria. Đồng thời hắn cũng vô cùng thất vọng vì ý nghĩ không được gặp nàng trước ngày mai.

Trước khi tắt máy, Thomas quay sang nhìn bố.

– Mẹ biết không, không phải lỗi của bố đâu. Đó là một tai nạn. Bố chăm sóc bọn con rất tốt... Con chuyển máy lại cho mẹ nhé?

Nhận thấy ánh mắt khó chịu của Thomas khi nhìn mình, hắn hiểu rằng Victoria đã từ chối không muốn nói với hắn.

Thomas cúp máy. Nó quay lại nhìn bố và nhún vai để giải thích rằng nó không thể làm khác.

– Mai mẹ về, nó buông lời như thế để an ủi hắn.

– Mẹ trách bố đúng không?

Thomas cụp mắt nhìn xuống.

– Bố không tốt với mẹ thời gian gần đây đúng không?

Thằng bé không trả lời.

– Bố không biết chuyện gì. Thế con nghĩ sao về chuyện đó?

Chắc chắn thằng bé phải có quan điểm nào đó trước tình hình này.

– Bố không tử tế cho lắm và... thường xuyên vắng nhà.

– Bố làm việc nhiều quá à?

Thomas gật đầu.

– Không khi nào bố có nhà. Còn mẹ nói bố không quan tâm đến mẹ nữa.

– Thế con có tin là thật không?

– Có, thật đấy. Mà bố cũng có chăm sóc bọn con nữa đâu.

– Thế con giận bố không?

Thằng bé gật đầu.

– Con biết không, bố sẽ cố thay đổi. Bố hứa với con thế.

Vừa thốt ra lời hứa hắn đã thấy tiếc ngay.

“Mình thật ngốc khi mang lại cho nó cái hy vọng này! Mình là thằng đàn ông dường như chuyên đi gieo bất hạnh cho những người xung quanh. Cho vợ con mình, bố mẹ mình...”

– Phải gọi cho ông bà thôi. Con có số không?

Thằng bé nhìn hấn ngạc nhiên.

– Có, con có. Nhưng...

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Thomas, Jeremy biết một nỗi thất vọng khác đang chờ hấn.

– Nhưng sao?

– Không gì ạ... Để con gọi cho.

Thằng bé không ngẩng đầu lên.

– Bà ạ? Cháu Thomas đây... Cháu đang ở bệnh viện... Không, không, cháu chuyển máy cho bố để bố giải thích.

Rồi nó đưa điện thoại cho Jeremy.

– Mẹ?

– Ủ... Có chuyện gì thế? Có chuyện chẳng lành với nó sao?

Jeremy quặn lòng khi nghe thấy mẹ nói.

Hấn kể cho mẹ nghe về tai nạn và bảo mẹ yên tâm, sức khỏe của Simon vẫn tốt.

– Tại sao Victoria không gọi cho mẹ? Bà hỏi giọng đanh hơn.

– Cô ấy không có nhà. Cô ấy đang ở nhà bố mẹ để.

– Thế nó để con trông con à? Bà nói giọng cay nghiệt.

– Con nghĩ là bọn con đang gặp trục trặc một chút...

– Con nghĩ thế à?

– Nhưng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Còn mẹ? Mẹ dạo này thế nào?

– Mẹ thế nào ấy à? Con lo cho mẹ ư? Hôm nay con lại nghĩ đến chuyện này ư? Bởi vì con sợ cho con trai của con đúng không? Xe cấp cứu, bệnh viện, nỗi sợ hãi đã gặm nhấm trong ruột con... kinh khủng quá chứ gì?

– Đúng ạ...

– Cái kiểu sợ hãi khiến ta nổi lại với thực tại. Và thực tại chính là bố mẹ, người mà con đã quên mất rồi. Con không hề cho bố mẹ biết tin tức gì suốt sáu năm qua. Rồi đến hôm nay lại gọi điện cho mẹ, chỉ vì con thấy cô độc, lạc lõng, sợ hãi.

Jeremy quỵ ngã. Hấn không thể chịu được khi nghe mẹ hấn nói nặng lời như thế.

– Victoria có đến gặp con không?

– Ngày mai ạ.

– Thế thì bảo con bé gọi cho mẹ.

– Mẹ ơi, con muốn...

Nhưng bà đã cúp máy. Tiếng cúp máy khô khốc như một cái tát giáng vào mặt hấn.

Hấn nhắm mắt, chuẩn bị khóc thì Thomas hỏi:

– Bà không hài lòng hả bố?

Jeremy nhìn nó hốt hoảng, hấn không thể đưa ra câu trả lời và chỉ nhún vai.

– Mẹ nói con người ta vẫn luôn ý thức được những sai lầm của mình, nhưng đôi khi lại muốn tự giấu điều đó.

– Đúng, đến mức quên luôn nó đi. Nhưng con có thể đưa ra ý kiến của mình chứ? Con có thể nói hết với bố.

Thomas lưỡng lự giây lát rồi trả lời với vẻ áy náy.

– Bố không bao giờ chịu đi gặp ông bà. Bố từ chối nói chuyện với ông bà qua điện thoại. Bố không khi nào đến gặp ông bà với mẹ con con. Đôi lần bà khóc khi mọi người nhắc đến bố. Còn ông thì bảo là không còn con trai nữa. Ông đã tháo tất cả các ảnh của bố ra. Ông không muốn mọi người nói về bố khi có mặt ông. Nếu bố muốn làm lành thì cũng khó khăn đấy. Nhưng vẫn có thể. Như bố với con đây... sáng nay con còn ghét bố, nhưng bây giờ... bây giờ dù sao cũng khá hơn rồi.

Mỗi lời nói chân thành của thằng bé khiến hấn xúc động sâu sắc và hấn bật khóc.

Thomas vòng đôi bàn tay nhỏ bé của mình ôm lấy bố.

– Sẽ ổn thôi bố ạ, sẽ ổn thôi.

Khi ông bác sĩ phẫu thuật trở lại thì hai bố con gần như đã ngủ thiếp đi. Trông ông giống như vị bác sĩ trong các bộ phim truyền hình: ánh mắt kiên định, tác phong nhanh nhẹn, khoác áo blu trắng, tay áo xắn cao. Thái độ của ông cho thấy ông thuộc tốp những người không có thời gian để lãng phí. Một người đàn ông quyết đoán với bệnh nhân, nghiêm khắc với đồng nghiệp.

– Ông Delègue?

Jeremy đứng lên.

– Cháu ổn rồi. Một trong những vết thương khá sâu, nhưng sau này chỉ còn một vết sẹo nhỏ thôi. Đêm nay chúng tôi còn phải theo dõi cháu. Thế mẹ cháu đâu? Cháu vừa đòi gặp mẹ đấy.

– Chắc chắn ngày mai cô ấy tới. Nhưng sao lại giữ cháu lại?

– Vì cháu bị chấn thương vùng đầu. Cháu dù sao cũng đã bất tỉnh.

Jeremy cúi xuống nhìn Thomas chăm chú. Hấn mong có một lời động viên cho thằng bé, nhưng ông bác sĩ vẫn không nói gì.

– Bố con cháu ngủ lại đây với em được không? thằng bé hỏi.

– Theo quy định là không được.

– Thế có gặp được em không? Thomas năn nỉ giọng rần rở hơn.

– Được. Nhưng không quá lâu, vì nó phải nghỉ ngơi, ông nói rồi quay gót.

– Đồ ngu! Thomas vừa nói vừa nhìn bác sĩ đi khỏi.

– Này! Không được nói như thế! Jeremy nói với con.

– Thì con nói giống bố. Nhiều khi bố còn nói những câu tệ hơn ấy chứ!

Simon đang ngủ gà ngủ gật trong phòng. Nó mở choàng mắt rồi mỉm cười với bố và anh.

– Thomas, lúc này anh ở đâu đấy?

– Ngay bên cạnh thôi, Jeremy trả lời. Thế nào, con trai thế nào rồi?

– Bố ơi, bố thấy tay con đeo băng dính không?

– Không phải băng dính, mà là băng, Thomas mỉm cười vắn lại em.

– Không, đây là băng dính!

Giọng nó yếu ớt. Nó muốn cử động, nói chuyện, nhưng cơn buồn ngủ bắt đầu đến.

– Em có đau không? Thomas hỏi em.

- Không, hết rồi. Mẹ đâu rồi ạ?
- Lát nữa mẹ đến, Jeremy trả lời và hy vọng thằng bé sẽ ngủ trước khi nhận thấy hắn nói dối.
- Thế khi nào mình về nhà hả bố?
- Con còn phải ở đây đến ngày mai. Jeremy cầm tay con nói.
- Một mình ạ?
- Không, bố và anh sẽ đợi đến lúc con ngủ và sẽ quay lại vào lúc con tỉnh dậy.
- Bố hứa chứ?
- Ừ, bố hứa, Jeremy nói và chìa nắm tay ra. Simon nhìn hắn thắc mắc.
- Nhìn này, đây là cách những người bạn thật sự vẫn làm để giữ lời hứa đấy.

Hắn cầm tay Simon, nắm lại và đung tay nó vào tay mình.

Simon mỉm cười. Thomas tiến đến và cũng làm động tác đấy. Ba bố con trao nhau ánh mắt đồng tình.

- Bây giờ mình giống như những người bạn hả bố?
- Phải, còn hơn là bạn ấy chứ.

Jeremy cảm nhận được một làn hơi ấm dễ chịu tràn dâng trong lòng. Hơi ấm ấy giải thích cho sức mạnh của sợi dây vô hình gắn kết với hai con trai mình, và không chỉ dừng lại ở những sự việc hay lời nói, nó còn gắn kết cả số phận của họ lại với nhau. Hai đứa trẻ cần có bố để lớn lên. Chúng muốn tìm thấy vị trí của mình trong ánh mắt và trong trái tim bố chúng. Và giờ đây Jeremy đã hiểu rằng cuộc sống của hắn không chỉ đơn thuần là quan hệ của hắn với Victoria nữa. Giờ hắn có một gia đình. Và hắn có trách nhiệm với nó.

Hắn nổi khùng với cái ý nghĩ không thể chắc chắn đảm đương trách nhiệm trong suốt tất cả những ngày, những tháng, những năm tiếp theo.

Vài phút sau Simon đã ngủ say. Thomas và Jeremy ở lại bên giường cậu bé thêm một lúc nữa. Rồi Thomas nhắm mắt nằm cạnh em trai và chìm trong trạng thái mệt mỏi nặng nề chất chứa nhiều cảm xúc. Jeremy ngồi đó nhìn chúng say ngủ, bình thản, hòa hợp.

“Chúng là của mình. Chúng là con trai mình và mình yêu chúng. Nhưng đó là tình yêu gì? Mình nhớ có lần đã nghe thấy một nhà tu hành nói rằng một người đàn ông có ba điều may mắn nối tiếp nhau để tự xây dựng bản thân. Trước hết đó là sự giúp đỡ và tình yêu của bố mẹ. Nếu một người không làm được việc đó, thì vợ anh ta sẽ mang đến cho anh ta một may mắn khác để thoát khỏi cuộc sống của một người đàn ông phóng túng, ích kỷ, không chín chắn. Còn nếu anh ta lại thất bại, thì con cái anh ta sẽ là cứu cánh cuối cùng. Sau đó... anh ta là đồ bỏ đi. Vậy thì mình đã làm gì với ba cơ may ấy của mình? Mình đã làm gì với tình yêu mà mọi người dành cho mình? Mình là một thằng con bất hiểu, một người chồng xấu xa và một người cha tồi tệ. Nếu không tìm ra cách để hành động bây giờ, thì mình sẽ không biết phải làm gì. Mình sẽ kết thúc những ngày tháng của mình trong cô độc, trong nỗi thù oán của người thân. Vậy mà trong lúc đó, mình lại đam thích cái chứng mất trí, thứ cho phép mình không phải nghĩ tới tình trạng lộn xộn này. Mình phải hành động và trở lại thành con người mà mình từng là, con người mình của ngày hôm nay.”

Điện thoại đổ chuông. Jeremy vội vàng nhấc máy. Hắn nhìn các con.

Chúng vẫn ngủ say sưa.

- Alô, Thomas à?
- Jeremy đây.
- Sao thế? Sao lại nói giọng đấy? Victoria lo lắng hỏi.
- Anh phải nói nhỏ để khỏi đánh thức con.
- Mấy bố con đang ở nhà à?
- Không, ở bệnh viện. Bác sĩ muốn giữ Simon ở lại đây đêm nay, còn Thomas thì vừa ngủ.

– Thế mà anh bảo là không nghiêm trọng! Victoria hoảng sợ ngắt lời.

Jeremy kể cho nàng nghe cuộc nói chuyện với bác sĩ, Victoria bình tâm trở lại.

– Em muốn nói chuyện với các con, nàng nói.

– Anh nhớ em lắm, em biết không?

– Thế à?

Sự mỉa mai biểu lộ vết thương trong nàng khiến Jeremy giận dữ.

– Victoria, anh cần nói chuyện với em.

– Giờ không phải lúc, anh Jeremy ạ.

Hắn ngập ngừng, Nàng sẽ không tin hẳn, cũng giống Pierre.

– Anh phải nói với em rằng... Anh lại bị mất trí lần nữa.

Victoria thở dài tức giận.

– Jeremy, em xin anh đấy.

– Phải, anh biết. Pierre cũng không thèm tiếp chuyện anh khi anh nói thế. Nhưng đúng là anh lại phát bệnh mà! Đây là lần thứ ba. Anh đã hiểu chuyện gì xảy ra giữa anh và em sau khi nghe Pierre và Thomas nói chuyện và nhờ vào bức thư mà anh tìm thấy trong ngăn kéo bàn làm việc. Anh lo lắng không phải vì bệnh mất trí, mà là những gì anh biết được về thái độ của anh kia. Cứ như thể có hai con người trong anh. Một kẻ đều đặn không chịu chăm sóc vợ con, không muốn gặp bố mẹ mình và chỉ nghĩ đến hưởng thụ cuộc sống một cách ích kỷ... và một con người hoàn toàn khác. Nhưng con người khác ấy chỉ xuất hiện khi kẻ đầu tiên bị mất trí.

– Đó là tất cả những gì anh tìm được hả Jeremy? Đúng là có hai con người trong anh. Một là người mà em từng biết trước đây và một là người mà em mới được biết cách đây không lâu.

– Em phải tin anh, Victoria! Anh xin em đấy! Anh bị điên!

– Còn em thì anh cũng đã làm cho bị điên rồi. Em đã tin vào những câu chuyện của anh quá nhiều lần rồi.

– Anh bị bệnh, em có hiểu không? Bị bệnh!

Nếu không sợ đánh thức con dậy thì Jeremy đã gào lên rồi.

– Em cũng nghĩ thế, Jeremy. Anh bị bệnh.

– Em không muốn nghe anh nói đúng không? Đó là tất cả những gì còn lại từ tình yêu của chúng ta ư?

– Đừng có lôi chuyện tình cảm ra thế Jeremy. Em đã hiểu rằng để mình khỏi đi lạc lối thì em phải từ chối mọi cuộc nói chuyện với anh. Bọn trẻ coi như đã mất bố. Em muốn chúng giữ được một người mẹ có tinh thần minh mẫn.

Giọng nàng đành lại. Nhưng Jeremy vẫn cảm nhận được nàng đang cố gắng chống chọi lại mối ngờ vực.

– Không thể tin được. Sao mà chúng ta lại đến nông nỗi này cơ chứ? hấn rên rỉ. Ngay đến Thomas cũng nhận thấy hôm nay anh đổi khác.

– Thomas cần một người cha. Còn em, em không chắc còn cần đến một người chồng nữa không.

– Em là cơ hội cuối cùng của anh.

– Không! nàng ngăn ngấm nói. Em không muốn nói về những chuyện này vào lúc này! Không nói qua điện thoại! Không nói đến sau tất cả những gì đã xảy ra!

– Ngày mai thì lại muộn quá.

– Vấn đề là phải biết liệu chẳng phải là đã quá muộn hay sao. Bảo Thomas khi nào dậy thì gọi cho em. Tạm biệt Jeremy.

Jeremy hôn Simon. Hắn bế Thomas trên tay rồi đi ra cửa. Hắn vẫn còn nhớ rõ lần cuối cùng cơ thể Thomas tiếp xúc với hắn là khi thằng bé còn bé tí. Hôm nay hắn vẫn thích như thế, một cảm giác sở hữu xen lẫn với niềm tự hào và sự ấm áp.

Thomas mở mắt, ngẩng đầu nhìn bố, nhưng mi mắt cứ nặng trĩu. Hắn đặt lên trán con một nụ hôn.

– Chúng ta về nhà thôi.

Thomas ngủ lại ngay lập tức.

Ra đến đường cái, một cơn gió vuốt ve lên mặt hắn. Nhưng lòng độ lượng của đêm tháng Năm này không hiển hấn quan tâm.

Hắn gọi một chiếc taxi.

Về đến nhà, hắn đặt ngay Thomas vào giường ngủ. Hắn cảm thấy lòng bồn chồn. Trên taxi, hắn đã nảy ra một ý định. Hắn không biết đó có phải là một ý hay không, nhưng vẫn muốn thử vận may.

Hắn nhanh chóng tìm thấy tập séc và ví của mình trên bàn làm việc, lấy chùm chìa khóa và đi ra ngoài. Hắn ngược lên phố. Đi đến cửa hàng có đề biển hiệu “Máy ảnh-Máy quay video.” Chính vì nhìn thấy biển hiệu này khi ngồi trên taxi mà ý tưởng này nảy ra trong đầu hắn. Hắn bước vào và tiến đến chỗ mấy cái máy quay phim.

– Tôi giúp gì được cho anh? người bán hàng hỏi hắn.

– Tôi muốn mua một cái máy quay phim.

– Anh muốn loại nào?

– Tôi lấy cái này, hắn vừa chỉ tay vào một cái vừa nói. Giải thích sơ qua cho tôi nó hoạt động như thế nào.

Thomas ngủ rất lâu. Jeremy gọi điện đến bệnh viện và một y tá trả lời hắn rằng Simon vẫn ngủ ngon. Sau đó hắn lắp và chỉnh cái máy quay. Công việc này tốn khá nhiều thời gian và hắn thấy mệt mỏi.

Hắn ngồi vào ghế bành. Hình ảnh hắn hiện ra trên màn hình máy quay. Hắn kiểm tra xem hình đã vào chuẩn khuôn hay chưa, ấn vào nút ghi và bắt đầu.

– Victoria, cuốn băng này dành cho em. Có thể nó là giải pháp cho mọi vấn đề của chúng ta. Từ tận đáy lòng anh hy vọng là như thế. Anh vô cùng sợ mất cả ba mẹ con.

“Trước tiên anh sẽ kể cho em chuyện mà anh đã trải qua.

“Anh định kết liễu đời mình vào ngày 8 tháng Năm năm 2001. Ngày anh hai mươi tuổi. Vì tình yêu dành cho em. Ngày hôm nay, anh tự thấy việc làm đó thật ngu xuẩn, mặc dù, thật ngược đời là nó lại mang em đến với anh.

“Ngày 8 tháng 5 năm 2002, khi mở mắt ra anh thấy em ở bên cạnh. Một sự ngạc nhiên thú vị! Khi đó anh có cảm giác mình vừa tỉnh dậy sau khi tự vẫn. Một cú sốc khủng khiếp. Một năm sống với em đã tuột khỏi anh. Một năm quan trọng biết nhường nào!

“Buổi tối, chúng ta đi đến bệnh viện. Khi em để anh lại một mình, cơn mệt mỏi xâm chiếm lấy anh. Chân tay anh đỡ dần. Anh ngỡ mình đang ngủ thiếp đi, ấy vậy mà không phải. Còn hơn cả là mệt nữa. Anh không tài nào cử động được, thở cũng khó nhọc. Và ngay gần anh... Em sẽ khó mà tin anh, nhưng... có người đàn ông ấy đang đọc kinh. Một ông già râu bạc phơ. Anh sợ, sợ vô cùng. Trông ông ta vừa siêu thực vừa hiện hữu. Ông ta đọc kinh kaddish, lời cầu nguyện cho những kẻ đã chết với niềm tin và nỗi tuyệt vọng.

Kỷ niệm về lão già khiến câu chuyện của hắn bị ngắt quãng, hắn im lặng. Hắn biết chắc rằng chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ sống lại cảnh tượng đó, và ý nghĩ đó khiến hắn lo sợ. Hắn xua đuổi ý nghĩ ấy ra khỏi đầu và tiếp tục.

– Khi anh tỉnh lại lần nữa là ngày 8 tháng 5 năm 2004. Hai năm tiêu tan mất! Khi đó có một đứa trẻ bên cạnh anh, còn anh thì không biết nó là ai. Em có thể tưởng tượng được nỗi ngạc nhiên lẫn sự bồn loạn của anh không? Anh phải nhanh chóng từ bỏ việc tìm kiếm một câu trả lời lô gíc với trí não bệnh tật của anh. Mẹ anh vẫn thường nói người ta chỉ có thể nấu ăn ngon với những cái nồi tốt mà thôi. Mẹ anh...

Hắn buồn rầu mỉm cười.

– Thật kinh khủng khi biết nỗi đau mà anh đã gây ra cho bố mẹ anh! Tình yêu anh dành cho bố mẹ là vô tận. Dĩ nhiên, ý định tự vẫn của anh không phải là một bằng chứng cho tình yêu ấy. Nhưng thái độ sau hành động ngu xuẩn của anh là điều khó tin nhất. Anh phũ phàng quá! Khi anh nhìn thấy mẹ, anh hiểu ngay mình đã làm mẹ đau khổ... Còn bố, ông không đến, ông không muốn gặp anh nữa... Anh tin rằng khi mình đã ý thức được mọi chuyện thì anh sẽ biết cách chuộc lỗi, sẽ thay đổi, sẽ chiếm lại được tình yêu của bố mẹ.

Giọng hắn nghẹn ngào. Hắn hít một hơi sâu rồi tiếp tục.

– Tối đó, anh đi nằm. Anh mở cuốn kinh Do Thái mà em tặng anh ra. Phải thú thật với em rằng anh không hiểu tại sao lại thích món quà đó. Anh chưa khi nào để tâm đến tôn giáo. Lúc đó em đang ở trong bếp. Anh đọc vài câu kinh và bị chóng mặt. Thậm chí còn hơn cả chóng mặt. Nó khiến anh run rẩy và rơi vào một cảm giác khó ở mà anh không tài nào vượt qua được. Lại một lần nữa anh có cảm giác trượt sâu xuống vực thẳm. Và thêm một lần nữa anh nghe thấy lời cầu nguyện rất khê nhưng mạnh mẽ hơn nhiều. Ông ta ở đó, lão già ấy đang chìm đắm trong câu nguyện, mắt nhắm, mỗi lời thốt ra đều được ra dấu bằng tay. Bằng cách nào ông ta vào được đây? Anh muốn gọi em nhưng không thể. Anh sợ. Anh ngủ thiếp đi và để mặc em một mình với lão già điên khùng đó.

Khó khăn lắm hắn mới nói hết câu. Giọng hắn nhỏ dần.

– Em thấy không, anh bắt đầu thấy cơn khó xâm chiếm trong người đây. Anh thở khó nhọc, chân tay rã rời. Anh toát mồ hôi. Nhưng anh phải nói xong đã.

Hắn hít một hơi dài.

– Khi anh tỉnh dậy... đó là... sáng nay. Không chút kỉ niệm nào về sáu năm qua. Và đó là lúc mà anh làm quen với thực tế mới của mình.

“Trong số những tin tốt, anh được biết mình là bố của một cậu bé nữa. Có lẽ anh chỉ làm được mỗi việc đó là việc tốt.

“Còn những tin xấu, đó là một danh sách dài dằng dặc. Em đã rời bỏ anh. Em không còn yêu anh nữa. Đứa con trai cả căm ghét anh. Bố mẹ anh chối bỏ anh. Người bạn tốt nhất của anh không còn coi anh ra gì. Tất cả chỉ bởi vì anh cư xử như một gã đểu cáng với những người mà anh yêu quý. Quá sai lầm! Và giống như một kẻ vô liêm sỉ, dường như anh còn lấy cớ bị mất trí mỗi khi lý do đó có lợi cho mình!

Hắn thấy sức lực đang rời bỏ hắn và phải cố gắng lắm hắn mới tập trung được. Hắn phải nói cho xong! Hắn kiên quyết nhìn thẳng vào ống kính.

– Victoria, em phải tin anh! Anh không đóng kịch đâu. Anh không hiểu mình đang gặp phải chuyện gì nữa. Dù có chuyện gì thì em cũng hãy làm theo những gì anh yêu cầu em lúc này nhé.

“Anh bị bệnh, Victoria. Không thể có lời giải thích nào khác. Không biết nó là một dạng tâm thần phân lập hay một kiểu rối loạn tâm thần? Anh không biết. Thế nên anh yêu cầu em đưa anh vào điều trị nội trú và chạy chữa cho anh. Bằng chứng cho căn bệnh của anh là cuốn băng hình này và bức thư anh để lại trên bàn làm việc.

“Ngày mai, nếu anh lại là kẻ phá hủy cuộc sống của anh, của chúng ta, thì anh sẽ phản đối kịch liệt việc đưa anh vào bệnh viện. Hãy dùng hai bằng chứng này chống lại anh. Anh van xin em hãy làm thế đi! Nếu em không còn tin vào tình yêu của chúng ta thì hãy làm nó vì anh. Anh không thể tiếp tục sống cơn ác mộng này nữa. Và nhất là đừng nghe những gì anh nói. Anh là một kẻ dối trá.

Jeremy thả mình ngã ra sau ghế. Có thể giờ hắn đã nằm ngoài tầm ngắm của chiếc máy quay, nhưng hắn cũng mặc kệ. Hắn đã nói được hết những gì muốn nói. Sự hài lòng mà hắn có được từ việc làm đó gặp phải nỗi sợ đang xâm chiếm hắn. Một nỗi sợ hãi gần như hoảng loạn khiến hắn ngạt thở. Một lần nữa hắn sẽ chết, sẽ gặp lại lão già trong những cơn ác mộng.

– Victoria... anh đi ngủ đây, hắn hỏn hển. Em thấy đấy... anh mang đến cho em bằng chứng cho... tình yêu của anh. Anh làm thế là vì em... vì các con... vì cả bố mẹ anh nữa... Là kẻ điên khùng đã... gây đau khổ cho

mọi người... chứ không phải người mà em và con... từng yêu thương...

Hắn giật mình, ngoảnh đầu về phía bên phải. Bây giờ thì lời nói của hắn gần như không còn nghe được nữa.

– Anh nghe thấy ông ta rồi... Victoria... lời cầu nguyện... ông ta ở đây... trước mặt anh.

Hắn khóc như một đứa trẻ.

– Ông ta... đó... Victoria... Anh sợ... Anh sợ lắm... Vẫn là khúc cầu nguyện cho kẻ đã chết... Tại sao?... Tại sao?... Ông muốn gì? Ông ta muốn gì hả Victoria? Anh điên mất rồi, Victoria... điên mất rồi... Anh... yêu em...

5. Chương 5

Đó là một căn hộ chật hẹp. Một căn phòng nhỏ xíu với đồ đạc đơn giản và một khu bếp bé tí. Toàn bộ tường trắng trơn. Jeremy ngạc nhiên khi thấy căn phòng bừa bộn và bẩn thỉu đến khó tin. Hắn nheo mắt và thấy đồng quần áo vứt ngổn ngang trên giường, ngay cạnh hắn, hoặc trên nền nhà, những mẩu bánh pizza thừa, những chiếc cốc bẩn, vỏ hộp và vỏ chai rượu vương vãi trên chiếc bàn thấp hoặc ngay trên thảm, nhiều mẩu thuốc dụi trên đĩa giấy... Hắn thấy ngọt ngào. Một cảm giác khó chịu không phải do căn phòng chật chội cũng không phải do tình trạng bừa bộn của nó. Chỉ đơn giản là hắn hiểu ra buổi sáng ngày hôm nay sẽ diễn ra ở một nơi khác, trong một tình huống mới với những vấn đề mới. Hắn định ngủ lại để chạy trốn sự thật này thì bỗng phát hiện thấy một mùi nước hoa đàn bà hắc nồng trong mớ hỗn tạp đầy những mùi thức ăn và tàn thuốc lá kinh tởm ấy. Một miếng vải trắng ten thò ra khỏi đồng ga trải giường. Hắn đã bị sốc khi nhìn thấy chiếc áo ngực màu đen. Hắn ngồi dậy bên mép giường, hai tay ôm lấy mặt và rên rỉ.

“Đây không phải nhà mình. Một người đàn bà đã ngủ với mình trên chiếc giường này và đó không phải là Victoria. Không phải mùi nước hoa của cô ấy, mùi của cô ấy được tạo từ những tinh chất của chính tâm hồn mình kia.”

Hắn muốn gào lên nhưng kìm chế lại. Giờ đây hắn đã có kinh nghiệm trong những thử thách thế này. Hắn biết mình không thể tự cho phép mình mất trí. Hắn phải kiên trì và nhẫn nhục chấp nhận ngày mới này.

“Mình sẽ làm như thể mình vẫn còn trong mơ. Một giấc mơ mà mình không nắm được về nó. Mình sẽ điềm lại từng sự kiện một cách bình tĩnh, tuân theo tất cả những thay đổi thất thường trong câu chuyện này, cứ thả nổi mình như thế. Có khi mình lại ngạc nhiên một cách thú vị ấy chứ.” Hắn nhìn bàn tay trái và thấy yên tâm vì hắn vẫn còn đeo nhẫn cưới.

“Nàng có đưa mình vào điều trị nội trú không nhĩ? Nếu có thì nó chẳng mang lại kết quả gì. Nàng ở đâu? Chúng ta đang ở đâu?”

Hắn nghĩ tới Thomas, Simon và bệnh viện. Kỷ niệm của hắn trở về thời điểm nào?

Hắn đứng dậy và mở tủ treo quần áo. Trong đó có nhiều bộ com lê, khoảng chục chiếc áo sơ mi và hai đôi giày. Mấy hộp các tông xếp ở bên dưới tủ. Hắn toan lục tung chúng nhưng một giọng đàn bà khiến hắn giật nảy mình.

– Anh tìm gì thế?

Hắn quay lại và trông thấy Clotilde đang cười tươi, hai gò má ửng hồng. Cô vừa bước vào, trên tay cầm một chiếc bánh mì baguette và một hộp bánh ngọt.

Hắn quá đỗi ngạc nhiên, không trả lời được gì.

– Sao lại nhìn em như thế? Em làm anh sợ à? Trông anh như một thằng bé bị bắt quả tang đang lục túi bố ấy!

Cô cười và đi vào bếp.

- Em chuẩn bị bữa sáng trong lúc anh lục lọi kho chiến lợi phẩm của anh nhé. Can đảm lên, bởi vì một khi người ta thấy mọi chuyện đã hưng phấn đến mức nào...

Jeremy ngồi xổm, khiếp sợ.

“Không! Không thể như thế được! Không phải thế! Không phải cô ta!”

Rồi hắn cũng đứng dậy được và ngồi lên giường. Cô nàng quay trở lại phòng.

- Em đang hâm nóng cà phê. Sau đó sẽ đi dọn dẹp một chút. Tối qua thật tuyệt phải không anh?

Hắn không trả lời, bị ném qua ném lại giữa nỗi buồn và nỗi sợ hãi.

- Thôi được rồi. Em thấy là anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Để em mát xa cho nhé?

Cô nàng tiến lại gần rồi leo lên giường và ngồi ra sau hắn. Cô nàng đẩy hắn và giục hắn nằm sấp xuống.

- Nào, thoải mái đi chứ. Thế, như thế. Người gì mà cứng đờ!

Jeremy nghe theo. Hắn không có bụng dạ nào, cũng không có hơi sức đâu để mà cưỡng lại. Hắn có cảm giác là một con rối trong một câu chuyện lố lăng.

Cô nàng ngồi như cưỡi ngựa trên mông hắn và lấy tay xoa dọc lưng.

- Người nhừ tử nhất hôm qua là Bruno, cô nói. Hắn nói ra bao nhiêu thứ bậy bạ. Em thì thực sự không thấy thế hay ho chút nào. Đùa gì cái kiểu gia trưởng cổ lỗ sĩ ấy. Em đảm bảo tay này có vấn đề về “chuyện ấy” đấy. Hắn cứ tưởng sẽ lôi được Sylvie lên giường với cái kiểu hài hước eo ợt và hơi thở nồng nặc mùi rượu ấy sao? Cô nàng đã nhanh chóng tổng hắn đi ngay! Rồi cô nàng tìm đủ mọi cách để cám dỗ anh chàng điển trai Charles. Nhưng tay này từ khi chuyển sang quan hệ với đàn ông lại quay ra không thích đàn bà nữa rồi. Em cứ nghĩ rằng một gã đàn ông chỉ thích người đồng giới sau hơn hai mươi năm thích đàn bà, vì anh biết không, hình như trước đây hắn máu lắm thì phải, thì chí ít ra cũng là dân “bi”. Ấy thế mà không phải, tay này giờ chỉ mê mỗi đàn ông thôi. Thế này có dễ chịu không? Mà này, ít ra cũng trả lời em đi chứ!

Jeremy không nghe Clotilde nói nữa. Hắn như ngây như dại và không tài nào đứng dậy nổi. Hắn những muốn cô nàng im mồm và biến đi.

Cô nàng nằm lên lưng hắn.

- Anh thích em mát xa hiểu body body hơn đúng không? Thế này có khi anh lại lấy lại được khả năng... tình cảm tiềm tàng của anh ấy nhỉ. Em không định chịu mãi cú thất bại đêm qua đâu.

Rồi cô hôn lên gáy và lên lưng hắn.

Những nụ hôn ấy khiến hắn điên tiết. Hắn bật quay lại và làm Clotilde ngã lăn sang bên.

- Đứng dậy rồi cút đi! Hắn vừa đứng lên vừa hét.

Cô nàng kinh ngạc nhìn hắn.

- Anh đùa à? Anh có sao không đấy? cô hỏi giọng vừa bàng hoàng vừa tức tối.

- Biến ra khỏi đây!

- Anh sao thế? Ồm à? Hay tại em nhắc đến việc anh ỉu xìu đêm qua? Em nói thế chỉ để đùa tí thôi mà... lúc đó anh say... thế thôi... mà em thừa biết anh dễ...

- Biến!

Clotilde hoảng sợ lùi lại. Rồi phát rồ vì bị lăng mạ, cô đứng lên đối diện với hắn.

- Này, anh cho mình là ai thế? cô hét lên giận dữ. Anh tưởng làm tôi sợ sao? Anh tưởng có thể đùa cợt với tôi sao? Tôi đây không phải những con điểm anh lượm tởm ở mấy cái quán bar rồi trả tiền để mấy con ranh đó biến đi ngay khi anh búng tay đâu nhé!

Jeremy không trả lời. Cảnh tượng này có liên quan đến hắn nữa đâu. Clotilde im lặng và tỏ ra yếu thế.

- Tôi kinh tởm anh. Thằng đầu giả tội nghiệp! cô nàng khinh bỉ nói. Tôi sẽ đi. Vợ anh nói đúng. Anh bị điên! Phải, anh chỉ là một thằng điên tội nghiệp! Nhất là đừng có gọi lại cho tôi để xin lỗi đấy nhé. Lần này thì đừng hòng tôi quay lại đây nữa.

Cô ta đi ra và đóng sập cửa lại.

Jeremy ngồi xếp xuống giường.

“Mình đã lừa dối Victoria. Với vợ của Pierre. Mình đã mất hết. Mất tất cả. Mình không hề thay đổi. Kế hoạch của mình thất bại thảm hại rồi. Mình chưa khỏi. Mình bị bệnh. Mình bị điên. Mình bị điên.”

Hắn gào lên mấy từ cuối cùng, vớ lấy mấy chiếc cốc trên bàn rồi ném chúng vào tường.

“Ta bị điên, ta bị điên”, hắn vừa nức nở vừa đổ người xuống giường.

Hắn nghe thấy tiếng nước tràn ra ngoài máy pha cà phê và ngửi thấy mùi cà phê cháy.

Hắn vẫn có cảm giác đói giống như những lần trước khi hắn thức tỉnh. Nhưng cơn đói đó giờ vô nghĩa trước thảm kịch của hắn.

Chả mấy chốc sau, một ý nghĩa ngoắt ngoéo khiến hắn mỉm cười cay đắng.

“Mình là một kẻ bất hạnh. Nhưng thực ra chỉ thỉnh thoảng mình mới bất hạnh trong có vài giờ, vào lúc mình ý thức được căn bệnh của mình thôi. Còn những lúc khác mình là một kẻ sung sướng. Một tay đều cán, một người chồng tệ bạc, một người cha xấu xa, những vẫn là một người đàn ông sống theo kiểu anh ta cho là tốt. Tại sao lại không hài lòng với việc đó? Mình chỉ cần đợi cho ngày này kết thúc rồi trở lại cuộc sống trụy lạc thôi mà”

Nhưng hắn không thể chấp nhận như thế. Không hiểu là một nỗi nhục hình. Ngay lúc này đây, vài ý tưởng đã lóe lên trong đầu hắn.

Hắn đi về phía tủ và tiếp tục lục lọi. Hắn tìm được một đồng giấy tờ trong một thùng các tông. Có một tập hồ sơ đề “Ly hôn” khiến tim hắn đập loạn.

Hắn mở ra và thấy một bức thư của luật sư đề ngày 4 tháng 1 năm 2012.

“Nếu mình lại tỉnh lại vào một ngày 8 tháng 5 nữa thì mình đã qua được thêm hai năm nữa rồi”, hắn tự nhủ và tìm tòi thông tin giữa những văn bản luật.

“.. Ông Delègue đã bỏ nhà từ hơn sáu tháng nay. Từ khi đó ông không bao giờ hỏi thăm tin tức của vợ con...”

“Nếu đúng là ông Delègue đã chuyển cho vợ mình số tiền là mười nghìn euro thì đó là sau khi bên bị đã có đơn khiếu nại...”

“... Ông Delègue đã có một đợt điều trị dài ngày ở bệnh viện tâm thần Sainte-Anne tại Paris. Việc điều trị nội trú là do ông ta yêu cầu (xem tài liệu số 3 và số 4) sau nhiều đợt rối loạn nghiêm trọng. Bác sĩ tiếp nhận và theo dõi ông ta trong suốt sáu tháng điều trị nội trú đã đưa ra một báo cáo bệnh án rất thuyết phục. Báo cáo nói rõ ông Delègue bị mắc chứng bệnh tâm thần hiểm gặp thể hiện bằng việc trong con người ông tồn tại 2 nhân cách...”

“Báo cáo cũng nêu rõ rằng ông Delègue có một trí thông minh tuyệt vời và ông thường sử dụng nó để lừa dối những người xung quanh.

“... Ông Delègue đã ra viện ngày 2 tháng Mười năm 2010 sau khi bác sĩ nhận thấy ông ta có nhiều tiến bộ vượt bậc những với điều kiện phải tuân theo phác thảo điều trị...”

“... Vợ ông, người luôn bên cạnh ông ta trong suốt quá trình điều trị đã nồng nhiệt đón ông...”

“... Hai tuần sau, ông Delègue ngừng uống thuốc. Ông ta quay trở lại những thói quen ngày trước: đi chơi đêm, uống nhiều rượu, có lời lẽ lăng mạ...”

Phần còn lại của bức thư nêu chi tiết thủ tục ly dị được tiến hành theo yêu cầu của Victoria.

Jeremy đỡ đầu cả người. Cơn ác mộng của hắn đã có một bước ngoặt thê thảm.

Chuyện của họ đã kết thúc. Victoria không muốn hấn nữa. Tuy vậy, điều tốt đẹp duy nhất mà hấn còn nhớ sau khi đọc xong là nàng tin vào câu chuyện của hấn, nàng đã thử đấu tranh cùng với hấn chống lại căn bệnh của hấn. Nhưng nàng đã phải bỏ cuộc và giờ đây nàng lại đấu tranh chống lại chính hấn.

“Nàng đã đón mình trở về. Nghĩa là nàng vẫn còn hy vọng thấy mình thay đổi. Khi đó nàng vẫn còn yêu mình. Đối với nàng đó là điều đương nhiên là một nỗi thất vọng đau đớn khi thấy mình lại chìm ngập trong cơn điên loạn này! Nàng hấn đã phải chịu đựng ghê gớm lắm. Còn bọn trẻ! Chúng căm thù mình lắm đây.”

Hấn bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Hành động đầu tiên của hấn là chạy ra mở cửa, nhưng đúng lúc đưa tay ra vặn nắm cửa thì hấn lại lưỡng lự. Hấn sẽ còn khám phá ra điều gì nữa đây?

Rồi hấn quyết định để mặc cho số phận đưa đẩy và mở ra.

- Đây rồi! Mày ngủ hay làm cái quái gì thế?

Một gã thanh niên dựa vào khung cửa và đang lấy lại hơi. Tay này mặc chiếc quần bò bạc phéch cùng chiếc áo phông trên đó có dòng chữ be mine và đi đôi giày thể thao màu bạc. Tóc gã dài, màu hạt dẻ nhưng vẫn còn vết nhuộm cũ. Gã tiến về phía giường và thả người xuống. Gã nằm ra, duỗi hai tay, mắt nhìn lên trần nhà.

Jeremy vẫn đứng im trước cánh cửa chưa đóng.

- Nào, khép cửa lại đi! Định đứng im thế bao lâu đây?

Jeremy ngoan ngoãn nghe theo và vẫn dựa vào khung cửa.

Gã thanh niên vẫn thở hổn hển.

- Mẹ kiếp! Mày không thể tưởng được tao vừa gặp chuyện gì đâu! Tao bị bọn cớm theo dõi. Chắc bọn này phải nắm được thông tin rồi!

Rồi hấn chống khuỷu tay nhồm dầy để kể chuyện cụ thể hơn.

- Tưởng tượng mà xem. Tao vừa ra khỏi nhà, mọi chuyện đều tươi. Thực ra tao nói tươi nhưng cũng hơi khật khừ, vì tối qua tiệc tùng ở nhà mày tới bến quá. Ngay lập tức tao thấy có gì đó không ổn. Giác quan thứ sáu. Thế là tao ngó sang phía bên kia đường và nhìn thấy hai thằng ngồi trong xe. Mẹ kiếp, phải có chuyện gì đó thì mới có đến hai thằng ngồi đợi trên xe chứ! Bọn điên này vẫn chưa hiểu chuyện gì, hai thằng trong một xe thế rõ ràng có gì mờ ám đây, đúng không? Thế là tao nghĩ: “Marco, chắc chắn là mày rồi.” Nhưng tao không sợ, tao tiếp tục rảo bước như không hề có chuyện gì, vừa đi vừa nghĩ xem cách nào chuồn cho êm nhất.

Gã hào hứng, đứng bậc dầy và bắt đầu diễn lại cảnh đó.

- Mẹ kiếp, trong người tao lúc đó có hàng lên đến năm mươi nghìn ấy chứ! Mày tưởng tượng được không? Tao tự nhủ không thể mất thời gian, bởi hai thằng cớm ấy sẽ kiểm tra giấy tờ của tao. Thế nào cũng tóm tao. Tao đã bảo rồi, bọn này được tin rồi. Tao thấy chúng nổ máy ở đằng sau. Thế là tao bảo mình gặp may rồi. Bọn nó đi ô tô, còn tao lại đi bộ. Mày hiểu không? Mà đang ở Montmartre! Hiểu chưa? Ở khu đấy thì làm thế quái nào chạy xe được? Chắc bọn này tưởng tao sẽ từ từ ra xe của tao nên định theo sát tao để tóm. Đúng là mơ mộng kiểu cớm! Thế là tao lao sang bên phải, nhảy xuống cầu thang bên nhà thờ Sacré-Coeur. Hai trăm ba mươi bảy bậc! Ngồi trên xe thì có mà mơ! Thoát xong, tao chui vào con phố nhỏ mà tao đã thuộc lòng. Tao nghĩ lúc đó bọn đấy mới kịp chui ra khỏi xe. Mẹ kiếp! Đúng là bọn ngu!

Gã phá lên cười điên loạn, vừa nhìn Jeremy vừa lắc đầu chờ hấn phản ứng.

- Sao? Không nói gì à? Đừng lo, cũng phải được một lúc rồi. Không ai theo tao, chắc chắn đấy.

Rồi gã ngồi xuống, mặt nghiêm trọng.

- Thôi được rồi, tao muốn hỏi mày một việc. Mà chuyện này tao chỉ hỏi được mỗi mày thôi. Mày là người trung thực. Mày là bạn tao, đúng không? Với lại mày sẽ không phản tao. Không phải vì tiền vì hình như mày thiếu đéch gì tiền!

Hắn vẫn nhìn xuống, mong chờ một lời động viên để nói tiếp. Jeremy không thể cứ đứng mãi đấy và không nói lời nào. Hắn cũng không thể thú nhận rằng hắn không hiểu gì hết, rằng hắn không quen biết gì anh ta.

Hắn quyết định nhập vào câu chuyện của gã thanh niên.

- Mày muốn gì ở tao? hắn điềm tĩnh hỏi.

- Tao không thể về nhà mà vẫn mang ma túy trong người được. Nếu bị bắt tao ngồi tù là cái chắc. Nên... tao định để lại cho mày. Sau đó, tao sẽ về nhà. Nếu chúng ở đó thì thể nào cũng tóm cổ tao và tra hỏi tao. Tao sẽ quyết không khai. Giữa nhà tù và bọn Stako, tao thích nhà tù hơn! Còn nếu tao không khai gì và không có gì trên người, bọn chúng buộc phải thả tao sau vài ngày tạm giam. Tao sẽ báo cho Stako cử một trong những thằng tay sai của hắn đến lấy hàng.

- Thế sao tao lại phải làm việc đó vì mày?

Marco ngạc nhiên.

- Vì sao ư? Vì mày là bạn tao. Vì tao đã giúp mày khi mày còn ở dưới hồ với lũ điên ấy. Tao nghĩ chuyện này đương nhiên thôi.

Jeremy vô cùng ngạc nhiên. Như vậy là hắn thường xuyên gặp gỡ bọn tội phạm! Hắn là bạn, là tông phạm của chúng.

Một cơn rừng mình nhẹ chạy dọc người hắn, hắn những muốn cười to. Một tiếng cười mà nếu hắn phát ra có lẽ nó sẽ biến thành tiếng nước nở.

- OK! Được. Đưa... hàng cho tao, hắn nói.

- Mày đúng là đàn ông, Jem. Mày hơi bị được đấy.

Jeremy mỉm cười khi được gọi tên tắt. Hắn đã thấy hình ảnh cuộc sống mà hắn vừa khám phá ra. Vô nghĩa và lố lằng.

Gã buôn ma túy trẻ tuổi thò tay và áo phông và lôi ra hai gói bột trắng.

- Mày ném thử đi, hàng này đỉnh đấy. Nhưng cũng đừng đùa, đừng có hít hết một nửa hay làm một bữa tiệc với hàng này của tao đấy nhé. Hoặc mày tự tính số với Stako, gã nói và hau háu ước lượng số hàng của mình. Mẹ kiếp, chỗ này phải đến năm mươi nghìn ấy chứ!

Gã bắt ngờ đứng dậy.

- Thôi, tao biến đây.

Gã đứng lên và đưa hai gói cho Jeremy.

- Cát đi. Đừng để hờ hênh. Nhà máy lúc nào cũng đông người ra vào. Từ giờ đến mai sẽ có người gọi cho mày. Một thằng của Stako. À mà này, để chắc chắn đừng người, nó sẽ hỏi xem mày có biết kết quả trận Olympique Lyonnais/Paris-Saint-Germain không đấy, hắn vừa nói vừa cười vang. Tao mê vụ này lắm. Cứ như một bộ phim đều về những thằng vô lại.

Khi gã thanh niên đóng cửa lại, Jeremy nhận thấy nỗi cô đơn khủng khiếp ngay giữa một câu chuyện khó tin đang diễn ra không có hắn nhưng hắn lại là nạn nhân của nó.

Hắn chỉ còn có thể lấy một phần trí não dường như còn hoạt động của hắn để làm đối trọng với sự điên rồ của mình. Hắn chỉ biết rằng các sợi dây trí não đang căng như dây đàn chỉ còn giữ được thăng bằng một chốc lát mà thôi. Hắn không có nhiều thời gian. Vài giờ đồng hồ. Chỉ vài giờ tỉnh táo để giải quyết mấy năm điên rồ. Hắn không cam chịu để mất Victoria và các con mà không tranh đấu. Hắn phải tổ chức lại suy nghĩ của mình. Lăn lại câu chuyện của bản thân và tìm kiếm trong đó các chỉ dẫn. Hắn có linh cảm là phải tuân theo một hướng. Theo đó, hoặc hắn sẽ tìm lại được bản thân, hoặc sẽ đánh mất mình.

Lúc này hắn đang đứng trước khu nhà. Hắn nhớ lại được địa chỉ mà Thomas đã đọc cho hắn hôm Simon bị thương.

Hắn đi thêm vài bước trên lối vào rồi quyết định bấm chuông.

- Ai đấy?

Mặc dù âm thanh phát ra nghe như tiếng kim loại nhưng hắn biết đó không phải là giọng của Victoria, mà là của một phụ nữ lớn tuổi hơn.

- Tôi muốn nói chuyện với Victoria.

Một vài giây trôi qua, người đang nói dường như đang suy nghĩ.

- Cô ấy không có ở đây.

- Tôi phải gặp cô ấy. Cô ấy đâu?

- Tôi không biết. Tạm biệt.

- Khoan đã!

Cuộc đối thoại chấm dứt.

Jeremy lấy làm tiếc vì không có chìa khóa nhà. Chắc chắn Victoria đã yêu cầu hắn gửi trả lại.

Hắn lấy điện thoại di động hắn tìm thấy trong phòng và mở danh bạ. Ngoại trừ Clotilde và Pierre, hắn không hề biết những người còn lại. Cuối cùng hắn cũng tìm ra số di động của Victoria.

Chuông đổ đến hồi thứ năm thì có lời nhắn tự động. Hắn run rẩy khi có nghe thấy giọng nói vô tư của Victoria và nhớ lại những lần trước khi hắn tỉnh dậy chỉ mới đây thôi, nhớ lại những giây phút hạnh phúc của hai người.

Hắn lấy lại hơi để trấn tĩnh, rồi để lại một lời nhắn mạch lạc và thuyết phục.

- Victoria, là Jeremy đây. Anh gọi điện cho em vì em là người duy nhất có thể hiểu những gì anh định nói. Anh lại đổ bệnh. Một trong những lần đổ bệnh giúp anh ý thức được những tội lỗi khủng khiếp mà anh đã mắc phải. Anh biết em còn có thể tin anh. Giống như lần trước, khi em đã nghe theo những lời khuyên của anh và đưa anh đi điều trị nội trú. Anh cũng biết là việc đó không đem lại kết quả gì, và rằng anh đã không tuân thủ phương pháp điều trị. Anh đã đọc những bức thư do luật sư của em viết. Anh không biết điều gì còn lại trong tình cảm của em, không biết liệu em còn muốn giúp anh nữa hay không. Anh chỉ muốn một lời giải thích. Muốn biết đích xác chuyện gì đã xảy ra sau ngày anh ghi lại cuốn băng đó. Anh cũng muốn lấy lại cuốn băng. Anh xin lỗi về nỗi đau đã gây cho em. Gọi lại cho anh. Hoặc đến gặp anh. Chỉ để nói chuyện thôi. Anh ngồi ngay quán cà phê đối diện nhà mình. Nhà của em.

“Anh sẽ đợi em. Đừng bỏ rơi anh.”

Hắn biết Victoria sẽ ra tín hiệu cho hắn, rằng nàng sẽ không bỏ rơi hắn, rằng nàng sẽ biết cách phân biệt giữa con người dễ tiện đã làm nàng đau khổ và con người thực của hắn, người mà nàng đã từng yêu, rằng nàng sẽ hiểu cả nàng và hắn đều là nạn nhân của cùng một con người.

Hắn bước vào quán bar nhỏ mặt tiền cũ kỹ và ngồi ngay ở vỉa hè. Quá trình suy nghĩ đã giúp hắn phát hiện ra một vài mảnh liên kết trong chuỗi hình ảnh và từ ngữ lộn xộn này. Có thể cách này không đúng, nhưng cần phải theo đuổi nó. Chỉ ít cũng là để tiếp tục hy vọng.

Hắn gọi một cốc cà phê. Ông chủ quán mang ra cho hắn và nói “Đây thưa ông Delègue” với giọng khiêu khích. Hắn hiển nhiên không phải là một vị khách được yêu quý.

Jeremy nhìn quanh. Cuộc sống không đem gì đến nỗi bất hạnh của hắn. Một đôi vợ chồng già, lẳng lẽ, đang hỏi nhau xem phải làm gì trong ngày mới này. Một cô sinh viên tóc vàng bị bỏng lưỡi vì cốc cà phê nóng và đang cầu một phụ nữ mơ màng nhìn theo làn ánh sáng phản lại từ miếng phoóc mi ca, có lẽ đang mỉm cười nhớ đến những kỉ niệm thân thương. Trước quầy thanh toán một người đàn ông đang nhìn xung quanh, nét mặt lộ rõ vẻ thân thiện, hy vọng bắt chuyện được với một vị khách khác. Một phụ nữ với vẻ ngoài lôi thôi đang nhìn chăm chú ly rượu vang. Một viên công chức trong bộ trang phục vải mềm chăm chú đọc báo thể thao.

Hắn có cảm giác mình là kẻ quan sát vô hình và buồn nhớ cuộc sống hàng ngày mà hắn không còn thuộc về nữa.

Hắn vẫn chưa biết hắn tỉnh dậy vào năm nào. Mặc dù thông tin đó cũng chẳng có ích lợi gì ghê gớm, nhưng hắn không tìm được trí tò mò và nhìn về phía những tờ nhật báo treo trên giá gỗ, rồi hắn đứng lên lấy một tờ.

Ngày 8 tháng Năm năm 2012. Hắn ghi nhận thông tin ấy không chút cảm xúc và lướt qua các bài báo. Rõ là hắn không còn thuộc về thế giới này nữa rồi.

Hai giờ trôi qua, một chiếc taxi dừng lại trước quán cà phê. Người lái xe bước vào và hỏi chủ quán: “Có ông nào là Delègue ở đây không?”

Ông này hất hàm chỉ cho lái xe số bàn của Jeremy.

- Ông là Delègue? Người tài xế hỏi. Đây, tôi có gói này cho ông đây.

Jeremy vồ lấy nó. Chỉ có nàng mới biết hắn ở đây!

- Anh từ đâu đến? Ai cử anh đến đây? Anh lấy gói này ở đâu? Hắn hỏi dồn dập.

- Tôi không được nói, gã lái xe trả lời vẻ hoài nghi. Tôi chỉ giao hàng thôi. Nếu người gửi không để tên trên gói này thì tôi cũng không nói gì hơn được.

- Nói ngay cho tôi biết là anh từ đâu đến! Jeremy thốt lên và đứng bật dậy.

- Ê này, đừng có nói với tôi bằng cái giọng ấy nhé!

Jeremy lấy làm tiếc vì đã không giữ được bình tĩnh. Hắn cố thôi nghiêng răng, thả lỏng các nét mặt rồi mềm giọng.

- Xin lỗi anh! Là vì đó là vợ và các con của tôi... Chúng tôi cãi nhau.. Tôi muốn gặp cô ấy để nói chuyện...

Người lái xe bốt dè chừng.

- Vâng, nhưng trung tâm dặn tôi không được nói gì. Theo yêu cầu của khách và cũng là quy định rồi. Tôi không định đánh cược chỗ làm của mình với một vụ vợ chồng cãi cọ đâu. Thôi, chúc ông một ngày tốt lành!

Jeremy định đứng dậy đi theo ông ta để tiếp tục hỏi han. Hắn chỉ muốn nhìn thấy nàng, quan tâm nàng từ xa. Nhưng rồi dù không muốn hắn vẫn quyết định tôn trọng sự lựa chọn của Victoria.

Hắn nhanh chóng mở gói đồ. Trong đó là một bức thư và cuốn băng cát xét hắn đã ghi cách đây 2 năm.

Jeremy,

Bức thư này em gửi cho người em từng yêu và đã mất. Có thể là cho anh đấy Jeremy. Nếu hôm nay là một trong những ngày anh trung thực thì anh sẽ hiểu được em. Còn nếu không phải thế thì anh sẽ thấy những lời em nói là lỗ bịch. Chắc hẳn anh sẽ nhạo báng em, nhạo báng sự cẩn trọng và nỗi sợ hãi của em.

Em không muốn nói chuyện với anh, không muốn gặp anh. Chuyện này quá khó khăn Jeremy à. Anh thấy đấy, ngay cả việc viết bức thư này cũng là một thử thách rồi. Em đang viết cho ai đây? Em sẽ nói gì? Phải kể gì với anh? Liệu em có nên lộ diện không? Và ngày mai anh sẽ đọc lại lá thư này như thế nào? Anh có dùng đến nó vào thủ tục ly hôn không? Anh thì có thể làm thế lắm, để biến em thành một kẻ điên mà. Vậy nên anh thấy đấy em viết thư này trên máy tính và sẽ không ký tên vào nó. Em buộc phải chơi một hoặc hai đòn sớm nào đó không phải để đánh anh, vì anh lúc nào chả mạnh hơn em, mà là để tự bảo vệ mình.

Em không thể tiếp tục sống như thế này mãi. Em không thể căng đáng những bất ổn tâm thần của anh được nữa. Chắc chắn anh sẽ thấy điều này khó nghe. Bởi vì cho đến ngày hôm nay anh không hề biết gì về những chuyện đã xảy ra với hai ta. Anh chỉ còn kỷ niệm về những ngày hạnh phúc và những hôm sinh nhật đặc biệt mà thôi. Anh thậm chí không biết đến các con của mình.

Hy vọng thực sự cuối cùng của em là cuốn băng cát xét này đấy Jeremy ạ. Sau khi đã xem nó và đọc thư của anh, em rất phân vân giữa nhiệm vụ khủng khiếp mà anh giao cho em và niềm hạnh phúc được biết rằng người đàn ông mà em yêu vẫn còn tồn tại đâu đó sau chiếc mặt nạ gớm ghiếc này.

Ngay sau ngày anh ghi lại cuốn băng, em đã làm các thủ tục để đưa anh vào điều trị nội trú. Anh kịch liệt phản đối. Anh không hề nhớ là đã ghi lại cuốn băng và đã viết bức thư đó. Em đã phải nhờ đến pháp luật

để đưa anh vào bệnh viện vì anh không muốn. Các bác sĩ đã dành nhiều thời gian bên anh. Trường hợp của anh không hề giống những mô hình lâm sàng của họ. Thế rồi em lại bắt đầu tin anh khỏi bệnh, tin vào việc có thể lại hạnh phúc bên anh. Anh tuân thủ phương pháp điều trị và trở nên biết điều, quan tâm và yêu thương hơn. Thế là em đồng ý để anh tiếp tục điều trị tại nhà như anh yêu cầu. Các bác sĩ đều nghĩ như thế sẽ tốt cho anh. Anh trở về và em cùng các con đều hy vọng. Phải xem các con rối rít như thế nào, luôn mỉm cười và đáp ứng các yêu cầu dù nhỏ nhất của anh. Nhất là Simon, bởi Thomas nếu có tò mò thì vẫn còn chút dè dặt. Chúng ta lại học cách để trở thành một gia đình. Thế rồi mọi chuyện lại tái diễn. Một cách từ từ, cho đến khi thành địa ngục. Một địa ngục còn khiếp khủng hơn những lần trước vì ngọn lửa của nó đến liếm những vết thương của mấy mẹ con em khi chúng vừa mới liền sẹo. Em hiểu ra rằng anh đã chơi một màn kịch tồi tệ với mẹ con em. Anh với những nụ cười tươi, những lời lẽ ngọt, với thái độ của một người cha và người chồng có trách nhiệm, anh đã ngừng một chút để có thời gian xây dựng lại cuộc sống của anh ở nơi khác. Một lời lừa khốn nạn và ác độc làm sao! Mọi chuyện trở nên tệ hại hơn trước. Đến mức em sợ hãi anh, run rẩy khi nghe thấy giọng nói của anh. Em sợ bố của các con em! Và chúng cũng sợ bố mình. “Bố đã uống thuốc chưa? Bố lại nói dối gì nữa đây? Đêm nay bố có về nhà không? Bố có gào lên không?” Jeremy này, anh đã lạc lối giữa những vết nứt trong não anh. Vừa thông minh vừa yếu ớt. Vừa cương quyết vừa sợ hãi. Vừa hung hăng vừa lặng lẽ. Đôi khi anh đã “xỏ” em trước mặt các con.

Em không hề nghĩ mình lại có ngày như thế.

Vậy nên, nếu hôm nay em đang nói chuyện với một Jeremy tỉnh táo, thì em có một lời nguyện khó tỏ bày nhưng cần thiết. Đừng lại gần em nữa. Anh bị bệnh. Hãy tìm lấy cho mình một giải pháp để chăm sóc bản thân nhưng xin hãy loại em ra khỏi cuộc sống của anh. Điều đó tốt cho các con. Tha lỗi cho em, Jeremy nhé, em buộc phải nghĩ đến chúng. Em phải bảo vệ chúng. Em đã làm tất cả để giúp anh, đưa anh ra khỏi cơn ác mộng đó, nhưng em không thành công. Em không muốn thử nữa. Em không còn chút sức lực nào nữa.

Hắn đi về phía cửa hàng nơi cách đây 2 năm hắn đã mua chiếc máy quay. Hắn thấy như có lửa đốt trong lòng. Hắn đã đọc đi đọc lại bức thư trước khi rời quán bar. Hắn hiểu Victoria, hắn không trách cứ gì nàng. Nàng đã viết và gửi cuộn băng, đó chính là một lời động viên rồi. Nàng ngầm gợi cho hắn một thông điệp: Nếu anh đúng là người mà anh đang tự nhận, thì hãy thử xem, cố mà thoát ra khỏi nó.

“Mình đã quấy rầy nàng và các con! Mình đã đối xử tệ với Victoria ngay trước mặt bọn trẻ! Mình đã gây đau khổ cho họ!

Mình phải làm sao cho việc này chấm dứt. Mình phải hiểu, phải lấy lại cuộc sống của mình.”

Hắn vào trong cửa hàng. Vừa nhìn thấy hắn người bán hàng đã có cử động lùi lại.

- Ông nhận ra tôi à?

Người bán hàng sợ sệt đứng ra sau quầy thanh toán, hơi ngả người ra sau như thể chuẩn bị tránh một cú đâm.

- Có...có... tất nhiên rồi. Ông hiểu chứ, tôi không làm gì sai hết. Họ yêu cầu tôi viết một bức thư chứng nhận là ông đã mua chiếc máy quay và cuộn băng cát xét. Tôi chỉ đơn giản kể lại sự thật thôi. Tôi không biết làm gì. Tôi đảm bảo với ông vậy.

- Vâng. Ông làm đúng rồi. Tôi...

- Tôi làm đúng phải không? Lão bán hàng mở to mắt. Tôi làm thế là đúng? Lần trước ông đến ông đâu có nói vậy!

- Giờ tôi cần xem nội dung cuộn băng này, Jeremy chặn ngang câu nói khiến lão bán hàng một phen sững người.

- Đi theo tôi. Chúng tôi có một số phòng xem.

Hắn ngồi một mình trong căn buồng nhỏ. Lão bán hàng đã bật đầu đọc rồi khẽ khàng khép cửa lại.

Khi nhìn thấy mình xuất hiện trong cuộn băng, Jeremy thấy mình già đi và mệt mỏi. “Không biết giờ thêm hai tuổi thì còn ra sao nữa đây.”

Những lời đầu tiên của hắn rõ ràng. Hắn phát âm một cách đầy xúc động nhưng dễ hiểu. Rồi đến đoạn hắn bắt đầu thấy ngột thở. Hắn nhận thấy trong cơ thể mình những phiền muộn của cơn khó chịu rồi đột nhiên nuốt và thở mạnh như thế để giúp chính hình ảnh của mình. Có thể tối nay những triệu chứng ấy sẽ lại xuất hiện.

Rồi đến lúc mà hắn chờ đợi.

Hắn chăm chú nhìn màn hình, bối rối khi thấy khuôn mặt mình lúc đó biến dạng vì sợ. Một nỗi sợ rõ ràng và tàn bạo. Hắn thấy mình run rẩy, mắt nhắm lẹ, vừa nấc vừa thở hổn hển, âm thanh phát ra lúc trầm lúc bổng, thậm chí đôi lúc chói tai.

“Anh nghe thấy lão ta... Victoria...lời cầu nguyện...lão ở đây... trước mặt anh...”

Không có gì hết. Nhưng hắn chắc chắn lão đang ở đó, ngay sát hắn. Nhưng hắn không nghe thấy lão, không nhìn thấy lão.

“Không biết Victoria nghĩ gì? Mình nói với nàng về một người đàn ông không tồn tại. Vậy mà nàng vẫn tin mình. Chắc nàng đã khóc và đau khổ vì con người mà nàng từng yêu thương giờ chỉ còn là một bộ óc hoang tưởng.”

Cách này chẳng ích gì. Hắn đã ngây thơ hy vọng là sẽ ghi lại được hình ảnh lão già và câu nguyện buồn thảm đó. Nhưng trên những hình ảnh đang chạy liên tiếp hắn chỉ nhìn thấy một người đàn ông đang ngủ.

Trước đó hắn định lọc từ câu chuyện của mình ra những chỉ dẫn đủ rõ ràng để mở ra phần đầu cho một hướng tìm tòi. Một sợi chỉ đỏ mà đáng ra hắn phải gỡ ra để tìm hiểu ý nghĩa cơn ác mộng của mình. Và hắn đã tìm được câu trả lời. Hắn đã dựa vào linh cảm nhiều hơn là vào các sự việc lo gíc nhưng nó giờ đây không còn khiến hắn mong muốn gì nữa. Không gì trong số những điều hắn vừa nhìn thấy củng cố ý tưởng này.

Đúng lúc hắn định lấy băng cát xét ra thì thấy trên màn hình đầu mình từ từ ngoẹo sang một bên. Đó có thể chỉ là một cử động trong giấc ngủ. Đầu hắn lại ngoẹo sang phía bên kia. Rồi cứ thế. Một lần nữa, nhưng nhanh hơn. Động tác đó cứ lặp đi lặp lại. Rồi Jeremy nghe thấy một tiếng thì thầm. Hắn tăng tiếng lên nhưng cũng chỉ nghe thấy một tiếng động rất nhỏ. Trên màn hình, đầu hắn vẫn lắc lư, còn mặt hắn thì nhăn nhó. Nhăn nhó đến mức kinh dị! Như thế hắn đang đau đớn lắm. Một nỗi đau tàn ác. Lời thì thầm to dần, nhưng vẫn không rõ ràng. Khuôn mặt hắn giờ không còn nét gì là một khuôn mặt người nữa. Rồi đột nhiên hắn hét lên: “Không! Trời ơi, không!” Một tiếng kêu chứa chất đớn đau sợ hãi bằng một giọng mà hắn không nhận ra. Sau đó khuôn mặt hắn thư giãn trở lại.

Jeremy như bị thôi miên trước cảnh tượng này. Tiếng kêu đó là của hắn và hắn cảm nhận được nỗi đau đớn ấy. Hắn không nhớ được cụ thể nhưng nỗi đau đó vẫn còn đọng lại trong hắn. Hắn không thấy gì thật rõ ràng cả. Đó chỉ có thể là cơn ác mộng của một con người bị căn bệnh của mình khuấy đảo. Tuy vậy giờ đây hắn tin rằng hắn đã linh cảm đúng.

Người bán hàng thò đầu vào cabin, vẻ ngán ngẩm.

- Là ông vừa hét lên đấy à? Ông có biết còn nhiều khách trong cửa hàng không? Ông xong chưa?

Jeremy đứng dậy, không nói nửa lời rồi bước ra, để mặc người bán hàng bối rối.

Hắn dừng lại trên vỉa hè, mắt nhắm nhắm nhìn vào sự huyền nào của buổi chiều tà ngày hôm nay.

Biết đi đâu bây giờ? Phải bắt đầu từ đâu? Hắn cần suy nghĩ, cần thời gian nghỉ ngơi. Hắn đi về phía quán cà phê.

Chủ quán lắc đầu, tức tối khi gặp lại hắn.

- Ông uống gì? Ông ta hỏi.

- Một cốc nước bạc hà. Chủ quán ngừng lại một lúc rồi thở dài bỏ đi.

- Đừng bận tâm. Đúng là một gã điên.

Một phụ nữ ngồi ở bàn bên phải nhìn hẩn buồn rầu. Tóc cô ta màu vàng nhạt, ánh mắt u ám dưới làn mi sùm sụp, đôi môi vừa dày vừa cong để lộ hàm răng vàng khè vì khói thuốc. Cô ta đang kẹp một điếu thuốc bằng những ngón tay run rẩy và đưa nó vào khước miệng để hít những hơi dài rồi nhanh chóng phả ra một cách tức tối.

Mọi thứ ở cô nàng đều thể hiện một sự ruồng bỏ, như thể cô ta vừa chấm dứt cuộc đấu tranh chống mình.

Jeremy mỉm cười với cô ta.

- Anh đang đợi ai à? cô ta hỏi hẩn.

Hẩn chẳng biết phải trả lời ra sao.

- Tôi có nhìn thấy anh nhận được gói quà và đọc bức thư. Khóc nữa. Tôi không mấy khi nhìn thấy đàn ông khóc. Còn tôi thì bị đàn ông làm cho khóc. Trước đây ấy. Khi họ còn để ý đến tôi.

Cô ta chắc gần bốn mươi, nhưng trông già hơn phải đến mười tuổi.

- Là vợ tôi. Cô ấy không muốn nói chuyện với tôi, không muốn gặp tôi nữa, Jeremy trả lời.

- A! Cô ta thuộc típ người gì? Có phải kiểu chuyên khiến đàn ông khóc không? Anh yêu cô ta đến thế kia à?

Rồi không đợi hẩn trả lời, cô nàng nói tiếp:

- Phải, anh yêu cô ta, còn cô ta từ chối tình yêu của anh. Sao cô ta điên thế! Một khi có may mắn được một người yêu đến như thế! Là cô ta gửi cái gói đó cho anh à?

- Vâng.

- Tôi đã nghe thấy anh nịnh lão lái xe để ông ta đưa địa chỉ người gửi. Anh làm thế không ổn rồi. Anh làm ông ta tức rồi.

Cô nàng nhìn hẩn một hồi, cau mày rồi bồn chồn rút thuốc.

- Anh muốn có địa chỉ ấy không?

Jeremy nhìn cô ta kỳ vọng

- Thế theo cô phải làm thế nào?

- Tôi có một sáng kiến nhỏ thế này.

- Với lại... tại sao cô...

- Tại sao ư? Tôi không biết. Có thể là để có cảm giác mình đang tồn tại trong một câu chuyện tình, mặc dù không phải của tôi. Nhất là nó không phải của tôi. Hoặc đơn giản hơn là để anh mời tôi một ly sâm banh. Tôi đã chán ngấy phải nốc loại rượu vang dở ẹc rồi.

- Đồng ý.

- Nhưng tôi không dám hứa gì cả. Đưa điện thoại của anh cho tôi.

Jeremy nghe theo.

- Lúc này chiếc taxi có dừng trước quầy bar và tôi thì có một trí nhớ cực tốt về những gì tôi nhìn thấy, cô ta vừa nói vừa bấm số. Với lại số xe taxi bao giờ chả dễ nhớ. Vợ anh tên gì?

- Victoria. Victoria Delègue (Hẩn suy nghĩ hai giây rồi nói thêm) Hoặc Victoria Kazan.

Người phụ nữ ngẩng đầu ngạc nhiên.

- Thực ra tôi không biết cô ấy còn lấy họ của tôi nữa không hay dùng tên thời con gái, Jeremy giải thích.

- Đây rồi, có chuông rồi.

Cô ta nói rõ ràng.

- Xin chào, tôi là Delègue-Kazan đây, cô ta nói bằng một giọng tự tin đến kinh ngạc. Cách đây vài giờ tôi có gọi để nhờ chuyển một kiện hàng đến quán Bistrot Vert, số 12 đường Armand-Carrel, quận 19. Vâng, người ta nhận được rồi, rất tốt. Nhưng giờ tôi lại có một gói khác cũng để chuyển đến cùng một địa chỉ. Cho tôi một xe đến đây được không? Tốt lắm. À khoan đã, lúc này anh lái xe đến lấy hàng lại dừng cách nhà tôi vài số nhà. Tôi phải mang xuống tận nơi để gọi anh ấy. Anh làm ơn kiểm tra giùm địa chỉ được không? Sao cơ, số 26 phố Ménilmontant quận 20 hả? Đúng vậy đấy. Chắc anh lái xe hiểu nhầm.

Cô ta nhảy mắt với Jeremy và nhắc lại chậm rãi địa chỉ cho hắn.

- Rất tốt, cô ta nói tiếp. Khi nào anh cho người đến được? Sao, nửa tiếng nữa cơ à? Không, thế thì muộn quá. Thôi vậy.

Tôi sẽ gọi lại ngày mai cho một cuộc khác nhé. Cảm ơn anh. Tạm biệt.

- Cảm ơn cô, Jeremy nói. Cảm ơn cô rất nhiều! Cô quá giỏi!

- Tôi vẫn luôn biết cách xoay xở trong những tình huống nhỏ nhỏ kiểu này, cô ta lắc đầu nói.

- Tôi biết cảm ơn cô thế nào đây?

- Một ly sâm banh. Thỏa thuận rồi mà.

Jeremy đứng dậy và chìa tay ra.

- Cô như một nàng tiên ra tay cứu giúp trong những câu chuyện vào lúc không còn hy vọng.

Cô nàng mỉm cười.

- Trông mặt tôi có giống một nàng tiên không?

Đó là một ngôi nhà nhỏ trông khá đơn điệu, nằm ở một khu dân cư nơi sự tĩnh lặng chỉ bị xáo trộn bởi vài chiếc xe hơi. Trên thùng thư có đề "P và M.Kazan". Như vậy là Victoria đã lui về nhà bố mẹ đẻ. Jeremy tiến lại gần cửa, tim đập loạn. Hắn muốn kiểm chứng lại địa chỉ nhưng không để ai thấy mình. Hắn quyết định tôn trọng mong muốn của Victoria nên ngay cả khi định bấm chuông thì hắn cũng kịp thời kìm lại được.

Hắn nhận ra rằng nếu đứng trong khu vườn trước ngôi nhà thì có thể nhìn được qua những ô cửa sổ lớn. Hắn tiến về phía đó và thấy một bụi cây, đó sẽ là nơi lý tưởng để quan sát. Hắn chỉ muốn được nhìn thấy vợ và các con. Hắn thở phào nhẹ nhõm khi không thấy ai trong vườn.

Cửa sổ tầng hai đang mở. Nhưng Jeremy đứng thấp quá nên không nhìn được gì bên trong. Còn cửa sổ tầng trệt lại đóng, thì thoảng có bóng người qua lại nhưng hắn không thể nhận ra được đó là ai.

Đợi được khoảng hai mươi phút thì hắn bắt đầu cảm thấy thất vọng. Hắn đang phung phí thời giờ. Hắn cần phải tiếp tục kiểm tìm, đi càng xa càng tốt trước khi trời tối. Nhưng mỗi cử động diễn ra đằng sau cánh cửa lại níu chân hắn thêm chút nữa.

Sau một giờ quan sát chăm chú, hắn quyết định ra đi. Nhưng đúng lúc định ra khỏi lùm cây thì cổ họng hắn se lại khi nghe thấy tiếng lạch cạch mở cổng. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy một cậu bé đang đu đưa mình trên cánh cửa. Đó là Simon. Hắn chỉ kịp nhảy sang bên và chui vào chỗ nấp thì sau Simon, Thomas và Victoria xuất hiện. Tim hắn đập loạn. Hắn hoảng sợ nhưng trấn tĩnh lại được. Victoria sẽ nói sao khi thấy hắn nấp trong bụi cây như một tên tội phạm đang rình mò? Nàng sẽ không thể phân biệt được giữa Jeremy tốt và xấu nữa. Hắn thu mình lại nhìn Victoria đi về phía trước. Hắn cũng sờ thấy nàng đã thay đổi ghê gớm. Cơ thể nàng toát ra một vẻ cực kỳ yếu ớt, lọt thỏm trong cái quần jean và chiếc áo phông trên người. Nàng khoanh tay và khom người như thể chống lại một cơn gió lạnh buốt. Hai má nàng hóp lại, các nếp nhăn hiện lên. Da nàng nhợt nhạt, quá nhợt nhạt. Đôi mắt trũng sâu không nói lên điều gì khác ngoài nỗi buồn. Còn đôi môi nàng ngày xưa tươi mọng là thế giờ đang mím chặt lại cau có. Tóc nàng túm ra sau bằng một sợi dây chun. Nàng có bộ dạng của một người đàn bà trầm cảm không thêm để ý đến sắc đẹp, từ chối mọi thú vui của cuộc sống và chỉ thu mình lại trước những nhu cầu duy nhất trong tình mẫu tử, sợi dây cuối cùng gắn kết nàng với cuộc sống.

“Trời ơi, đây là kết quả của sự ác độc của mình đây. Chính mình đã làm nàng buồn rầu thế kia. Ngay cả vẻ đẹp của nàng cũng đã tàn héo. Làm sao mình lại có thể khiến nàng đau khổ đến thế kia chứ?”

Victoria nhìn Simon đang chạy theo quả bóng. Nó giờ đã lớn, nhưng gương mặt ít thay đổi. Trông nó đã bớt trẻ con với những đường nét của một cậu thiếu niên.

Còn Thomas theo sau mẹ. Thằng bé mang vẻ mặt nghiêm nghị thường có ở những đứa trẻ bị cuộc sống nhanh chóng biến thành già dặn. Tóc nó đã mọc dài hơn, những lọn tóc vàng rủ xuống gương mặt đáng hơn, lì lợm hơn so với những kỷ niệm mà Jeremy còn lưu nhớ. Họ giờ đã ở ngay sát Jeremy.

Hắn nhìn ngắm từng chi tiết của cảnh tượng này, kìm nén hơi thở, cố gắng ngăn không cho cơ thể mình run lên.

Thomas giờ đã cao bằng mẹ, nó nắm lấy tay mẹ.

- Mẹ ơi ra đây ngồi đi.

Hai mẹ con ngồi xuống một chiếc ghế băng ngay trước lùm cây.

Jeremy phản ứng như một đứa trẻ hoảng sợ, hắn nhắm mắt định biến mất trong tấm tối. Hắn nghe thấy tiếng bước chân của hai mẹ con đang lại gần, tiếng quần áo sột soạt và tiếng thở của họ. Cuối cùng khi hắn lại nhìn thì hai mẹ con đã ngồi xuống, quay lưng về phía hắn, gần đến mức hắn có thể giơ tay ra và chạm vào người họ.

Victoria vẫn khoanh tay một mối.

- Em đừng chạy xa quá nhé, Thomas nói với Simon.

- Thế con ra chơi với em đi, Victoria nói. Mẹ ổn mà, thật đấy.

- Con sẽ chơi... sau, Thomas trả lời. Sao lúc này mẹ khóc? Tại ông ta hả?

- Ủ... Ông ấy viết thư cho mẹ.

- Con không muốn ông ấy quay lại đâu.

- Đừng lo. Ông ấy sẽ không bao giờ quay lại.

- Mẹ nói với con thế nhiều lần rồi. Rồi cuối cùng lại tin ông ấy.

- Tòa đã quyết định ông ấy không được lại gần nhà mình nữa, vậy nên con đừng lo. Giờ thì ra chơi với em đi con.

Jeremy nhìn vào gáy, tóc và bờ vai mảnh mai của Victoria, giờ nàng còn lại một mình. Cảm giác của hắn gần như là thèm muốn. Nó còn kích thích hơn cả việc được chạm vào người nàng. Hắn hít thở chậm mong cảm được mùi hương từ nàng. Bỗng nhiên hắn thấy nàng khóc nức nở. Nàng cố che giấu tiếng khóc của mình để Thomas khỏi để ý.

Nàng ngồi thật gần và thật bất hạnh. Suýt nữa thì hắn đứng lên, ôm lấy nàng và an ủi nàng. Điện thoại đổ chuông. Victoria cho tay vào túi quần rồi lấy ra chiếc điện thoại di động. Nàng hung hăng ho để xua đi tiếng khóc.

- Alô, giọng nàng như của một đứa bé. Không, không sao cả. Không, em không có tin tức gì. Em gửi cho anh ta những gì anh ta yêu cầu và cả một bức thư nữa. Vâng, em biết anh định nói gì rồi. Có thể anh có lý. Nhưng anh biết không cả em cũng đang phát điên lên đây. Thật nực cười phải không? Không, anh đừng lo, em không chấp nhận một rủi ro nào nữa đâu. trong vài giờ tỉnh táo hiếm hoi của anh ta hơn là việc em và các con em phải chịu khổ cả đời.

Thomas lại gần và nhìn mẹ dò hỏi.

- Chú Pierre ấy mà con yêu. Thôi quay lại chơi với em đi con.

Thằng bé đi ra xa.

- Thomas muốn biết ai gọi cho em. Nó không rời em đâu, cái thằng đáng yêu đến thế. Nó lo lắng cho em lắm. Anh hiểu không, ở tuổi nó đã phải chịu nỗi sợ hãi kiểu thế. Nó tìm cách làm em yên lòng trong khi nó cũng hoảng sợ đến thế. Đêm qua nó tỉnh dậy gào thét đấy. Nó bị một cơn ác mộng. Và vẫn bị tê dằm ra giường. Bác sĩ tâm lý nói phải tránh cho nó càng xa càng tốt mọi vấn đề và phải nói cho nó biết sự thật. Những sự việc kinh khủng ấy đã làm nó bấn loạn. Simon à? Không, Simon thì khác. Nó không bảo sao. Nó làm như thể việc đó không tồn tại. Nó khép mình trong thế giới riêng của nó. Nhưng em biết nó buồn lắm. Em nghĩ nó không muốn làm em buồn thêm. Nó cũng tìm cách bảo vệ em theo cách riêng của mình. Ôi Chúa ơi, sao giờ đây mọi chuyện khó khăn thế không biết! Lần nào em cũng tự nhủ là em không làm được. Xin lỗi anh, em chỉ toàn nói về mình. Thế còn anh và Clotilde thì sao?

Nàng nghe chăm chú và lắng đầu.

- Chiều nay cô ấy mới về ấy hả? Thế cô ấy đi đâu? Trời đất, Pierre, anh phải yêu cầu cô ấy giải thích chứ! Anh không thể để cô ấy làm thế vì sợ mất cô ấy được. Giờ bọn mình còn làm sao thế này, Pierre? Cách đây không lâu mình còn là những người hạnh phúc mà.

Pierre nói còn Victoria vừa nghe vừa nhìn bọn trẻ nô đùa. Rồi nàng cúp máy, cắt điện thoại vào túi và lại nức nở.

Jeremy đã hiểu được hấn đã gây khổ đau đến cỡ nào cho vợ con. Hấn khiếp sợ. Nàng ở đó, ngay trước mắt hấn, với nỗi thất vọng, chán chường và kiệt sức. Còn hấn là một tên quái vật.

- Thomas, Simon ơi, vào nhà thôi, trời trở lạnh rồi.

Victoria đứng lên mắt vẫn không rời hai con đang đi về phía mình.

Cả ba đi xa khỏi Jeremy. Hấn ngấm bóng họ khuất trong màn ánh sáng dịu của buổi tối tháng Năm.

Trời tối hấn khi hấn quyết định rời khỏi chỗ nấp, trong lòng vẫn còn bàng hoàng vì đau đớn.

Hấn phải hành động. Hấn không còn nhiều thì giờ nữa.

Hấn đứng không cách xa nhà thờ Do Thái đường Pavée. Những giọt nước mắt đã nhấn chìm hấn trong một kiểu cơn say, không nhìn thấy gì.

Hấn thoát khỏi nỗi sợ khi đứng trước nhà nguyện. Một giọng nói hỏi hấn là ai qua điện thoại nội bộ.

- Tôi tên là Jeremy Delègue. Tôi muốn gặp giáo trưởng.

- Ông có hẹn trước không?

- Không, nhưng đây là việc quan trọng, rất quan trọng, hấn trả lời dứt khoát.

- Ông phải đặt hẹn. Tôi là trợ lý của ông ấy đây, tôi đề nghị ông...tuần sau gặp ông ấy nếu đúng là việc gấp.

- Tôi không thể. Tối nay là tôi... tôi đi rồi.

Hai ba giây trôi qua.

- Ông có phải người trong hội của chúng tôi không?

- Không. Ngày xưa bố tôi ít khi đến, nhưng... Tôi cần gặp giáo trưởng.

- Không được đâu thưa ông. Quy tắc an ninh cấm chúng tôi không tiếp ai ngoài giờ hẹn.

- Tôi không cần biết quy tắc an ninh của các vị là gì! Jeremy hét lên. Ông phải giúp đỡ những người đang mất hết hy vọng chứ!

Đoạn hấn dùng cả hai tay đấm vào cửa.

- Mở ra! Mở ra!

- Nay ông ơi... chờ một chút, chúng tôi sẽ giúp ông.

Jeremy dựa người rồi trượt xuống đất, lưng dựa vào cánh cổng gỗ dày. Hấn thở chậm chạp.

Vài phút sau, có người gọi hấn. Hấn không hề nghe tiếng người này tiến đến.

- Đứng lên, úp mặt vào tường.

Hắn ngược mắt nhìn lên nhưng một tia sáng khiến hắn chói mắt. Hắn đặt tay lên trán để xem người đang nói với hắn là ai.

- Đừng kiểm chuyện. Từ từ đứng dậy đi.

Hắn nhận ra một người đội mũ lưỡi trai, rồi một người khác đứng ngay đằng sau. Và một chiếc xe tắt đèn đỗ ngay trước mặt hắn.

- Các ông muốn gì? Jeremy hỏi người cảnh sát một tay đang chìa đèn vào mặt hắn, tay kia cầm khẩu súng.

- Tôi muốn ông ngoan ngoãn đứng lên và đừng làm trò.

- Tôi có làm gì đâu? Tôi chỉ muốn gặp vị giáo trưởng. Tôi có chuyện phải nói.

- Ông ấy đi rồi. Ông sẽ nói với chúng tôi đây.

Hắn chỉ kịp đứng lên thì bốn bàn tay đã bao vây lấy hắn, xoay người hắn lại, ấn hắn úp mặt vào cánh cửa, kéo tay hắn ra sau rồi còng lại.

Một giọng nói nhẹ nhàng hơn cất lên.

- Đừng làm ông ta đau. Rất có thể ông ấy chỉ là một người tuyệt vọng thôi.

Hắn nhìn thấy một gương mặt gần hắn, đó là một giáo sĩ còn rất trẻ. Râu ông ta không rậm lắm, đôi mắt to và u buồn đeo cặp kính gọng gần bạc đường như nhìn hắn về xin lỗi.

- Tôi rất tiếc thưa ông. Đó là quy định an ninh. Gần đây giáo trưởng bị tấn công. Tôi sẽ canh chừng để người ta đối xử tử tế với ông. Không có lý do gì khiến người ta không làm thế. Còn nếu họ nói với tôi rằng mọi chuyện... hoàn toàn bình thường thì tôi sẽ hẹn cho ông gặp giáo trưởng ngay tuần sau thôi.

- Lúc ấy thì muộn rồi, Jeremy trả lời giọng than phiền. Quá muộn.

Hắn giờ đang ở trong một phòng làm việc có một mình, tay vẫn bị còng. Mấy viên thanh tra đã trao khẩu hân và không tin lắm. Nhưng rồi họ cũng nhanh chóng hài lòng trước lời khai của hắn.

- Tôi và vợ chia tay nhau. Tôi bị khủng hoảng. Tôi muốn gặp giáo trưởng để mong ông ta giúp đỡ.

- Sao phải gấp thế? Viên thanh tra hỏi hắn.

- Bởi vì ngày mai... tôi sẽ đi xa.

Hắn không có vẻ gì là một thằng điên đang được tự do, mà đúng là một người đàn ông bị phản bội, bỏ rơi. Họ đều bỏ qua khả năng đó là một hành động bài Do Thái và đi ra ngoài kiểm tra một vài thông tin.

Ngay lúc cảm thấy cơn mệt mỏi bắt đầu thôi miên mình thì hắn nảy ra một ý trong đầu. Một ý nghĩ hắn thấy rất tuyệt nhưng cũng đáng sợ.

“Đến rồi đây. Giờ ta sẽ ngủ đi và mọi chuyện lại bắt đầu. Nhưng lần này ta sẽ không để cho phần người ghê tởm trong ta gây ra những tai họa khác nữa.” Hắn rùng mình, điểm lại những triệu chứng khác nhau sẽ xuất hiện, từng triệu chứng một để vượt lên chúng. Không được để nó làm mình ngạc nhiên. Sợ ít thôi. Hắn sẽ đón lão già râu bạc mà không run rẩy. Nhưng trước hết hắn phải theo đuổi sáng kiến của mình. Sáng kiến giúp vợ con tránh được mọi hành động ác độc của hắn và sẽ trả thù cho hắn chống lại chính con người khác trong hắn.

Hắn gọi to.

Một viên thanh tra vội đi vào phòng.

- Sao mà phải gào lên thế?

- Tôi phải thú tội.

- Thú tội ư? Thú tội cái gì?

Viên thanh tra có vẻ ngạc nhiên và hơi bức dọc. Hắn đang chuẩn bị được về nhà thì Jeremy lại gọi.

- Tôi buôn cocain. Đến nhà tôi mà xem, có cả một đống.

Viên thanh tra kinh ngạc nhìn con người ngoan ngoãn này đang mỉm cười nhận về mình một việc làm xấu xa không ai nghi ngờ cho hắn.

Phải, Jeremy đang mỉm cười. Hắn thậm chí còn cười to trong cái bầy giăng ra trước phần tối khuất của hắn. Cuối cùng thì vợ và các con hắn sẽ rũ bỏ được hắn.

Bây giờ thì viên thanh tra đang hỏi cung hắn. Jeremy không trả lời. Hắn thanh thản, mặc cho cơn mệt mỏi ào đến, nóng lòng mong đợi mọi việc kết thúc để nhường chỗ cho kẻ kia trên một sân khấu mà hắn vừa cạo rửa sạch sẽ.

Nào hãy đến đi lão già, những lời nguyện cầu, nỗi đau và cả sự quên lãng!

Hắn mỉm cười chờ đợi.

6. Chương 6

Vài tia nắng luồn qua chấn song cửa sổ nhỏ trên mái và tan trong ánh sáng trắng của chiếc đèn nê ông. Trước mặt hắn, một gã đàn ông ngồi trên giường của hắn đang nhìn hắn, kê trên gối là khay đồ ăn và đang nhai một mẩu bánh mì. Ánh mắt gã lạnh lùng và nặng nề. Cơ bắp cuộn cuộn đáng chú ý của gã cho thấy gã có sức mạnh của loài vật, nó có thể xung lên bất cứ lúc nào để nhảy vào con mồi. Khuôn mặt gã nặng trịch, các đường nét như thể được đúc ra từ nhiều cú đấm.

- Sao mày nhìn tao dữ thế? Gã đàn ông hỏi, giọng khản đặc rề rà.

Jeremy không trả lời. Hắn không tính đến rắc rối này khi lập ra kế hoạch ngắn gọn và sáng suốt đưa hắn vào đây. Cảm giác hài lòng khi thức giấc giờ đã nhường chỗ cho sự chán ngán.

- Tao đang nói mày đấy, gã đàn ông gào lên.

Jeremy vẫn đắm chìm trong dòng suy nghĩ, mặc kệ câu nói đầy đe dọa. Vẫn là những suy nghĩ giống nhau như lần trước hắn tỉnh: Bây giờ là năm nào? Hắn đã làm gì? Victoria và các con hắn giờ ra sao? Kịch bản ác mộng nào đang chờ đợi hắn nữa đây?

Đây là lần đầu tiên hắn không ngạc nhiên về nơi mình đang ở.

Gã đàn ông bất ngờ đứng dậy, Jeremy cứ nghĩ gã sẽ nhảy bổ vào mình. Nhưng gã lại đi ra phía cửa và để khay đồ ăn vào chiếc bàn nhỏ được treo ở đó.

- Ôi chó thật! Ra mà soi gương. Trông mày rõ là kỳ quái. Bọn chúng nó nói đúng. Mày bị khủng. Mày làm chuyện gì cũng khác người. Nhìn khay của mày mà xem! Ở đây ai cũng khổ vì đói, sẵn sàng giết nhau vì một miếng bánh phết bơ, còn mày thì không động đến bữa. Mày ngủ như thể đang đi nghỉ hè bên bờ biển ấy, lại còn cười như một thằng đàn nữa.

Jeremy ngồi dậy, nhìn bữa sáng của mình và một lần nữa lại thấy cơn đói đang hành hạ dạ dày hắn. Hắn đứng lên, lưỡng lự tiến một bước về phía lavabo, rửa tay và rửa mặt. Hắn ngồi vào bàn. Gã kia nằm ra giường, gối tay sau gáy nhìn hắn đứng đưng. Cốc cà phê nguội ngắt nhưng Jeremy vẫn uống một cách sung sướng. Hắn ăn hai lát bánh mì, chúng mỏng tèo, chả thấm vào đâu. Vừa nhai hắn vừa nghĩ đến tình cảnh hiện tại. Làm sao tiếp tục tìm hiểu khi vẫn bị giam ở trong phòng này? Trong khi hắn chỉ có vài giờ đồng hồ. Không phải hắn nghĩ xem mình có thể làm gì đối với câu chuyện này ngày hôm nay, mà hắn hy vọng chỉ ít có thể khám phá ra phần đầu lời giải thích cho phép hắn rút cuộc thực hiện tiến trình xá tội, biện bạch cho thái độ của hắn với Victoria và có thể, có thể rằng...

Hắn giờ như một tử tù mà người ta vừa tìm được: cam chịu trước sức mạnh của cái máy đã sẵn sàng kết liễu hắn, nhưng vẫn còn hy vọng vào một sự can thiệp vào đúng phút chót để cứu vớt hắn. Hắn còn một vài hướng để theo, còn vài con tốt để đẩy lên. Và hắn phải tìm được cách nào đó, ngay ở đây, để tiến hành.

- Sao, chương trình là gì đây? Gã đàn ông hỏi hần.

Jeremy gần như đã quên mất tên này. Hần biết trả lời sao đây? Hần phải chờ đợi, để cho gã kia tự bộc lộ những mong đợi của gã.

- Thế ý mày thế nào? Hần phớt lờ cho sự may rủi.

Theo ý tao? Theo ý tao? Từ khi nào mày hỏi ý kiến tao thế? Gã nhồm dậm chống khuỷu tay phản ứng với hần. Tao không phải người phải suy nghĩ ở đây! Nhưng nếu mày muốn biết ý kiến của tao, thì phải kết thúc với nó thôi.

Gã nói giọng kiên quyết. Jeremy nhúm mày. Hần không dám tìm hiểu ý nghĩa của lời tâm sự đó là gì. Hần còn cần thu được nhiều thông tin khác nữa.

- Thế mày thấy mọi việc thế nào?

- Tao thấy mọi việc thế nào ấy hả? Gã nhắc lại, ngạc nhiên vì lại được hỏi nữa. Mày định kiểm tra xem tao có thuộc bài không đây à? Thì bọn mình cứ ra phòng tập rồi tâng nó luôn, nhưng phải làm như kiểu một tai nạn. Tao sẽ tìm cách làm rơi vào đầu nó một quả tạ 150 cân. Một quả tạ lên đầu! Để nghiền bẹp luôn nó, gã cười ha hả nói thêm vào.

Gã nhìn Jeremy để kiểm tra xem hần có thích câu đùa đó không. Kinh hoàng trước những gì gã bạn tù nói, rồi bị bất quả tang thái độ đó Jeremy giả dờ cười phá lên vụng về. Chắc chắn nhân vật này không phải kiểu có thể chấp nhận được sự từ chối giúp đỡ dù nhỏ nhất.

“Mình đang ở tù và đồng lõa với một vụ ám sát! Thật điên rồ! Tên này điên rồ. Nhưng thật may là hần có vẻ tôn trọng mình, thậm chí sợ mình. Đó là tin tốt duy nhất. Điều đó có nghĩa là Jeremy khác kia đã biết làm cho kẻ khác phải kính trọng mình ở đây. Ít ra là trong buồng giam này. Bởi lẽ, trong nhà tù này có nhiều kẻ thù và trong đó có một đứa mà hần muốn thủ tiêu. Không thể tin được!”

Jeremy thử dò hỏi.

- Nghe này, tao không biết nữa. Có khi mình phải làm cách khác. Tao còn chút e ngại.

Gã kia bật dậy và ngồi trên giường, vẽ hăm dọa. Jeremy bị ấn tượng bởi động tác nhanh như một con mèo mà cả đồng cơ bắp lẫn mỡ này đều có thể làm được.

- Cái gì? Sao mày không biết? Thế mày định đợi nó đến hạ mày? Bởi vì thế nào cũng là như thế đấy! Tao nhắc cho mày nhớ, mày đã bị bắt vì số ma túy của cả nhà nó đấy. Cả đồng tiền ấy chứ. Rồi mày đụng độ với em thằng Stako. Mày e ngại à? Bọn nó thì không e dè gì đâu. Kiểu gì chúng nó cũng thủ tiêu mày. Mày nói thế nghĩa là thế nào? Mẹ kiếp, tao tôn trọng mày vì mày là đứa sùng sỏ nhất, quyết tâm nhất trong số tất cả những thằng ngu bị bắt và đang chết gí ở cái nhà tù này đây. Nên mày đừng làm tao thất vọng!

Rồi gã đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, tay nắm chặt, gân bắp nổi lên và không rời mắt khỏi Jeremy. Nỗi tức giận khiến hần trông thật đáng sợ. Jeremy thấy kính nể sự thông minh của kẻ khác trong con người hần đã biết liên kết với một tên to lớn như thế. Hần cũng hiểu rằng hần cần phải có thái độ của con người mà đáng ra hần phải là.

Hần vẫn ngồi, nhìn vào mắt thằng bạn tù, nghiền răng với hy vọng khiến giọng nói của mình đánh thếp hơn.

- Đừng có nói với tao cái giọng đấy! Không có chuyện bỏ qua vụ này! Phải hạ luôn thằng khốn nạn ấy! Cái mà tao chưa biết là liệu mình có nên ra tay hôm nay và theo cách đó không! Tao phải suy nghĩ đã, có khi lại có cách khác thì sao.

Jeremy ngạc nhiên về chính những điều hần vừa nói. Sự cấp bách và mối nguy hiểm đã buộc hần phải lao vào trò chơi giả danh thực sự này.

- Ví dụ như thế nào? Gã khổng lồ hỏi hần với một giọng mang tính giảng hòa hơn.

- Tao chưa biết. Tao đã bảo là cần phải suy nghĩ cái đã cơ mà.

- Ủ...

Gã nọ giờ tỏ ra nghi ngờ.

- Mày nghi ngờ tao à? Jeremy hỏi.

Giọng hắn chắc nịch, lời đe dọa rõ ràng.

- Không... Thực ra... Tại những gì mày nói với tao hôm qua.

- Nghĩa là sao?

- Thì mày bảo vào ngày sinh nhật mày sẽ rất kỳ lạ, rằng tao phải canh chừng mày, với lại...

Gã ngừng lời và nhìn Jeremy như thể gã vừa mới phát hiện ra hắn ở trong phòng giam của mình.

- Sao, mày không nhớ đã nói gì với tao hôm qua à?

Jeremy nghĩ nhanh. Gã kia đang trừng trừng nhìn hắn và chờ đợi một câu trả lời hợp lý.

Tên bạn tù vừa hé mở cho hắn một số điều mà hắn phải nhanh chóng xử lý. Jeremy kia đã đảm bảo cho tương lai của mình bằng cách giao cho thằng khổng lồ này việc phải để ý đến suy nghĩ của hắn. Hắn đã giao cho gã kia một án mạng vào đúng ngày sinh nhật hắn và cảnh báo với gã về con người mà hắn sẽ trở thành. Việc này được tổ chức một cách có chiến lược nhưng cách làm thật vụng về, bởi thằng bạn tù của hắn không đủ mảnh khỏa để khiến hắn lo lắng.

- Tốt. Tốt. Tuyệt lắm. Tao thấy mày đã nắm rõ những gì mà tao đã nói với mày về những cơn hoang tưởng vào ngày sinh nhật của tao. Tao có thể trông cậy vào mày. Nhưng chưa phải sinh nhật năm nay. Nếu tao lên cơn thì mày đã nhận ra rồi.

Gã kia làu bàu. Cho đến lúc này, những gì hắn hiểu được đủ để hắn bình tĩnh lại. Jeremy phải tranh thủ tình thế có lợi này. Hắn biết mình đang chơi ván khó nhất.

- Rồi, đây là điều tao muốn nói đây. Tao thấy bảo rằng phòng tập sẽ có người đến thăm vào mấy ngày tới. Bọn cai ngục nghĩ có thể xuống để kiểm chỗ giấu hàng. Việc đó phải diễn ra vào lúc...

- Sao mày biết chuyện đó? Mày có bao giờ ra khỏi phòng giam đâu!

Jeremy phải tiếp tục tiến lên trên mảnh đất mà kẻ khác trong chính hắn đã rải mìn lên đó.

- Mày thấy chưa rõ à?

- Bọn cai ngục à? Đúng là bọn này ưu ái mày thật. Thế kế hoạch của mày thế nào?

- Bọn mình sẽ đợi. Xem xem mọi việc tiến triển thế nào, tính đến cả những giải pháp đề phòng khác. Sau đó sẽ ra tay.

- Ủ... Nhưng mày có biết sẽ có nguy cơ không. Bọn chúng đứng ngay gần mày. Bọn chúng sẽ không đợi đâu.

- Tao chấp nhận rủi ro.

- Thế còn cái kế hoạch khác của mày là gì?

- Tao sẽ nói với mày khi nào tất cả sẵn sàng. Tao cần suy nghĩ thêm nữa.

- Mày sẽ làm được. Giờ tao làm việc cái đã. Nhưng mình phải nói lại chuyện này khi tao về đây.

Jeremy thấy nhẹ nhõm vì được giải thoát khỏi sự có mặt đầy đe dọa này. Cuối cùng thì hắn cũng sắp được ở một mình, không cần ngẫu hứng đóng vai một nhân vật mà lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác. Đi vào cái cốt lõi thôi.

Khi gã đàn ông đã đi khỏi phòng giam, Jeremy đứng dậy, hít thở thật sâu và bắt đầu đi tới đi lui trong không gian chật hẹp. Hắn làm gì bây giờ? Hắn phải xoay xở thế nào để tiếp tục tìm kiếm đây?

Nếu cái bấy mà hắn giăng ra cũng đã nhốt lại cả phần tốt nhất trong con người hắn thì hắn không thể hối tiếc. Hắn đã cài bấy được phần xấu xa nhất để Victoria và các con của hắn được yên thân.

Khi hắn đang nghiền ngẫm những suy nghĩ trước bốn bức tường trắng toát của buồng giam thì cánh cửa mở ra, một tên cai ngục cao gầy đứng đó. Trên gương mặt xám ngoét, hốc hác, hai hồ mắt thâm sâu hoắm và bộ râu đen sì tạo thành một mặt nạ người chết.

- Nào, Jeremy, hôm nay thế nào rồi?

- Khỏe.

- Có xem trận Paris hôm qua không? Ghi hai bàn trước Marseille ngay trên sân khách nữa chứ! Nhục thật!

Jeremy bằng lòng với cái gặt đầu đủ vô nghĩa khiến người ta muốn hiểu thế nào thì hiểu.

Quan hệ giữa hắn với tên cai ngục này thế nào nhỉ? Liệu hắn có tranh thủ được sự thân thiện mà tên cai ngục này thể hiện không?

- Mà muốn tao để lại tờ thể thao L'Equipe không?

Jeremy cầm tờ báo và liếc nhanh. Ngày 8 tháng Năm năm 2018! Sáu năm! Hắn đã ở đây được sáu năm rồi! Hắn quyết không để lộ cảm xúc. Hắn phải tỏ ra thanh thản nhất có thể để suy nghĩ và hành động.

Hắn bỗng có một sáng kiến.

- Tao nhờ mày một việc được không?

Hắn bắt chước người đối diện cũng xưng hô tao mày. Nhưng tên cai ngục không phản ứng gì.

- Nếu mà không hỏi tao chìa khóa...

Hắn định nở một nụ cười, bắt chuyện, nhưng ngừng bật khi thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Jeremy.

- Tao muốn biết ở đây có... một vị giáo sĩ, một tu sĩ Do Thái nào không?

- Một giáo sĩ? Mày quan tâm đến Chúa từ bao giờ thế? Mày nghiêm túc không đấy? Hắn mỉm cười hỏi.

- Có.

- Mẹ kiếp, mày làm tao sợ đấy. Không ai đoán được ý mày bao giờ. Mày muốn gì ở lão thầy tu? Tại tao không thể tin được là mày muốn thú tội hay mấy trò vớ vẩn kiểu ấy đâu.

- Tao chỉ muốn hỏi vài câu thôi.

- Hừm. Có đấy, nếu mày đã nói thế. Mày đúng là kỳ quặc! Một giáo sĩ Do Thái... Sáng thứ Sáu ông ta đến. Mai tao sẽ đăng ký cho mày.

- Ngày mai ư? Không, tao muốn gặp ông ta hôm nay cơ, Jeremy phản ứng gay gắt.

- Ê, Jeremy, bình tĩnh nào? Có thể mày đã trở thành một người quan trọng ở cái nhà tù này, nhưng có có quy định, giờ giấc chứ...

- Không có cách nào khác mời ông ta đến đây hôm nay sao? Jeremy hỏi một cách cầu thân.

- Không. Không có cách nào.

Jeremy thất vọng. Hắn phải gặp một giáo sĩ trước tối nay kia.

- Thế vị giáo sĩ khác thì sao? Tao có thể gặp một giáo sĩ khác hôm nay được không?

- Mày có đăng ký vào chương trình gặp gỡ đâu. Hơn nữa mày có bao giờ làm thế đâu.

- Mày ghi tên cho tao được chứ?

Hỏi câu đó thì hắn có mất gì đâu?

- Tất nhiên, tên cai ngục trả lời. Nhưng... thực lòng tao không hiểu nổi. Khốn thật, mày làm sao thế? Trước đây bao giờ mày cũng từ chối gặp tu sĩ, còn bây giờ lại không thể đợi được hai mươi tư tiếng hay sao? Mày quả là đặc biệt Jeremy ạ. Rất đặc biệt.

- Thì thế nên tao mới hấp dẫn! Jeremy vừa trả lời vừa cười và tên cai ngục nhanh chóng cười nối theo ngay.

Tên cai ngục đã mắc mưu, Jeremy tiếp tục gí thêm những quân bài khác.

- Tao muốn mày gọi điện cho một giáo sĩ mà tao biết rồi bảo ông ta đến đây.

- Cái gì? Mày đùa à? Thế mày có muốn tao đánh xe mời lão ấy đến đây nữa không? Ê, Jeremy đừng có được đằng chân lân đằng đầu nhé! Tao có phải đây tớ của mày đâu! Trong hội... của bọn mình tao đã giúp mày khá nhiều rồi đấy!

Jeremy tấn công lại.

- Đưa cho tao tờ L'Equipe mà là giúp à! Đây là tao nhờ mày giúp một việc thật sự đấy.

Tên cai ngục bối rối và suy nghĩ giây lát.

- Thôi được, mày có số không? Hấn thở dài chấp nhận.

- Không. Mày phải gọi đến nhà thờ phố Pa quận 4 và xin gặp thư ký của ông ấy. Tao không biết tên ông ta. Bảo rằng tao là kẻ đã đến gặp ông ta hôm... mùng 8 tháng Năm năm 2012 và bị cảnh sát tóm. Nói với ông ta rằng tao muốn gặp ông ta ngay hôm nay, tao cần nói chuyện, việc này rất gấp.

Lão giáo sĩ có thể không còn giữ chức đó nữa. Nhưng Jeremy vẫn phải thử và tuân theo linh cảm của mình. Tung ra quân bài cuối cùng hấn có.

- Đây là tất cả thông tin mày có à? Thôi được, để tao xem xem làm được gì nhé. Nếu tao không có tin gì tức là hỏng việc nhé.

Khi tên cai ngục đi khỏi, Jeremy đi tới đi lui trong phòng.

“Ba mươi bảy tuổi! Mình đã ba mươi bảy tuổi” hấn nhắc đi nhắc lại để thuyết phục chính mình.

Hấn đưa tay lên hai má, vuốt quanh mắt và nhận thấy da mình giờ đã yếu hơn trước. Rồi hấn xoa nhẹ thân người, vén áo lên và thấy những hình dáng mà hấn chưa từng được biết: bụng dưới hơi phệ xuống, hai bên hông tích mỡ. Lần đầu tiên hấn nhận thức được việc mình đã già đi. Ấy vậy mà hấn có cảm tưởng chỉ vừa qua tuổi hai mươi cách đây có vài ngày.

Hấn mở chiếc tủ nhỏ kê sát giường mà mất vài giây để kiểm tra ít đồ đạc nghèo nàn trong đó. Một vài bộ quần áo, một chai xà phòng, một đôi giày, hai cuốn tạp chí thể thao. Hấn tìm kiếm mối liên hệ với thế giới bên ngoài, với quá khứ, với cả hiện tại. Hấn bắt đầu quen với việc lục lọi, kiểm tìm những ý nghĩa đã mất.

Trong túi áo khoác treo ở cánh cửa hấn tìm thấy ba bức thư. Bức gần đây nhất đề ngày 12 tháng 3 năm 2017. Hấn tức tối khi không thấy bức thư nào của Victoria, nhưng rồi cuối cùng vui sướng vì việc đó: kế hoạch của hấn đã thành công, nàng đã thoát xa khỏi hấn để được yên thân một cách sộc nhất. Cả ba bức thư đều do Clotilde gửi. Clotilde mà hấn không quen biết, Clotilde mà hấn không hề yêu. Clotilde, bạn của Victoria. Clotilde, vợ người bạn thân nhất của hấn. Bỏ của hấn.

Jeremy,

Cuối cùng em quyết định viết thư cho anh, sau khi đã suy nghĩ rất nhiều về những sự kiện gần đây. Thái độ của anh vào ngày sinh nhật anh... Em thực sự tức giận. Anh không là anh, đúng ra là không phải là người em biết và người em yêu. Đó là những gì em hiểu ra khi nghe người em yêu. Đó là những gì em hiểu khi nghe người ta kể anh tự thú tội tàng trữ ma túy. Sao anh lại làm thế? Đổng ma túy ấy ở nhà anh để làm gì? Còn Piere thì ít ngạc nhiên hơn khi biết anh bị bắt. Anh ấy cho rằng đó là “kết cục bình thường của một chuỗi những ngày buông thả”. Anh ấy vẫn nhớ về người bạn là anh trước kia, và là người mà anh ấy đã mất.

Anh ấy chăm sóc Victoria nhiều. Chị ấy không biết phải làm sao. Việc anh vào tù khiến chị ấy đau khổ. Chị kể rằng người cô tìm cách gặp chị hôm mùng 8 tháng 5 năm 2012 chính là Jeremy mà chị ấy đã yêu. Rằng anh ta đã đầu thú để giúp chị ấy giải thoát. Tất cả chuyện này thật kỳ lạ. Em yêu người mà chị ấy căm ghét. Chị ấy yêu người bị bệnh mất trí và chỉ tỉnh táo một cách bất ngờ. Một kiểu đàn ông trong sạch và đích thực cứ khoảng mười năm mới lộ diện một vài giờ bằng cách lột đi tấm khăn che đậy nhân cách đồi bại của mình. Đối với em, anh bị bệnh là khi anh đóng vai kẻ si tình điên loạn đến mức có thể tự thú tội!

Em không biết anh chuẩn bị cho việc hầu tòa thế nào. Pierre nói anh sẽ khó mà biện hộ với chứng bệnh điên của mình. Trong quá trình điều trị nội trú, anh đã chối là mình bị điên. Anh đã cung cấp nhiều bằng chứng để chứng minh cho trạng thái tinh thần của mình. Còn Victoria sẽ dùng chúng để chống lại anh.

Đây sẽ là một phiên tòa kỳ quặc, mỗi bên sẽ bảo vệ quan điểm trái ngược với quan điểm của chính mình trong thời gian anh đi điều trị nội trú.

Anh có thể trông cậy vào em.

Em nhớ anh.

Clotilde

Lá thư này đề ngày 3 tháng 6 năm 2012. Bức thư thứ hai được viết hai năm sau đó.

Jeremy.

Chắc hẳn anh sẽ điên tiết lên khi nhận được thư em. Không sao, tại vì em cần phải viết thư cho anh. Việc không hiểu nổi tại sao anh lại từ chối mọi liên hệ với em thực sự là một nỗi đau.

Khi nghe anh bị kết án, em đã hoàn toàn suy sụp. Lần này, trước những kết luận của bác sĩ tâm lý, sự thông minh của anh không đủ để bào chữa nữa. Trái lại, nó khiến ông biện lý tức giận. Ông ấy hiểu ra rằng nó là một vũ khí đáng sợ giúp anh đóng kịch với những người xung quanh. Về điểm này em không nói khác đi được. Ông ta cho rằng những lời thú tội bất ngờ của anh nhằm đưa anh vào tù để tránh được một vụ thanh toán trước khi tự giải thoát cho mình bằng cách dựa vào hồ sơ bệnh án tâm thần.

Pierre bảo việc anh kháng án không có cơ may nào thành công. Em hy vọng anh biết nên làm điều gì.

Em đã không chia tay với Pierre. Lúc này thì chưa. Chưa thể chừng nào em vẫn thấy đau khổ. Chắc chắn anh sẽ cho rằng em làm thế là ích kỷ, thậm chí là thủ đoạn, anh có lý. Em không có can đảm ở một mình. Thỏa thuận giữa bọn em vẫn thế, sự có mặt của em để đổi lấy thoải mái cho anh ấy.

Pierre tiếp tục chăm sóc Victoria. Còn em gần như không gặp chị ấy nữa. Em lấy cớ là ghen tuông để tránh mặt. Đúng là em không biết liệu tình bạn mà Pierre dành cho chị Victoria là do lòng thương hại hơn hay là tình yêu hơn nữa. Chị ấy khá hơn nhiều. Chị ấy đã thoát được cơn trầm cảm và quay trở lại làm việc. Cách đây một tháng chị ấy có đem bọn trẻ đến nhà ăn trưa. Hai đứa rất yêu quý Pierre và thậm chí còn gọi là chú. Về phần em, em kiên quyết từ chối được gọi là dì Clotilde! Mà dù sao đi chăng nữa em tin chúng cũng không ưa gì em.

Thomas rất dè dặt. Nó đóng vai một người đàn ông nhỏ bé ấp ủ mẹ và em trai mình. Nó đã lớn lên nhiều và giống Victoria nhiều hơn. Simon thì sôi nổi hơn và là một người vui vẻ. Thật khó cho em phải nhìn nó, vì nó giống anh quá. Còn Victoria là một người mẹ tuyệt vời. Chị ấy sống vì con và nhờ con. Pierre từng định thuyết phục chị ấy đi bước nữa, đi chơi, gặp gỡ bạn bè, nhưng chị ấy không muốn nghe gì hết. Thực ra hai người đó sinh ra là để sống với nhau. Họ giống nhau nhiều lắm và rất khác với anh và em.

Ngày mai em sẽ tiếc vì đã viết bức thư này. Em biết anh vẫn ghê sợ những lời tâm tình yêu đương và có khi lại còn ghét em hơn nữa sau khi đã đọc nó. Nhưng anh phải biết rằng em không nói bất cứ điều gì về những gì mà em đã trải qua và đã cảm nhận được. Trong bức thư này chỉ có tình cảm nhất thời thôi. Đó là mong muốn gọi lại một số hình ảnh về em... trong tận sâu thẳm tâm hồn anh.

Em nghĩ về anh.

Clotilde.

Bức thư thứ ba được gửi tới cách đây hai tháng.

Jeremy,

Bức thư của anh khiến em vô cùng ngạc nhiên. Sau bao nhiêu năm thảng thờ ơ, giờ em mới trở lại là một trong những mối bận tâm hàng đầu của anh! Lý lẽ anh đưa ra rất thuyết phục: anh từng muốn cắt đứt quan hệ để tránh cho em phải chịu những sóng gió của vợ một người tù. Tâm hồn anh thật cao quý, anh Jeremy. Nhưng em thật lòng nghĩ rằng trí thông minh của anh đã mòn đi vì phải cọ xát quá nhiều với bốn bức tường phòng giam. Có đúng anh nghĩ em là một đứa khờ khạo? Anh tin em thực sự ngu ngốc thế ư?

Anh cần em phải không? Em đã từng cần đến anh, Jeremy ạ. Em phát hiện ra mình yêu anh khi em tưởng mình chỉ là một kẻ đồng lõa. Em thích cách anh nhìn nhận về cuộc sống, xem nó như một thử thách mà thời gian mang đến trước sự thèm khát của con người. Em thích kiểu anh cho rằng bằng cách tự giải thoát

khỏi mọi thành kiến đạo đức, anh được sống gấp gáp từng phút như thế nó khiến anh quên hết những phút trước đó mặc dù chúng cũng đã tuyệt diệu là thế.

Em là kẻ mà anh đã sử dụng để vượt qua gánh nặng của tình bạn, lòng chung thủy, quy tắc xã hội và đạo đức lễ thói. Em đã thích khi được là người giúp anh sống với sự tự do nổi loạn. Nhưng em đã tự dối lòng. Em yêu anh. Yêu một cách cổ điển và tầm thường.

Anh đã hiểu được những điều đó, và nó khiến anh viết lá thư tội nghiệp trong đó anh sử dụng khá thành thực sự ủy mị giả tạo của tình yêu. Anh sẵn sàng lừa dối bản thân để phục vụ cho âm mưu của mình.

Em tin rằng điều khiến em đau khổ nhất là khi nhận ra mình yêu anh, em cũng giống như những kẻ khác chỉ được uống một thứ si rô tình yêu giả tạo, một thứ bùa bả để say rồi biến thành một công cụ mà thôi.

Vậy đấy, Jeremy, em không còn yêu anh nữa. Em thấy anh thật đáng thương khi ở đằng sau song sắt nhà tù vẫn đang cố gắng thêu dệt nên những lời lẽ để tung nó ra như một sợi dây thừng tết đối từ phía bức tường bên kia.

Bởi em không còn yêu anh nữa nên em sẽ giúp anh.

Khi yêu anh, em hài lòng khi biết anh bị giam cầm với một niềm vui duy nhất là nhớ lại những kỷ niệm đẹp nhất, và em không phải là kẻ quá kiêu ngạo khi cho mình đứng đầu bảng trong những ảo tưởng của anh, một người đàn ông luôn bị tình dục giày vò.

Nhưng hôm nay, em có thể bình tâm nghĩ đến ngày anh ra tù mà không nghĩ đến nỗi nhục anh sẽ ban phước cho em, cũng như không đếm xỉa đến những ả nào khác sẽ chiếm lấy vị trí ấy của em trong vòng tay anh.

Khi đã được tự do thì anh sẽ thỏa sức hành động như ý muốn. Cũng có thể em lại chấp nhận làm tình với anh. Hoặc em không hề muốn nữa. Nhưng đó sẽ là quyết định của em chứ không phải một câu trả lời cho những ham muốn của anh.

Và anh thấy đấy, thật ngược đời khi giờ đây em có thể giúp anh thoát ra khỏi nhà tù.

Tình thế của em giúp em có được những thông tin quý giá. Victoria và Pierre sẽ là bằng chứng chống lại anh trong phiên xét xử lần tới. Em biết những lý lẽ của họ. Em đã thân với Victoria hơn một chút kể từ lễ trưởng thành cho Thomas. Em đã giúp chị ấy chuẩn bị và việc đó đã giúp chúng em xích lại gần nhau. Chị ấy đã tâm sự với em và sẽ còn chia sẻ với em cả những “chuyện con gái” nữa. Em tiếp tục chịu đựng tất cả chuyện đó, đủ lâu để thấy mình có đủ sức mạnh để đi đến quyết định rằng sự thoải mái và sự lười biếng không thể biện minh cho tất cả. Đủ lâu để tin rằng hạnh phúc có thể tồn tại dưới một hình thức khác với em, ở một nơi khác.

Phản bội họ bằng cách cung cấp cho anh những thông tin giúp ích cho âm mưu của anh sẽ là cách tốt để đẩy nhanh các sự kiện. Hơn nữa em không hề ngần ngại khi làm việc đó. Em đã vứt những mảnh đạo đức vương vãi của con người mình đâu đó giữa những tấm ga trải giường của anh rồi.

Em sẽ suy nghĩ về lời đề nghị em đến thăm anh. Em sẽ quyết định xem có nên giúp anh hay không trên cơ sở những đòi hỏi và trông đợi của em thôi.

Clotilde.

Sau khi đã khám phá ra những chuyện tình cảm của hai người xa lạ, chỉ có ba thông tin là liên quan trực tiếp đến hấn.

Victoria đã không đi bước nữa. Nàng không muốn. Chưa muốn. Hấn không rõ liệu sự dễ chịu mà thông tin này đem lại cho hấn có đáng mừng hay không, nhưng đó là sự thật.

Việc Clotilde chấp thuận đồng lõa với hấn, sẵn sàng làm hại Victoria và các con hấn trở thành một vấn đề lớn mà hấn phải nghĩ đến ngay khi tìm lại hoàn toàn khả năng suy nghĩ của mình.

Tạm thời, khả năng suy nghĩ của hấn bị ảnh hưởng bởi một hình ảnh và ngôn từ đã xóa nhòa những thứ khác.

Thomas đã làm lễ trưởng thành. Nó đã bước sang tuổi mười ba, và theo quy tắc tôn giáo thì nó đã trưởng thành. Mặc dù hấn chưa từng theo một tôn giáo nào, nhưng hấn vẫn coi lễ trưởng thành là một nghi lễ

quan trọng, một giây phút rất đặc biệt trong đời sống của một người con trai. Với hắn lễ rước lần đầu của chính mình thật quan trọng. Hắn nhớ lại cảm giác ngày hôm đó như được bước vào thế giới của người lớn. Hắn tưởng tượng Thomas đang quần dãi bừa quanh tay. Thằng bé nhìn ánh mắt tự hào của mẹ nó cũng như ánh mắt ganh tị đầy lo âu của em trai khi nghĩ đến lượt mình. Hắn nhìn thấy hết ngay cả khi trong những câu chuyện tưởng tượng ngắn ngủi ấy, Thomas vẫn mang gương mặt của một đứa trẻ lên bảy. Chỉ còn thiếu một chi tiết duy nhất nhưng đủ để làm mất đi vẻ đẹp và không cho những người thân của hắn tận hưởng hạnh phúc tuyệt đối: là hắn, người bố. Hắn đã không tham dự lễ trưởng thành của con trai hắn. Hắn không ở đó để chia sẻ với Victoria niềm hạnh phúc được bước sang một giai đoạn quyết định trong câu chuyện của hai người. Những thời khắc quan trọng ấy của hắn đã bị đánh cắp và giờ hắn cảm thấy rất đối khổ sở. Hắn nghĩ rằng giờ đây Simon cũng sắp bước sang tuổi mười ba. Đến lượt nó cũng sẵn sàng làm nghi lễ trưởng thành. Và hắn, bố nó, sẽ vắng mặt. Những cuộc hẹn lỡ làng đó đã loại hắn ra khỏi thực tại.

Hắn định để mặc cho nỗi đau khổ xâm chiếm, định khóc ngay trong xà lim. Định lao vào tường cho đến lúc không còn biết gì nữa. Hắn tìm kiếm những hình ảnh khác, những xúc cảm khác đủ để mở toang cổ họng và bật ra tiếng khóc. Nhưng hắn rã rời và không thể diễn tả được nỗi đớn đau trong lòng. Cuộc sống của hắn dần dần tắt lịm, và hắn không đủ sức lực cần thiết để nói lên nỗi thất vọng của mình.

Hắn ăn trưa cùng tên bạn tù trong phòng giam. Gã tên là Vladimir Bernikoff, người Nga. Về phòng gã đã báo cáo với hắn. Không có nơi nào khác ngoài phòng tập để hạ thủ tên Jeff, thằng em trai của Stako. Và ngày thuận nhất là thứ Sáu. Ngày hôm đó Jeff chỉ có một thằng đồng bọn đi cùng, những thằng khác còn phải lo bán lại chỗ hàng mà chúng mang được theo vào đây.

Jeremy thấy hài lòng vì không phải chọn giữa việc đương đầu với kẻ thù và một lời giải thích khó khăn với thằng bạn tù. Hắn không hiểu làm thế nào Jeremy kia lại có thể đưa ra một quyết định ghê gớm thế. Dù gì thì ngày mai hắn cũng phải ra tay.

Tên cai ngục để râu bước vàng phòng giam lúc 16 giờ.

- Ra phòng khách, tên này nháy mắt nói với hắn.

Jeremy gật đầu cảm ơn. Vladimir ném cho hắn một cái nhìn thắc mắc, ngạc nhiên vì chuyển viếng thăm mà hắn không hề được nghe nói đến trước đó.

Khi tên cai ngục khóa cửa lại, gã nói với Jeremy.

- Phải nói thật là không đơn giản chút nào. Nhưng may gặp may đấy, tao cũng nhanh chóng gặp được ông ta. Nhưng khi nghe tao giải thích...ông ta không mặn mà gì lắm. Ông ta không hiểu mày muốn gì. Tao đã phải kêu gọi đến lòng từ bi của Chúa cơ đấy... à mà lòng từ bi của Chúa Do Thái chứ, tao bảo chuyện này rất gấp và tao không thể giải thích được. Cuối cùng thì ông ta nhượng bộ rồi. Ông ta còn nhớ rõ về mày.

Jeremy thấy bồn chồn, sốt sắng nhưng cũng lo ngại. Cuộc gặp gỡ này chứa đựng mọi hy vọng của hắn.

Hắn được giao cho một tên cai khác và đi dọc theo một hành lang dài toàn sắt thép trông thật buồn thảm. Hắn được dẫn đến một căn phòng có rất nhiều tù nhân đang xếp hàng dài chờ đợi đến lượt mình. Một số tên khẽ gật đầu chào hắn, một số đứa nhìn hắn gườm gườm như dò xét, còn một số khác thì tránh mặt.

Hắn nhanh chóng được gọi tên.

Người ta chỉ cho hắn một buồng. Hắn ngồi vào và chờ đợi khoảng mười giây, mắt nhìn vào tấm kính hắt lại một thứ ánh sáng nhợt nhạt đến nỗi không nhận ra nó giống cái gì. Tuy nhiên hắn tin là nhìn thấy được hai hố mắt thâm sâu của mình. Đang cố dò xét hình ảnh mờ ảo đó thì hắn thấy một gương mặt với bộ râu rậm xuất hiện trước mặt. Cặp mắt đen và lạnh lợi đang nhìn hắn vừa xét hỏi, vừa cảm thông, vừa lịch sự. Đúng là người đàn ông đã từng định giúp hắn trước cửa nhà thờ.

Không thấy hắn phản ứng, vị tu sĩ cất lời chào.

- Chào anh... Tôi là Abraham Chrikovitch. Anh... cho gọi tôi đến...

- Tôi rất cảm ơn ông đã đến đây nhanh chóng.

- Chuyện thường thôi. Thực ra tôi hơi ngạc nhiên.

- Ông còn nhớ tôi không? Jeremy hỏi.

- Tôi vẫn còn nhớ rất... nói thế nào nhỉ... đặc biệt về cuộc gặp gỡ giữa anh và tôi. Khi đó trông anh thật... thật bất hạnh. Thật bất loạn. Tôi đã báo cảnh sát và khi biết rằng anh đã khai báo có tàng trữ thuốc phiện ở nhà, tôi đã... lên án mình. Tôi tự nhủ có lẽ anh đến chỗ chúng tôi để nói về chuyện ấy và tìm cách thoát ra khỏi bước đi lầm lỗi đó. Tôi đã bị dằn vặt ghê gớm. Nhưng lúc đó trông anh... sôi sục quá nên tôi không thể để anh lại gần giáo trưởng được. Vào thời điểm nhiều biến động như thế chúng tôi phải thận trọng. Và tôi đã kể mọi chuyện ở phiên tòa... tôi nghĩ việc đó đã giúp được anh.

- Tôi sẽ giúp ông thanh thản. Tôi không đến vì chuyện đó. Tôi quyết định tự thú lúc đó. Tôi đến gặp giáo trưởng vì một chuyện khác. Và cũng vì chính lý do ấy mà tôi mời ông tới đây hôm nay.

Vị tu sĩ nở một nụ cười nhẹ nhõm khi biết rằng mình có mặt ở đây không phải là để tranh luận về buổi tối đáng nhớ ấy trước khi lại trở nên rầu rĩ.

- Nhưng nếu anh đã muốn vào đây thì sao tại phiên tòa anh lại biện hộ rằng mình không có tội? Tôi không hiểu nổi.

- Có thể ông sẽ giúp tôi trả lời câu này. Tôi báo trước câu chuyện của tôi có thể rất lạ lùng. Tôi yêu cầu ông từ bỏ mọi suy luận, nghe tôi nói và chỉ trả lời bằng tình cảm và hiểu biết tôn giáo của ông thôi.

- Lý lẽ của tôi là thành quả từ những hiểu biết về tôn giáo. Tôi nghe anh đây.

Vị thầy tu nhíu mày, tiến sát về cửa kính, vuốt tay nhẹ nhàng rồi chống tay trước cằm, tập trung tuyệt đối vào đôi môi của người đang nói chuyện kỳ lạ này.

Jeremy kể lại câu chuyện một cách tỉ mỉ. Với hắn, câu chuyện này chỉ diễn ra vài ngày trước đây và mỗi chi tiết vẫn còn chất hưng hăng của những sự kiện trước. Cảm xúc vẫn còn khiến cho làn da hắn run lên. Câu chuyện của hắn thiếu nhất quán và đôi lúc thúc hắn thôi không kể nữa. Nhưng việc Abraham Chrikovitch chăm chú lắng nghe đã khuyến khích hắn tiếp tục. Thỉnh thoảng, ông ta quay đi nhìn về một nơi xa xăm như để kiểm nghiệm một suy nghĩ cụ thể nào đó, rồi quay lại nhìn vào mặt Jeremy.

Kể xong, Jeremy thả lỏng người, hít thở và quan sát vị tu sĩ. Ông này vẫn ngồi im, dường như không biết là Jeremy đã ngừng nói. Rồi ông ta đứng lên, cắn môi như đang tìm từ để diễn đạt.

- Tại sao anh lại gọi cho tôi? cuối cùng ông ta hỏi.

Jeremy trông chờ một ý kiến hơn là một câu hỏi.

- Thì ông là tu sĩ duy nhất mà tôi biết.

- Ý tôi là sao lại là một tu sĩ?

- Tại tôi nghĩ lô gíc của con người không thể trả lời được những câu hỏi của tôi.

- Anh không tin vào niềm tin và lý trí?

- Thực ra...

Vị tu sĩ ngắt lời.

- Tôi không thể giúp anh. Tôi không theo thuyết thần bí. Tôi là một con người của Giáo luật. Tôi cố gắng xây dựng con người mình trên cơ sở vững chắc là kinh Torah. Tôi không phải là một nhà truyền đạo viển vông bị choáng ngợp trước lượng kiến thức rộng lớn khám phá được và nghĩ rằng mình nắm giữ những chìa khóa khác ngoài những chìa khóa mà Giáo luật trao cho chúng tôi.

Ông ta tìm cách nói tiếp, rồi nhún vai để nói rằng ông ta không thể làm được gì.

- Anh rất bối rối trước câu chuyện của mình?

- Ông không tin tôi sao?

- Tôi không nghi ngờ những điều anh nói. Rất nhiều điều có thể xảy ra trên thế gian này. Tôi đã từng nghe rất nhiều chuyện đáng ra được coi như truyện ngụ ngôn hoang tưởng và tin rằng có nhiều chuyện trong số đó là có thật. Nhưng tôi không phải người mà anh cần.

Ông ta ngừng một lúc và để tay dưới bộ râu một cách chậm chạp như thể lời từ trong miệng mình ra những lời lẽ khác.

- Tại sao anh lại cho rằng câu trả lời có liên quan tới tôn giáo? Tôi nghĩ anh chưa bao giờ quan tâm đến đạo Do Thái cả.

- Đó là linh cảm. Câu chuyện của tôi dường như gắn với những sự kiện liên quan đến tôn giáo. Có người đàn ông ấy cầu nguyện, những câu kinh psalms...

- Thế là đủ ư? Có thể là do mơ mộng hoặc mất tự chủ thì sao?

- Không. Những lúc như thế tôi sống thật sự. Tôi nhìn thấy ông ta! Tôi nghe thấy ông ta! Ông ấy đọc kinh kaddish. Rồi thì cuộc đấu tranh giữa con người đang tàn phá cuộc sống của tôi và con người đôi lúc tỉnh lại và nhận thấy những thảm họa là một cuộc đấu tranh xung quanh những giá trị rất khác nhau.

- Nhưng anh thiên về giá trị nào hơn? Anh đã định kết liễu đời mình, điều đó có nghĩa là anh không có giá trị căn bản, đó chính là tôn trọng cuộc sống mà Chúa trời đã ban tặng cho anh.

- Tôi biết đó là một sai lầm nghiêm trọng. Sai lầm của một cậu bé mất hết hy vọng.

- Thôi được, tốt lắm. Nhưng tôi muốn anh trao đổi với những thầy tu chuyên về kiểu suy nghĩ này hơn. Tôi có biết vài người. Tôi có thể giới thiệu cho anh nếu anh muốn.

Jeremy cảm thấy tình huống đang vượt khỏi tầm kiểm soát. Người mà hắn đang nói chuyện lúc đầu tỏ ra quan tâm, giờ đang muốn trốn chạy.

- Tôi không có thời gian! hắn kêu lên. Tôi không biết ngày mai tôi sẽ như thế nào, không biết khi nào thì lý trí của tôi quay trở lại. Vậy thì ông xếp hẹn làm sao đây? Cứ giúp tôi đi! Làm ơn mà!

Abraham Chrikovitch tỏ ra khó chịu. Lời cầu khẩn này khiến ông ta ngao ngán. Nhưng ông ta biết làm gì? Ông ta quá biết tầm quan trọng của lời nói, của lời phán xét vội vàng để mong có một thể cân bằng tạm bợ trên sợi dây lý trí không phải của ông ta.

- Nghe này, tôi gợi ý thế này vậy. Tôi sẽ hỏi anh vài câu để làm sáng tỏ vài điều. Lúc về tôi sẽ gọi điện cho một vị thầy tu chuyên gia về vấn đề này. Rồi sẽ gọi lại cho anh được không?

- Thế nếu ông không gặp được ông ấy thì sao?

- Đúng đấy. Cũng có thể tôi không tìm được ông ta.

- Nếu thế thì tôi lại đi lạc lối dưới một con người khác mà không có câu trả lời! Jeremy thất vọng thốt lên.

- Thế này nhé. Dù không muốn làm anh buồn phiền, nhưng tôi không nghĩ là những câu trả lời đó có thể giúp anh thay đổi tình thế trong vài giờ. Hơn nữa cũng còn phải tính đến khả năng ông ấy không muốn trả lời nữa chứ. Hoặc là không muốn trả lời ngay. Nhưng đây là điều duy nhất tôi có thể giúp anh.

Lời nói kiên quyết của vị thầy tu khác hẳn với khuôn mặt dịu hiền của ông ta. Jeremy im lặng một lúc.

- Tôi không biết liệu khi nào thì lại tỉnh táo như lúc này. Nếu tôi không có được câu trả lời trước tối nay, thì làm sao ông có thể quay trở lại gặp tôi khi tôi... tỉnh lại?

Abraham Chrikovitch ngược mắt nhìn vô định vào không gian phía sau bức tường. Ông ta lại vuốt râu, và vài giây sau, ông ta đáp:

- Tôi đề nghị thế này: khi nào tỉnh lại anh hãy liên lạc với tôi. Tôi sẽ sẵn sàng. Khi đó tôi đã nhờ được hai hoặc ba vị giáo trưởng có thể đưa ra câu trả lời cho những câu hỏi này nói lên ý kiến của họ.

- Đồng ý. Nhưng đừng quên thời gian không ủng hộ tôi đâu. Tôi xin ông đấy, cố gắng thu thập càng nhiều thông tin càng tốt trước tối nay nhé.

- Tôi sẽ làm mọi cách. Còn bây giờ, để tôi có thể kể cho những người trong đạo của tôi một cách chân thực câu chuyện về... cuộc phiêu lưu của anh, hãy nói cho tôi về người đàn ông và những câu nguyện của ông ta. Trông ông ta như thế nào? Lời nguyện ông ta đọc là gì? Anh có nhắc đến kinh kaddish.

- Đó là một ông già. Khoảng bảy mươi tám mươi tuổi gì đó. Ông ta mặt hốc hác, râu trắng và thưa. Đôi mắt lờ lờ, u buồn và không có sức sống. Giống như gương mặt ông ta ở một nơi khác vậy. Chỉ có miệng ông ta là còn cử động. Giọng ông ta thì khùng khiếp, như tiếng rên rỉ. Tôi nghe thấy ông ta đọc kinh kaddish, một trong những câu cầu nguyện mà tôi biết. Tôi nghe thấy ông ta đọc kinh kaddish, một trong những câu cầu nguyện mà tôi biết. Trước đây bố tôi vẫn hay đọc nó vào ngày giỗ em gái tôi.

- Thế ông ta xuất hiện khi nào?

- Buổi tối, lúc tôi bắt đầu ngủ.

- Ông ta đã nói với anh lần nào chưa?

- Rồi, lần đầu tiên. Ông ta cầu nguyện rồi cúi xuống tôi. Ông ta bảo: “Không nên làm thế.” Rồi nhắc lại nhiều lần “Cuộc sống”, giọng rất buồn thảm.

Abraham Chrikovitch hoàn toàn bị lôi cuốn bởi những lời nói của Jeremy.

- Ông ta có nói gì khác không?

- Không. Sau đó tôi ngủ thiếp đi.

- Anh cũng nhắc đến việc anh có những cảm giác lạ lùng khi đọc một số câu kinh?

- Phải. Thực ra đó là một trong những điều làm nên câu chuyện của tôi. Đó là mối liên hệ giữa tôi và người khác trong tôi. Vợ tôi cho biết người khác trong tôi đã rất quan tâm đến cuốn kinh đó trong một cửa hàng ở phố Rosiers. Quan tâm đến mức cô ấy mua và tặng tôi vào một trong những lúc tôi tỉnh táo. Khi nhìn thấy nó tôi rất khó chịu. Đọc vài câu trong đó còn làm tôi bồn chồn hơn. Tôi rối loạn, sợ hãi mà không biết vì sao.

- Câu kinh nào? Anh còn nhớ không?

- Có, tôi đọc câu số 90. Và khi tôi tỉnh lại sáu năm sau, tôi thấy cuốn sách với nhiều trang bị xé. Đó là những trang tôi đã đọc, và cả các câu số 30, 77 nữa. Cũng có thể còn nhiều trang khác bị xé. Tôi biết rằng nó gây cho tôi sự khó chịu mà tôi chia sẻ với kẻ khác trong phần lớn thời gian tôi là.

Abraham Chrikovitch ngừng một lúc.

- 30, 77, 90, ông ta khẽ nhắc lại.

- Điều đó với ông có ý nghĩa gì chẳng?

Vị tu sĩ không trả lời.

- Thế quan hệ của anh với Chúa thế nào? Anh có là người thực đạo không?

- Tôi chưa bao giờ thực sự theo đạo cả. Ở nhà bố mẹ tôi không quan tâm đến khía cạnh này lắm. Bố tôi đã mất gần hết người thân ở trại tập trung. Ông muốn tôi trở thành một người Pháp bình thường vượt qua được trang lịch sử nặng nề đó. Chính ông nội của tôi đã quyết định đổi họ từ Wieszma thành Delègue, một cái họ ít gây chú ý hơn. Tuy vậy chúng tôi vẫn làm lễ vào hai hoặc ba ngày lễ quan trọng trong năm. Tôi tin vào Chúa theo cách của tôi. Tôi cũng nói với Chúa. Tôi nói với Chúa vào ngày tôi tự vẫn. Nói nhiều. Một câu chuyện thầm kín và dữ dội. Nhưng hôm nay tôi hiểu rằng mình thấy Chúa đúng ra là một con người có trong tay những quyền lực siêu nhiên mà tôi có thể trông chờ vào đó. Một dạng phù thủy.

- Anh bảo đã nói chuyện với Chúa hôm anh tự vẫn. Anh có ý thức được rằng hành động đó của anh mang ý nghĩa tôn giáo không?

- Không hẳn. Việc tôi tự vẫn là một hành động nổi loạn chống lại vị thần đã từ chối thoả mãn mong ước cuối cùng của tôi, mong ước quan trọng nhất trong mọi mong ước.

- Anh định tự kết liễu đời mình... để trừng phạt Chúa ư?

- Một phần nào. Tôi cho rằng ngụy trang hành động của mình bằng một hành động nổi loạn sẽ giúp tôi có thêm can đảm cần thiết để hoàn thành nó. Tất cả chuyện đó vẫn còn rất mù mờ trong tâm trí tôi bây giờ.

Abraham Chrikovitch cúi đầu, úp hai tay lên trán như thể để tránh ánh mắt của Jeremy. Rất khó nhận ra môi ông ta đang cử động. Jeremy tự hỏi không biết liệu ông ta đang nói khê suy nghĩ của mình hay đang cầu nguyện nữa. Hắn im lặng, chờ đợi một lời phán xét. Nhưng đột nhiên Abraham Chrikovitch đứng bật dậy. Ông ta hốt hoảng lấy tay ra hiệu rằng cuộc nói chuyện đã chấm dứt.

- Tôi phải đi. Chúng ta cứ quyết định như thế đã.

Jeremy ngắt lời.

- Khoan đã, chuyện gì xảy ra thế?

Abraham Chrikovitch quay đi. Ông ta có vẻ nhón nháo. Ông ta loạng choạng và đưa mắt kiếm người gác ngục.

- Ông giấu tôi điều gì đó! Jeremy thốt lên. Ông đã nghĩ đến một điều làm tôi sợ hãi đúng không? Tôi tin chắc ông có ý gì rồi! Nói cho tôi đi!

Vị tu sĩ cố tỏ ra dừng dừng. Tuy nhiên, những cử động của miệng ông ta và nụ cười méo mó không giúp ông ta giấu được cảm xúc. Ông ta bước sang bên để đi ra nhưng mắt vẫn không rời Jeremy. Còn hắn đứng lên như muốn giữ ông ta lại.

- Đó là một hình phạt của Chúa phải không? Có đúng ông nghĩ thế không?

- Tôi... tôi không thể trả lời vào lúc này. Tôi sẽ gọi lại cho anh. Tôi sẽ liên lạc lại với anh. Tôi xin hứa.

- Nhưng trời ơi, cứ nói tôi nghe ý kiến của ông đi! Ý kiến CỦA ÔNG ấy!

Jeremy hoảng sợ. Có thể người đàn ông này vừa hiểu ra tình thế của hắn, tìm ra cách giúp hắn thoát khỏi cơn ác mộng. Vậy mà ông ta lại bỏ đi mà không hé lộ điều gì! Jeremy rơi vào tuyệt vọng.

Abraham Chrikovitch quay lưng, đứng đợi ở cánh cửa mà người ta vừa mở ra. Một người cai ngục xuất hiện. Jeremy ngồi phịch xuống ghế. Hắn không hét nữa. Ngán ngấm về cuộc tìm kiếm điên rồ này, ngán ngấm với việc phải khấn nài, khóc lóc, suy ngẫm, giả định và hy vọng.

Đêm đã xuống, còn hắn không có được câu trả lời. Hắn dõi theo người đàn ông trong bộ quần áo đen đang ra khỏi phòng nói chuyện. Ông ta là hy vọng cuối cùng của hắn. Cánh cửa đã khép lại sau lưng ông ta. Qua ô cửa theo dõi, hắn chỉ còn thấy mỗi gáy và chiếc mũ của ông ta. Rồi Abraham Chrikovitch quay người, dừng lại một hoặc hai giây gì đó, rồi khê gật đầu. Không biết là để chào hắn hay để trả lời xác nhận cho câu hỏi cuối cùng của hắn đây? Jeremy không biết. Nhưng có một điều mà hắn tin chắc: Abraham Chrikovitch đang khóc.

Trở về phòng giam, Jeremy thấy Vladimir đang nằm dài trên giường nhìn trần nhà.

- Mà y vừa gặp ai đấy?

Jeremy định không trả lời. Nhưng trong cái phòng giam phức tạp này hắn buộc phải quay lại vai của mình.

- Bờ.

- Nó không được báo trước à?

- Không. Tao yêu cầu nó sáng nay thôi. Có việc phải giải quyết ấy mà.

- Mà y phải cảnh giác với thằng cai đây nhé. Nó quá tử tế với mày đấy. OK, rõ là nó kết với mày trong mấy vụ buôn bán nhưng đừng có quên mày chỉ là một thằng tù.

- Đừng lo.

- Thôi được, khi nào thì lo vụ của tao và mày đây?

- Không phải bây giờ. Tao cần suy nghĩ đã, Jeremy trả lời giọng rần rại.

Hắn gieo mình xuống giường và ôm lấy đầu. Hắn chờ thêm vài giây mong cắt đứt câu chuyện với Vladimir.

Ngoài hành lang có tiếng huyền não nhẹ nhàng và cả những tiếng động khác rõ hơn báo đã đến giờ ăn. Bỗng nhiên Jeremy cảm nhận được một cách hoàn hảo cơ thể mình đang nằm trên giường. Hắn cảm nhận được

mỗi sự vật của thế giới xung quanh đang lướt nhẹ qua hắn, vuốt ve làn da hắn. Chỉ có trí óc hắn là trống vắng. Nó đang lơ lửng đâu đó trong căn phòng giam này, ngắm nghía con người hắn bằng da bằng thịt, nắm bắt bí mật của việc hắn có mặt tại nơi đây. Hắn lại nghĩ về Abraham Chrikovitch. Ông ta đã lỡ mớ đoán ra một lời giải thích khiến ông ta hốt hoảng. Jeremy điểm lại những lời nói mà hắn chợt nhớ lại. Nhưng hắn phải ngừng ngay, quá oải trước phần lớn những suy nghĩ điên rồ. Tuy nhiên, hắn hiểu rằng không thể tìm ra câu trả lời nếu không xông vào câu chuyện thần bí rối như tơ vò này. Liệu nó có đúng là một hình phạt của Chúa? Với mục đích gì? Trả thù ư? Để bắt hắn phải ăn năn hối lỗi? Bản chất thật sự của Jeremy là gì? Là hắn khi đang tỉnh táo hay là hắn sẽ xuất hiện không lâu nữa đây?

Cả hai ăn trong im lặng. Jeremy ăn ít còn Vladimir thì nhìn hắn dò xét rồi chén luôn cả phần của hắn.

- Sao hôm nay mày chả nói gì? Vladimir bỗng hỏi Jeremy.

Jeremy cắn vào quả táo để có thêm thời gian suy nghĩ hoặc để tạo thêm một khoảng im lặng nữa. Nhưng Vladimir vẫn đang chờ hắn trả lời. Tên này cho là đã kiên nhẫn đủ. Thoả thuận ngầm này giữa bọn chúng buộc Jeremy phải lên tiếng.

- Hôm nay mày thực sự quái. Thông thường mày là đứa nói suốt ngày. Tao thậm chí không nghỉ ngơi được trước những trò ba hoa của mày. Mày không ngừng nói tí nào: nào là cuộc sống của mày hiện tại, cuộc sống sau này, những cú ra tay ác ôn mà mày muốn thực hiện, làm sao để thoát khỏi cái hố này, rồi những gì mày định làm khi ra tù, giây phút đau khổ mà vợ mày sẽ phải trải qua, lũ đàn bà mà mày sẽ vợ được, số tiền mà mày sẽ kiếm ra... Thế mà giờ mày không nói nữa lời! Mày không ngừng suy nghĩ! Mày làm sao thể hả?

Nhận xét của Vladimir về Victoria khiến hắn rung mình. Hắn định làm gì? Victoria bị đe dọa chăng? Hay đó chỉ là cách nó nói thể thôi? Hắn muốn biết rõ hơn.

- Là do vợ tao đấy, Jeremy nói.

- Cái gì? Vợ mày?

- Nó cũng làm trò này trò nọ.

- Kiểu gì?

Jeremy ra dấu tay để nói rằng hắn rất ngán ngẩm.

- Ôi dào, hàng tá trò khôn. Nó làm tao chán ngấy. Hình như nó đang tính dìm tao ở đây thêm vài năm nữa.

- Chà, lo gì. Tao sắp ra rồi, tao hứa sẽ khiến nó không còn muốn quấy rầy mày nữa.

Jeremy có cảm giác như vừa bị thúc một cú vào bụng. Hắn bị ngạt thở một lúc. Hắn không nói được, đành gật đầu. Hắn còn khiến Victoria phải chịu đựng gì nữa đây? Con quái vật này còn có khả năng làm những gì? Đánh nàng ư? Làm nhục nàng ư? Hay giết nàng? Hắn không thể để nguy cơ đó xảy ra. Hắn phải trấn tĩnh lại và hành động để bảo vệ nàng. Nhưng làm thế nào bây giờ? Hạ Vladimir ư? Hắn sẽ mất gì? Lại bị thêm vài năm tù nữa để đánh đổi lấy tự do và sức khỏe cho vợ hắn? Thật dễ dàng lựa chọn. Nhưng hắn thấy không đủ sức làm việc này.

Rồi Jeremy có một sáng kiến. Phải hành động gấp. Hắn tìm thấy một cây bút, giấy và vài chiếc phong bì. Không biết những ngày trước hắn viết cho ai nhỉ

- Mày làm gì thế? Vladimir hỏi.

- Tao viết thư.

- Cho luật sư à?

- Ừ, Jeremy trả lời, cho luật sư của tao.

Hắn thảo nhanh hai bức thư. Hắn viết xong thì Vladimir đã ngủ và ngáy ầm ầm. Hắn gọi một tên cai ngục có bộ mặt gườm gườm cau có. Jeremy đưa cho nó một bức để gửi cho Victoria. Tên cai ngục nói đáng ra hắn phải đưa thư vào buổi sáng, nhưng rồi vẫn nhận và nhét nó vào túi.

- Không ai gọi cho tao à?

- Không, mày nghĩ mày là ai hả, thưa ông Delègue? Mày đang ở tù, đầu phải ở văn phòng! Mà tao đâu phải thư ký riêng của mày?

- Chỉ vì tao đợi một cú điện thoại thôi.

- Nghe này, tao không phải bạn mày nhé. Ở đây có hai tuyến, cai ngục và tù nhân. Và tao biết tao đứng ở tuyến nào đấy. Vậy nên phải lấy làm hạnh phúc là tao đã nhận thư cho. Còn về vụ điện thoại, kể cả nếu có ai gọi tao cũng không chuyển cho mày đâu.

- Cảm ơn về bức thư, Jeremy nói bằng một giọng dừng dừng.

Đang trông chờ một lời đáp trả gay gắt, tên cai ngục lấy làm ngạc nhiên. Gã còn lâu bầu vùi lời rồi đi vài lời rồi đi ra.

Cánh cửa khép lại với một tiếng động nhỏ chìm ngấm trong tiếng vang của những âm thanh khác từ xa vọng lại.

Jeremy tiến về phía cửa sổ. Chân hắn nặng trĩu. Hắn quan sát ngoài sân và thấy hai tên cai đang đứng nói chuyện trước cột điện. Hắn lấy bức thư thứ hai, gấp lại rồi buộc nó vào một mẩu xà phòng và ném về phía hai tên cai ngục. Bức thư đập vào vai tên cao hơn, nó quay ngoắt lại về hướng cửa sổ. Nhưng Jeremy đã kịp cúi xuống rồi. Tên này chờ thêm vài giây rồi lại quay lại nhìn. Hai tên cai ngục giờ đang đọc mẩu giấy mà hắn vừa ném.

Jeremy trở lại giường mình. Một mối đưa hắn đến một cơn buồn ngủ khó mà cưỡng lại được. Hắn nằm xuống và bức bối nghĩ tới vài giờ hắn còn tỉnh táo. Thời gian ấy không hề mang lại cho hắn bất cứ lý do gì để lạc quan nghĩ về tình thế của mình. Hắn đang ở đây, trong căn xà lim này, ngay giữa tâm điểm của thù hận và không tài nào tìm tòi gì được. Hắn vừa đảm bảo cho mình thêm vài năm ở tù nữa. Bằng chứng tình yêu duy nhất mà hắn còn có thể chứng tỏ được. Khi Vladimir và Jeremy kia ra tay ở phòng tập thì bọn cai ngục sẽ có mặt ở đó để bắt quả tang. Bức thư nặc danh mà hắn vừa ném ra ngoài sân viết rất rõ ràng.

Còn bức thư kia sẽ tiết lộ cho Victoria và Pierre mối quan hệ của hắn với Clotilde, đồng thời sẽ ngăn không cho cô ta tiếp tục cung cấp thông tin cho hắn nữa.

Như vậy Jeremy đã hoàn toàn cô lập được mặt tối trong con người hắn và giải thoát cho Victoria khỏi mọi mối đe dọa đang đè nặng lên nàng. Cùng lúc đó hắn tự kết liễu mình chết rục xương ở trong cái lỗ này, làm tiêu tan mọi cơ may tìm được một giải pháp cho cơn ác mộng của mình.

Giờ hắn chỉ còn có việc ngủ đi và chờ đợi. Một sự chờ đợi mà hắn hằng mong sẽ thanh thản hoặc ít ra là cam chịu.

Nhưng trí óc còn đang tỉnh táo lại khuấy lên vài kỷ niệm trong cuộc đời ngắn ngủi của hắn.

Thế là, như một làn gió mạnh và lạnh buốt thổi vào căn phòng đang mở, nỗi sợ hãi xâm chiếm hắn. Một nỗi sợ quá lớn. Một nỗi sợ mà lý trí ít ỏi còn lại trong hắn không đủ để trấn tĩnh hắn. Rồi thật bất ngờ hắn nhìn thấy một cảnh tượng mà hắn chưa từng được biết: hắn mới lên một tuổi, hoặc hơn một chút. Hắn đang đứng trong cũi và khóc. Hắn gào lên để bố mẹ đến bên hắn, lời hắn ra khỏi những bóng ma đang rình rập hắn trong bóng tối. Những cơn ma làm cho em gái hắn khóc ré lên rồi khiến nó im hẳn. Hắn hiểu rằng cơn hoảng sợ đang dâng lên trong hắn đã gợi lại một kỷ niệm vô cùng ghê rợn như thế. Bóng tối vẫn ở đó, sắp nuốt chửng hắn. Những bóng ma vẫn ở đó, sẵn sàng làm hắn đau. Chỉ vài phút nữa thôi hắn cũng nằm trong số bọn chúng. Ông già bắt đầu cầu nguyện. Đây là lần đầu tiên Jeremy thấy yên tâm khi nhìn thấy ông ta, được nghe giọng nói quen thuộc của ông ta. Người đàn ông này đang cầu nguyện cho hắn. Ông ta ở đó để tốt cho hắn. Thế là Jeremy lắng nghe lời cầu nguyện như những khúc hát ru của mẹ hắn ngày xưa. Để thiếp đi và quên luôn nỗi sợ hãi.

7. Chương 7

Cả cơn đói lẫn sự tò mò không đủ để lôi hắn ra khỏi giường, nhưng khi nhìn thấy chiếc gương ở trên lavabo, hắn liền đứng dậy và tiến lại gần. Lúc đầu hắn chưa dám nhìn mình. Hắn để nước chảy lên hai lòng bàn tay rồi dấp lên mặt. Hắn có cảm giác làn da của hắn mềm hơn, yếu ớt hơn. Một làn da bị tan chảy khi chạm vào đôi tay thô ráp của hắn. Rồi hắn nhìn vào gương mặt phản chiếu trong gương, kinh hoàng trước những gì hắn thấy. Hắn đảo nhanh mắt nhìn khắp khuôn mặt mình, không biết nên dừng lại ở chi tiết nào. Mắt bao nhiêu năm để nét mặt hắn bị tàn phá đến mức này? Mắt hắn có quầng thâm. Thêm nhiều nếp nhăn xuất hiện ở nhiều nơi, nhất là gần miệng và trên trán. Da hắn giãn ra, gương mặt hình trái xoan của hắn không còn cân đối như trước nữa. Mái tóc hắn giờ lơ thơ để lộ nhiều khoảng thịt trắng trên da đầu cách đây không lâu vốn được che phủ bằng rất nhiều những lọn tóc xoắn. Thậm chí hai bên thái dương còn điểm những mảng da xám ngoét.

“Chắc mình phải sáu mươi tuổi rồi”, hắn nản lòng tự nhủ.

Sau đó hắn suy nghĩ và sửa lại: “Không, bốn lăm hay năm mươi gì đấy. Mình già rồi.”

Hắn té thêm nước lên mặt như để xóa đi những gì vừa nhìn thấy, gạt tẩy đi những vết lồi lõm và sửa sang những vết sẹo.

Hắn nằm ra giường, ngược nhìn lên trần nhà sáng bóng.

“Đời mình thế là tiêu mất rồi. Mình không lấy lại được ý thức đã nhiều năm nay. Giờ mình đã già và ở xa nàng. Còn nàng thì già đi mà không có mình ở bên. Biết bao nhiêu năm. Biết bao nhiêu năm...”

Hắn thấy mình cần phải từ bỏ. Hắn không có bất cứ lý do nào để bầu vào hiện tại của hắn lúc này. Ngày hôm nay, nơi hắn đang ở đó, những sự kiện đã đẩy hắn lên đây... không gì làm hắn bận tâm nữa. Hắn sẽ chờ đợi. Chờ đợi lúc ngủ thiếp đi để khi thức dậy lại già thêm và cứ thế cho đến lúc chết. Mà cũng chả còn mấy ngày nữa là hắn sẽ chết.

Bữa ăn trưa đã được phục vụ, nhưng Jeremy không hề động vào. Hắn đã làm được việc là không để ý đến cơ thể mình.

Hắn vẫn nằm, để mặc cho những ý nghĩ muốn bay nhảy đi đâu thì đi, chúng thoáng vụt lên, ngừng lại chốc lát rồi hoặc nổ tung hoặc từ từ tắt ngóm để nhường chỗ cho những ý nghĩ khác. Hắn đã xem lại bộ phim về cuộc đời mình mà không hề có ý định đúc kết ra một ý nghĩa nào. Rồi còn gương mặt của Victoria, còn nữa, còn nữa. Hắn đã có được tình yêu của nàng và đã để mất nó. Mỗi hình ảnh về nàng gợi trong hắn một cảm xúc riêng. Một kho chất chứa hơi ấm không bao giờ cạn, ngay cả khi đằng sau những tiếng rên của hạnh phúc ghi dấu hơi thở lạnh lẽo của một nỗi đau đang đe dọa làm tắt đi những viên than còn rực cháy của chuỗi kỷ niệm an ủi này.

Cánh cửa bật mở, một tên cai ngục bước vào.

- Mày sẵn sàng chưa Delègue?

Tên cai ngục kiểm tra phòng giam rồi tức tối.

- Thế... mày không chuẩn bị đồ đặc à? Mày trêu người tao đấy à? Thế nào, ra tù có vẻ vui quá nhỉ! Mày có mười phút!

Tên này gào lên rồi đi ra.

Khi Jeremy hiểu được những lời nói ấy thì cơn mụ mị đang nhấn chìm những suy nghĩ của hắn vụt tan biến đi.

Hắn nên coi tin này là tốt hay xấu đây? Nó sẽ khiến hắn ra sao? Hắn không trông chờ điều gì thực sự tốt đẹp cả. Chỉ khi nào hắn khỏi bệnh thì mới giúp hắn tháo gỡ được vấn đề. Còn nữa! Bao nhiêu thời gian trôi qua? Nhiều năm rồi. Hắn còn cứu vãn được gì? Jeremy kia còn có thể làm gì một khi được ở ngoài kia?

Hắn bắt tay thu dọn đồ đặc của mình vào một cái túi đựng rác màu đen. Công việc này chắc chắn còn giúp hắn khám phá nhiều điều mới lạ nữa. Giờ hắn đã quá quen với việc đó rồi. Hắn mỉm cười nghĩ rằng cần

bệnh của hắn đã tạo cho hắn một thói quen. Vài ngày thôi là đủ để hắn có những thói quen mới. Hắn mở tủ và ném những gì trong đó lên giường.

Trong đồng quần áo, hắn tìm thấy một hộp các tông đã cũ nát trong đó có cất một ít giấy tờ. Hắn để lên bàn và bắt đầu tìm kiếm.

Hắn thấy bức thư đầu tiên của Clotilde đề ngày 6 tháng 6 năm 2012.

Đồ khốn nạn của em,

Em không biết mục đích của anh là gì? Có thể chỉ vì một cái gì cả.

Khi Pierre đưa cho em bức thư anh gửi cho Victoria em đã không hiểu gì. Em thấy ngay trong đó một hành động vì tình yêu. Em là kẻ ngu ngốc làm sao! Đúng vậy! Em nghĩ anh làm thế để phá vỡ mối quan hệ của em và Pierre và để có được em cho riêng mình. Rồi ngay lập tức em cũng hiểu rằng việc đó chẳng có nghĩa lý gì hết. Anh không thể làm một hành động như thế, bởi anh là kẻ không có khả năng yêu.

Pierre đã quy ngã. Anh ấy đã yêu cầu em ngay lập tức phải đi ra khỏi nhà. Và điều tệ hại nhất là em lại buồn về chuyện đó. Em phải rời xa người đàn ông yêu em vì một người không còn yêu em nữa. Em buộc phải chấp nhận rằng anh là kẻ mà đôi lúc Pierre vẫn mô tả với vẻ buồn rầu: một kẻ điên khùng thích thú với việc làm cho người khác đau khổ.

Em đã định van xin Pierre tha thứ cho em, nhưng em biết mọi cố gắng của em sẽ vô ích. Con đường mà chúng em tạo dựng nên có quá nhiều điều trái ngược và khoảng cách không cho phép chúng em hòa hợp nhau nữa. Giờ em còn lại một mình với lòng hận thù anh. Em sẽ biết cách khiến anh phải trả giá, Jeremy ạ. Chính anh đã dạy em phải độc ác. Em sẽ như thế, hãy tin em.

Clotilde.

Vậy có nghĩa là một phần kế hoạch của hắn đã có kết quả. Victoria đã nhận được thư hắn. Hắn ấy náy khi biết Pierre đã đau khổ. Nhưng chắc chắn rằng hắn đã giúp anh biết được bản chất mối liên hệ gắn bó Clotilde và Jeremy kia.

Hắn tìm thấy một bức thư khác và ngay lập tức nhận ra nét chữ. Ruột gan hắn bỗng bồn chồn, hắn không thể ngăn được đôi bàn tay run rẩy.

Bức thư đề ngày 18 tháng 3 năm 2020

Jeremy,

Mẹ vẫn từng nghĩ một ngày nào đó chúng ta sẽ nối lại quan hệ bình thường: mối quan hệ giữa một người cha, một người mẹ và một người con trai biết yêu thương nhau sau mọi khó khăn mà chúng ta đã phải gặp phải. Lần đầu tiên mẹ con mình gặp lại nhau sau khi con định tự vẫn cách đây hơn hai mươi năm đã từng để lại hy vọng đó trong mẹ. Khi đó mẹ gặp lại con, người biết thương yêu, quan tâm chăm sóc và nhạy cảm. Mẹ đã rất vui sướng thông báo tin đó cho bố con, còn ông, ông quên mất lòng kiêu hãnh của mình và đã mỉm cười khi nghe mẹ kể lại vài giờ hạnh phúc đó bên con.

Mẹ tin chắc thậm chí bố con đã rất tiếc vì không đến. Nhưng niềm vui của bố mẹ thật ngắn ngủi khi chẳng bao lâu sau con lại vượt khỏi chúng ta. Một lần nữa con từ chối gặp bố mẹ. Một lần nữa bố mẹ không hiểu nổi. Và vết thương ấy lại há miệng, lần này còn đau hơn nhiều bởi bố mẹ đã chấp nhận lời hứa hẹn ngọt ngào sẽ xây dựng lại một tương lai mới cùng với con. Mẹ đã gọi điện cho con, van xin con, nhưng không gì có thể đưa con trở lại với chúng ta.

Tất cả những chuyện đó giống như một giấc mơ tồi tệ. Một giấc mơ bắt đầu vào ngày mà trong lúc muốn chết, con lại quay sang sát hại chính bố mẹ. Victoria và Pierre đã đưa ra giả thiết con bị bệnh và thỉnh thoảng vào ngày sinh nhật con sẽ tỉnh lại. Có thể điều đó đúng.

Bố con và mẹ vẫn luôn bầu víu vào giả thiết đó và cả những giả thiết khác nữa. Mỗi giả thiết lại giúp bố mẹ trong suốt thời gian qua thôi không trượt dốc và thoát ra khỏi nỗi bất hạnh ngọt ngào của mình để hít thở một chút không khí mát mẻ. Thật khó mà nghĩ rằng đứa con trai của chúng ta, đứa con duy nhất còn lại lại căm ghét chúng ta.

Rồi thì bố con từ chối mọi hy vọng. Ông cảm mẹ không được nhắc đến con, nói tên con. Ông muốn tự thuyết phục mình rằng con không còn tồn tại nữa, rằng con đã chết hẳn vào cái ngày hôm ấy rồi. Và câu chuyện của bố con chấm dứt ở đó. Ông từ chối đi dạo, gặp gỡ bạn bè. Ngay cả việc đi thăm các cháu cũng không thể giúp ông vơi đi nỗi đau đó. Rồi ông ấy đổ bệnh. Mẹ đã chăm sóc ông ấy, hy vọng một ngày nào đó con sẽ đến bấm chuông cửa và việc con trở lại sẽ là một phương thuốc thần kỳ cho ông ấy. Nhưng suốt bốn năm vừa qua thật kinh khủng. Ông không còn nhớ gì nữa. Đôi lúc mẹ bất giác cảm hận con vì mẹ nhìn thấy con xuất hiện trong ánh mắt lạc lõng của bố. Bố mẹ từng luôn nghĩ rằng thời kỳ nghỉ hưu của bố mẹ sẽ giống như một bãi biển dang rộng vòng tay chào đón. Một bãi biển mà trên đó bố mẹ đã dạt vào bờ sau bao năm chống chọi với gió bão, rình đợi những giây phút bình yên. Một bãi cát trải dài đầy nắng ấm, mềm mại và bình yên. Nhưng con đã biến những năm tháng đó thành địa ngục.

Bố con đã mất tối qua. Ông ấy đau lắm. Và trong những tiếng kêu đau đớn cuối cùng, ông ấy đã gọi con.

Có thể từ nơi đang ở hiện nay ông ấy sẽ tha thứ cho con.

Còn mẹ thì không.

Myriam Delègue.

Tiếng kêu của Jeremy xé toang tiếng ồn ào đều đều của nhà tù.

Cánh cổng sắt nặng nề khép lại sau lưng hắn. Ánh nắng chói chang khiến hắn nheo mắt lại. Bất cứ một kẻ tù tội nào cũng sẽ sung sướng vào những giây phút tự do đầu tiên này, nhưng hắn đứng đây, nhón nhác, choáng váng vì ánh nắng.

Hắn đã bị giam mười hai năm. Hắn biết được điều đó nhờ ngày ghi trên giấy ra tù.

Hắn đi đâu bây giờ? Liệu hắn có lại phải tìm cách quay trở lại nhà tù để bảo vệ Victoria và các con hắn không?

Hắn có vài giờ để suy nghĩ.

Trên phố, cuộc sống náo nhiệt này, nhịp điệu này, sự sôi động này lướt qua hắn và toan mang hắn đi theo. Nhưng hắn đâu có đứng ở con phố này, hắn đâu thuộc về cuộc đua này. Cuộc sống của hắn diễn ra tại một nơi khác và ở một thời điểm khác kia.

Rồi hắn hướng về căn hộ mà Victoria sống ở đó khi hắn phải vào tù.

Hắn đi vào khu vườn nơi hắn đã từng rình gia đình nhỏ của hắn. Hắn ngồi lên chiếc ghế băng nơi Victoria từng ngồi vài năm trước đó. Một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng lướt qua người hắn như thể Victoria đã để lại đây vài dòng điện mà cơ thể hắn vừa kích hoạt được. Hắn nghĩ đến những gì nàng nói, đến những giọt nước mắt của nàng, đến thái độ của người đàn bà bại trận. Hắn bị lạc giữa những suy nghĩ ấy. Mẹ hắn, vợ hắn, các con hắn lần lượt xuất hiện mỉm cười với hắn, trách móc hắn, ôm hôn hắn, khóc với hắn và căm thù hắn.

Hắn không biết mình đã ngồi như thế bao lâu, mắt không rời cửa sổ căn nhà. Victoria còn sống ở đây nữa không? Chắc hẳn nàng đã chuyển đi nơi khác để tránh thật xa những nơi trối nàng với quá khứ đau đớn. Hắn đi về phía cổng ra vào của khu nhà và kiểm tra tên trên các hòm thư. Nhưng tên của Victoria không còn ở đó nữa.

Hắn đi đến căn hộ của mẹ hắn, hy vọng sẽ nhìn thấy bà. Giờ bà đã bảy mươi chín tuổi, tuổi tác và thử thách chấn hắn đã tác động nhiều đến bà. Hắn đi bộ đến tận phố Faubourg-du-Temple và dừng lại trước khu nhà. Hình ảnh về tháng ngày hạnh phúc của hắn hiện hiện ở mọi nơi: ở đằng trước khu nhà, trên vỉa hè, những chiếc ghế băng này, cái cổng này. Hắn lại gắn lối vào và buồn lòng khi thấy người ta đã tu sửa nó. Những hòm thư bằng gỗ nơi tụi trẻ trước đây thường khắc tên chúng lên nay đã bị thay thế bằng những hộp nhôm, gạch lát nền cũ cũng được thay bằng những miếng đá cẩm thạch.

Hắn lướt dọc tên trên máy gọi cửa. Tên của mẹ hắn cũng không còn đó. Hắn muốn ghìm nỗi sợ trong lòng bằng cách nghĩ đến lá thư của bà. Bốn năm trước đây bà còn sống! Nhưng có lẽ bốn năm đó không có cùng một giá trị đối với một kẻ bị bệnh mất trí như đối với một bà già.

Bị bỏ rơi giữa câu chuyện mà hắn không có một vai nào để diễn, hắn muốn được ở một mình và phó mặc mình cho nỗi buồn.

Hắn nhìn thấy một khách sạn nhỏ ở phía xa xa trên cùng con phố. Kiểu khách sạn mà người ta chỉ vào khi thật cần thiết mà thôi.

Căn phòng bẩn thỉu. Những vết bẩn dính chặt trên bức tường vôi loang lổ. Ánh sáng yếu ớt luồn qua mấy tấm ri đô nhớp nháp. Nhưng Jeremy chẳng thèm nghĩ gì đến cảnh bái trí thảm hại này.

Hắn lên giường rồi nhắm mắt lại.

Khoảng một tiếng đã trôi qua khi hắn nghe thấy có tiếng gõ cửa. Hắn không phản ứng gì. Hắn đâu có đợi ai, và cũng không tồn tại đối với bất cứ ai hết.

Thêm vài tiếng gõ nữa.

Rồi tay nắm cửa vặn ra. Jeremy thấy cánh cửa hé mở chậm chậm và nhận ra một bóng người, rồi một ánh mắt. Một người đàn ông đang nhìn hắn. Người này lưỡng lự bước vào, dừng vài giây ở ngưỡng cửa rồi tiến lên trong ánh sáng của căn phòng.

Và rồi, mặc cho những năm tháng lãng quên đã qua, Jeremy vẫn nhận ra người đang nhìn hắn chằm chằm.

Jeremy ngồi trên giường, đối diện với Simon. Cả hai không nói gì với nhau. Trên gương mặt khe khắt và khắc khổ của con trai hắn, Jeremy có thể tìm lại được đứa con mà hắn biết quá ít về nó. Nó có một vẻ đẹp cay nghiệt. Mỗi nét mặt của nó đều cân đối một cách hoàn hảo.

Jeremy ngồi đó, vừa xúc động, vừa lúng túng. Dù hắn chẳng mong chờ Simon sà vào lòng hắn, thì ánh mắt lạnh lùng của nó cũng vẫn hạ gục hắn.

Simon lên tiếng.

- Tôi đến để hỏi ông một câu, nó đánh giọng.

Việc nó xưng hô ông tôi làm Jeremy bị tổn thương. Nó gợi lên những mâu thuẫn khiến họ đương đầu nhau, xa cách nhau đến mức người này đối với người kia trở thành kẻ xa lạ.

Jeremy biết điều mà Simon tìm kiếm để hỏi mình. Hắn thở dài tỏ ra mình không còn sức lực gì nữa.

- Bố không thể trả lời được.

Simon nghiêng rằng.

- Con đến để hỏi bố xem bố định làm gì với mẹ con, với các con, Jeremy tiếp lời. Con muốn biết điều bố định làm. Nhưng bố không biết gì cả.

- Ông không biết gì? Simon điên tiết nhắc lại. Với tôi đó đã là một câu trả lời rồi!

- Không. Bố không biết là bởi vì bố chỉ có thể đảm bảo tình cảm và hành động của bố ngày hôm nay thôi. Ngày mai bố sẽ là một người khác. Một người mà bố chỉ biết là sẽ rất ác độc và bố không thể tác động được đến hắn.

Simon lao vào người bố và túm lấy áo.

- Nghe tôi đây, nó vừa nói vừa lắc mạnh hắn như để bảo rằng những gì nó nói là hết sức quan trọng. Ban quản tù đã thông báo cho chúng tôi khi ông sắp mãn hạn, và kể từ vài tuần nay mẹ tôi bị khủng hoảng. Bà ấy không ăn không ngủ nữa. Tôi đã theo dõi ông từ lúc ông ra tù. Tôi đã thấy ông đến căn hộ cũ của chúng tôi. Tôi cũng thấy ông tìm đến nhà bà nội. Tôi không biết ông đang âm mưu gì, đang tìm kiếm cái gì, nhưng xin ông nhớ cho điều này: nếu ông lại gần mẹ tôi, nếu ông có ý định làm hại chúng tôi, tôi thề rằng tôi sẽ không ngại ngần gì để... làm cho ông phải tiếc nuối! Mẹ tôi chịu khổ thể đã đủ rồi. Tôi không muốn bà phải chết vì sợ hãi hay đau khổ như ông bà tôi. Tôi sẽ không để cho ông tàn phá mẹ tôi! Tôi thề đấy!

Simon buông hắn ra, xô hắn xuống giường. Gương mặt nó trở lại đẹp một cách khô cứng và cân đối. Nó đi ra cửa.

- Khoan đã! Jeremy kêu lên.

Giọng nói của hắn khiến Simon ngạc nhiên.

- Con vừa nói sao? Bà nội... mẹ đã...

Simon run lên nhưng vẫn hết sức cảnh giác:

- Ông biết đấy. Bà đã mất cách đây hai năm. Vì lỗi của ông. Bà chết vì quá đau khổ. Bà đã mất chồng mình... sau khi mất đứa con trai. Bà cứ để mặc cho mình chết dần chết mòn. Bà không ăn uống gì hết. Tình yêu của chúng tôi không đủ để cứu bà. Bà cứ đi tìm kiếm tình yêu của ông kia.

Jeremy ngã sõng soài xuống đất. Hắn thấy cơn đau nhói đang đốt cháy trái tim mình, mỗi nhịp đập của nó lại phun thứ dung nham lỏng vào tận những kẽ nhỏ nhất của trí óc hắn, vào những thớ thịt sâu kín nhất trong con người hắn. Giờ hắn chỉ còn là một ngọn lửa rừng rực sắp tắt và biến thành tro để hòa vào cát bụi, nơi những lời than phiền khản đặc và những tiếng nước nở tan biến đi.

Hắn khóc một lúc, rồi khi thấy trong lòng trống rỗng, hắn đứng lên dựa lưng vào tường.

- Simon, bố không muốn tất cả những chuyện đó, hắn rên rỉ. Bố từng khát khao một cuộc sống bình thường với mẹ con. Cuộc sống của bố đã rất đẹp nếu... nếu như bố không bị điên. Nếu trong bố không có con quái vật lúc nào cũng sẵn sàng chà đạp tất cả để đổi lấy thú vui của bản thân. Simon, bố không biết bố đang phải chịu đựng nỗi đau khổ nào. Bố chỉ biết rằng bố không bao giờ là chính mình cả. Chỉ mỗi đôi lúc tỉnh táo là giúp bố nhận thấy những việc làm tệ hại mà bố gây ra thôi.

- Là vào ngày sinh nhật ông phải không?

Simon trầm tĩnh hỏi.

- Sao con biết?

- Mẹ nói thế.

- Vậy là mẹ con đã tin bố.

- Vâng... đúng ra là... Mẹ vẫn thường nói mẹ khó mà tin ông được bởi lúc nào ông chả nói dối. Nhưng khi ông tự thú với

cảnh sát về vụ ma túy ấy, mẹ đã bị xáo trộn sâu sắc. Cũng như lần ông gửi lá thư về mối quan hệ giữa ông... và vợ chú Pierre, rồi cảnh báo về một gã Vladimir nào đó. Mẹ đã kể hết với tôi và tôi những muốn tin lời mẹ nói. Rồi tôi nhớ lại ngày ông đưa tôi đến bệnh viện. Hôm đó ông rất khác. Ông không phải con người mà anh Thomas và tôi thường biết đến. Tất nhiên là ngay hôm sau anh Thomas lại bắt đầu căm thù ông, còn tôi thì quên ông đi.

Nó nói một cách chậm rãi.

- Bố không muốn những chuyện đó Simon ạ, Jeremy nhắc lại.

Im lặng bao trùm. Rồi Simon lên tiếng.

- Nếu tôi chấp thuận... (Nó ngừng nói và suy nghĩ.) Ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra?

- Bố không rõ. Con ghét bố lắm phải không?

- Tôi không thể phân biệt được giữa ông của này hôm nay và con người ông ngày hôm qua và ông ngày mai. Quả là quá khó. Dù sao thì cũng chẳng để làm gì.

- Bố hiểu, Jeremy nói. (Hắn đứng đối diện với con trai.) Hãy chăm sóc mẹ con. Bố sẽ đuổi kẻ bắt lương trong bố khỏi đây.

- Bằng cách nào?

- Bố chưa biết. Bố sẽ tìm ra cách. Hãy tin bố. Tốt hơn hết là quên những chuyện mà chúng ta không thể can dự được vào.

Lần đầu tiên Simon nhìn xuống.

Jeremy những muốn vòng tay ôm nó và ghì nó vào lòng mình, vừa là để khiến nó yên lòng, vừa là để khơi được một chút tình yêu thương qua việc tiếp xúc với cơ thể của nó mà hắn có nhu cầu biết bao.

- Bố biết con muốn nói gì với bố. Con đừng lo. Còn giờ thì đi đi.

Simon chuẩn bị đi ra cửa thì Jeremy lại hỏi. Lúc này giọng hắn rời rạc.

- Simon này, cho bố hỏi... Victoria... Mẹ con... có đi bước nữa không?

Simon nở một nụ cười nhạt.

- Tốt hơn hết là quên những chuyện mà chúng ta không thể can dự được vào.

Buổi tối dài dằng dặc. Hắn muốn nó qua nhanh để rời bỏ thế giới đau đớn này. Hắn vẫn còn hơn một tiếng nữa để thảo nên một kế hoạch giúp hắn giữ lời hứa của mình. Phạm tội nữa để nhanh chóng bị đi tù? Giải pháp này dễ dàng và chóng vánh. Chỉ cần đi ăn trộm là đủ.

Jeremy nghĩ đến Simon hơn cả. Hắn ngưỡng mộ cách nó làm. Hắn hài lòng vì đã làm lung lay được lòng hận thù mà nó dành cho hắn. Hắn nghĩ cả đến Victoria nữa. Nàng cũng biết thỉnh thoảng hắn có tồn tại, một Jeremy yêu nàng. Nàng có lý khi chạy trốn hắn. Nhưng chắc chắn nàng có nghĩ đến hắn vào mỗi dịp sinh nhật.

Bỗng nhiên hắn nghe thấy tiếng mở cửa.

Simon quay lại! Jeremy và con trai hắn sẽ nói chuyện với nhau, cố gắng hiểu nhau, tranh thủ chút thời gian hắn còn được tỉnh táo. Lần đầu tiên của ngày hôm nay Jeremy có một lý do để mỉm cười.

Cánh cửa bật mở và ba gã đàn ông xông tới, chìa súng vào hắn.

- Đứng im, thằng khốn! Không được cử động, nếu không tao bắn vỡ sọ!

Thằng to nhất trong ba đứa vừa hét lên. Nó lao nhanh đến như một con chó săn Pitbull đáng sợ. Thân hình nó lực lưỡng, đôi chân to lớn, cái đầu to vạt cạo nhẵn thín, đôi mắt ti hí long lên dường như nhô ra từ ngay vai. Cạnh hắn là một thằng cao lớn tóc vàng, khuôn mặt gầy guộc dài ngoẵng. Nó trông giống thằng Croquignol, một trong ba tên thuộc nhóm Pieds Nickelés. Thằng thứ ba thấp hơn. Mớ tóc nâu, ngắn, lông mày rậm trên đôi mắt to đen, mồm nó trông như mồm con gái với đôi môi dày. Thằng này có vẻ bình tĩnh hơn đồng bọn, chỉ đứng nhìn Jeremy chằm chằm.

Croquignol và Pitbull mỗi thằng đứng một bên giường, nòng súng chìa vào Jeremy. Thằng lùn tóc nâu cất súng rồi ngồi lên bàn.

- Mày thấy chưa Delègue, cuối cùng bọn tao cũng tóm được mày! Nó nói giọng nhẹ nhàng. Bọn tao đã tốn khá thời gian đấy. Mày tưởng bọn tao rồi sẽ quên mày hay sao?

Ngay lập tức Jeremy hiểu những gã này là ai, nhưng thật trái khoáy, hắn không hề sợ hãi. Phần này trong câu chuyện của hắn không liên quan gì đến hắn. Thậm chí suýt nữa thì hắn mỉm cười; giải pháp mà hắn tìm kiếm để chấm dứt với con người còn lại trong hắn vừa mới bất ngờ xuất hiện.

- Mày không nói gì hả Delègue? Stako hỏi hắn, giọng đe dọa.

Hắn biết nói gì? Những gã này đâu có thuộc về hiện thực ít ỏi của hắn. Bọn chúng đã chọn nhắm ngày rồi.

- Mày phải giải thích cho tao. Giải thích hết mọi chuyện... Từ đầu.

Jeremy vẫn câm lặng. Không một lời giải thích nào có thể làm thỏa mãn được gã đàn ông này.

- Thôi được, vậy thì tao sẽ nói thay mày vậy. Đầu tiên là việc mày phản bội, cách đây đã nhiều năm rồi. Sao mày lại nộp số ma túy của bọn tao cho có mả? Tính chuyện gì thế? Bấy thằng đàn Marco hả? Bọn tao lo xong vụ đấy rồi. Người ta thường không đùa một cách vô thưởng vô phạt với số ma túy ấy đâu. Không, tao tin chắc không phải thế. Đáng ra mày có thể tìm cách khác. Mày là một thằng láu cá. Tao còn nghe kể rằng, ngay ở trong tù mày còn thu phục được tù nhân viên đến vài thằng tù nhân quan trọng nữa kia. Thế thì ... tại sao?

Hắn nhìn Jeremy chờ đợi câu trả lời.

- Sau đó, hắn nói tiếp, mày còn định giết em tao. Thằng Vladimir được giao việc đó. Và ngay ngày hôm sau, mày lại tố cáo thằng bạn mày. Tao không rõ kế hoạch của mày. Mày đã ở tù mười ba năm, giờ thì tay trắng, không có ai giúp đỡ, túi không một xu quèn ... Thật sự là tao không hiểu nổi. Mày phải giải thích tao nghe.

Jeremy không đáp lời. Thậm chí hắn còn thấy thương hại cho gã đàn ông này đã mất nhiều thì giờ để nghĩ ra những giả thiết kỳ cục.

Thằng Pitbull lấy họng súng tương hắn một cú. Cú đánh khiến hắn choáng váng một lúc.

- Thế nào hả Delègue?

Lần này là thằng Croquignol dùng báng súng giáng hắn tiếp. Hắn thấy một thứ chất lỏng nóng hổi đang chảy trong mồm.

Vậy mà hắn vẫn không hề thấy sợ hãi lẫn căm thù. Cuộc tra tấn này là dành cho kẻ khác trong con người hắn.

Một cú đánh khác vào đầu khiến hắn bất tỉnh.

Khi hắn tỉnh lại thì ba tên đang nói chuyện. Croquignol gạt đầu ra hiệu cho Stako, tên này quay lại nhìn Jeremy.

- A, tỉnh lại rồi hả? Đứng vào giờ đẹp nữa! Giờ lại tiếp tục nói chuyện nhé.

Hắn tát Jeremy một cái trời giáng. Jeremy nghĩ mình bất tỉnh. Nhưng ngay lập tức hắn cũng hiểu rằng những cú đánh không phải là nguyên nhân duy nhất khiến hắn cảm thấy khó chịu như thế. Hắn sắp biến mất trong vực thẳm của thời gian. Hắn nhận ra từng triệu chứng một. Cơ thể hắn mềm nhũn ra và nỗi đau tan biến mất.

Stako nhìn hắn mỉm cười đều giả.

- Mày cứng đầu thật đấy Delègue. Không kêu, không phản ứng gì hết ... Mày được lợi nếu nói ra đấy. Bởi nếu tao mà biết được vì sao mày làm tất cả những chuyện ấy, nếu tao tin được rằng mày đã tránh cho em tao bị thằng Vladimir hạ gục thì tao sẽ tha cho mày. Nếu không tao sẽ phải làm một ví dụ để chứng tỏ rằng không ai có thể thách thức dòng họ của chúng tao. Lô gíc của chốn này là thế. Để chứng tỏ rằng kẻ nào gây sự với bọn tao cũng sẽ ném quả đặng như thế nhiều năm sau.

Hắn nhìn Jeremy dò xét. Rồi thở dài sau vài giây, hắn bó tay rồi ra hiệu cho đồng bọn. Chúng lao vào Jeremy, hùng hổ như những con thú dữ đánh đập hắn không ngừng.

Jeremy nhắm mắt lại và cố gắng lấy lại hơi thở. Khi chúng ngừng đánh, Stako cúi xuống hắn.

- Thế nào Delègue? Tao cho mày thêm một cơ hội nữa để mở mồm. Mày biết không, càng chống đối, mày càng chạm đến lòng tự ái của tao, và tao lại càng muốn biết sự thật của câu chuyện này.

Nhưng những lời nói của Stako đến với Jeremy chậm hơn vài giây so với cử động trên đôi môi dày bịch của tên đao phủ.

Hắn thấy toàn thân lạnh toát, chân tay cứng đờ. Hắn sắp rời bỏ cảnh diễn của bộ phim trình thám đen tối này.

Hình ảnh của Stako mờ đi. Hắn nghe thấy ba tên đang bàn bạc.

Rồi ngay sau đó hắn nghe thấy một giọng nói khác, quen thuộc hơn. Lời cầu nguyện bắt đầu. Hắn khẽ quay đầu lại và nhìn thấy lão già. Ông ta ngồi trên giường, phía bên tay trái, đầu cúi xuống quyển sách, người đu đưa theo nhịp điệu của những câu thần chú.

Thế rồi Jeremy thấy một bóng người tiến lại gần. Hắn tập trung chú ý vào hình dáng này để khỏi ngất đi, cố hít một hơi thở sâu qua dòng máu đang chảy trong cổ họng. Hắn nhận ra bóng Stako cách hắn một mét và thấy khẩu súng đang chĩa vào hắn.

Lão già đọc gấp câu cầu nguyện, nhấn mạnh những từ mình nói ra bằng cử chỉ nắm chặt tay. Câu nguyện mà ông ấy đọc hôm nay thật đúng lúc.

Jeremy nghe thấy một tiếng nổ rồi một tia lửa khiến hắn không nhìn thấy gì nữa.

8. Chương 8

- Ông Delègue, dậy đi! Hôm nay là một ngày trọng đại đấy!

Jeremy không nhúc nhích. Hắn nằm im, mắt nhắm nghiền trong niềm hy vọng nhanh chóng ngủ thiếp lại và đẩy nhanh diễn tiến của những miếng ghép phi lý này của cuộc đời.

- Nào ông Delègue! Sao ông lười thế không biết! Được rồi, tôi sẽ rửa ráy cho ông, người phụ nữ nói tiếp.

Jeremy tự hỏi không biết những lời nói ấy có nghĩa gì. Hắn mở mắt ra và thấy mình đang nằm trên giường, không một mảnh vải che thân. Một nữ y tá cúi xuống hắn, luồn bàn tay đeo găng xuống dưới đùi hắn.

Hắn muốn kéo tấm ga trải giường để che thân mình. Nhưng bàn tay hắn không cử động được. Và khi hắn định phản đối thì một âm thanh rời rạc phát ra từ cổ họng hắn. Hắn không thể cử động được dù là chút xíu. Cơ thể hắn trở ỉ và nặng trĩu giống như một khúc gỗ già cỗi.

Hoảng sợ, hắn cố gắng thêm gấp hai lần nhưng chỉ một cánh tay có thể nhúc nhích được. Hắn trở mắt nhìn nữ y tá đang điều khiển hắn như một đồ vật.

- Ô! Bình tĩnh nào ông Delègue. Tôi chỉ tắm cho ông thôi mà! Thôi đừng làm xiếc nữa đi! Mà cũng không phải nhìn tôi thế làm gì. Ông này thật lạ! Có lúc rất bình tĩnh và đáng yêu, rồi bỗng nhiên chị lại thế là ông ấy muốn giết chị.

Jeremy tìm xem cô ta đang nói với ai và nhìn thấy một nữ y tá khác đang tắm cho một ông già đang ngoan ngoãn để cho người ta điều khiển mình.

- Được rồi, ông sạch sẽ rồi. Tôi sẽ mặc cho ông bộ pyjama và một chiếc áo choàng. Hôm nay thế nào ông cũng có người tới thăm.

Hiểu được tình thế này, Jeremy liền thấy hoảng sợ. Việc hắn thức giấc một lần nữa lại mang đến cho hắn cơn ác mộng còn khủng khiếp hơn cả những lần trước.

Mặc quần áo xong cho hắn, cô y tá cạo râu nhanh chóng rồi chải đầu cho hắn.

- Giờ trông ông đẹp lắm rồi ông Delègue ạ. Để tôi cho ông xem.

Cô đặt một chiếc gương nhỏ trước mặt hắn.

Jeremy gần như theo bản năng nhắm mắt lại. Hắn sẽ thấy gì đây? Liệu hắn có phải đối diện với sự thật mà hắn linh cảm thấy là thật tàn ác này không?

Nhưng sự tò mò trong hắn vẫn mạnh hơn cả, hắn nhìn vào gương. Rồi ngay lập tức hắn lấy làm tiếc. Trước mặt hắn là một người đàn ông luống tuổi. Một ông già. Da nhăn nheo, má hóp, tóc gần như đã bạc trắng hết. Và trên trán hắn là một vết sẹo lồi hình tròn.

Hình ảnh này là một nỗi ghê sợ không gì sánh bằng. Nó cho hắn thấy những năm tháng bị mất đi cũng như một tương lai trống vắng. Hắn còn có thể hy vọng điều gì khi bị liệt và vĩnh viễn phải nằm trên giường như thế này?

Bị chính cơ thể mình trói buộc, hắn muốn dần lòng và suy luận. Tình hình của hắn hiện nay có đánh dấu việc hắn đã chiến thắng hoàn toàn trước Jeremy kia? Hắn đã chiến thắng đối thủ của mình. Hắn sẽ phải chịu đựng những hệ lụy của nó.

Cô y tá tiến lại gần.

- Nào chúng ta đi ăn thôi, cô ta vừa thông báo vừa quàng quanh cổ hắn một chiếc yếm.

Jeremy được đi dạo. Rồi đến cuối bữa ăn, một hộ lý đưa hắn đến nhà ăn tập thể. Sau đó cô ta mang đến một chiếc bánh có một cây nến đang cháy.

- Chúc mừng sinh nhật ông Delègue! Không có đủ chỗ cho cả sáu mươi lăm cây nến nên tôi chỉ cắm một cây thôi, tượng trưng cũng được.

Jeremy thu nhận thông tin này với một thái độ thờ ơ tuyệt đối. Sáu mươi lăm tuổi, hắn nghĩ. Vậy mà trông hắn già hơn thế nhiều. Hắn vừa làm một cú nhảy tương đương hai mươi hai năm trong đời mình. Hai mươi hai năm không hề tỉnh dậy một lần. Quan trọng gì đâu: hắn đang tiến dần đến cái chết.

Cô y tá kêu gọi sự chú ý của các thành viên khu nhà đang có mặt ở nhà ăn.

- Chúng ta cùng hát chúc mừng ông Delègue nào. Tất cả mọi người hát với tôi nhé!

Vậy là tất cả các ông bà già ở đó, dù tỉnh táo hay mất trí, dù vui hay buồn, dù què cụt hay liệt bại đều đồng thanh hát mừng sinh nhật hắn. Jeremy kinh hãi nhìn họ. Cuộc đời đang chế giễu hắn. Hắn muốn quên nó đi, quyết tâm thờ ơ với nó cho đến khi nhắm mắt, nhưng nó lại quấy nhiễu hắn một cách thông minh và tàn ác. Hắn là một chàng trai mới hai mươi tuổi bị giam hãm trong cơ thể của một ông già bại liệt. Quanh hắn là những gương mặt trống rỗng, hào hiệp hoặc bị ảo giác đang hát cho hắn về thời gian trôi đi. Thế là hắn bắt đầu cười, một tiếng cười hoảng loạn, nghèn nghẹt vì hắn không thể mở to cổ họng, một tiếng cười điên khùng, một tiếng cười bệnh hoạn không thể giải thích nổi.

“Ta đang ở giữa những kẻ chết vẫn còn sống. Ta đang ở vị trí của mình. Ta không còn gia đình. Chỉ có một mình. Cầu cho kẻ phá hủy cuộc sống của ta sẽ phải chịu bất hạnh! Hắn sẽ bị trói buộc trong chiếc xe lăn, để người ta phải bón cho ăn và hát hò với những kẻ điên!”

Giờ thì hắn đã trấn tĩnh lại được. Ánh nắng mặt trời vuốt ve làn da hắn. Y tá đưa hắn đến thềm nhà và hắn thấy thích thú giây phút cô đơn đó trong làn gió nhẹ.

Hắn muốn được chết luôn vào lúc này, thanh thản trong cảm giác khoan khoái ấy. Hắn nhắm mắt định ngủ đi, mong sao chóng đến hồi kết.

- Chúc mừng sinh nhật! một giọng nói cất lên, hắn ngay lập tức nhận ra.

Simon đứng trước mặt hắn, tay cầm một gói quà.

Cảm giác ngạc nhiên, sung sướng được gặp lại con trộn lẫn với sự ngại ngùng trong bộ dạng tàn phế của mình khiến hắn lo lắng. Con trai hắn muốn gì ở hắn. Sao trông nó lại độ lượng thế? Nó đã nhìn thấy hắn trong bộ dạng tồi tàn thế này chưa nhỉ?

Simon ngồi đối diện với hắn. Trông nó bối rối, cần mòi như thể không muốn nói ra một điều không chắc chắn.

Jeremy định nói chuyện với con, nhưng hắn chỉ thốt qua miệng được một âm thanh như bị chặn lại.

Không biết phải nói gì hay làm gì, Simon mỉm cười đưa cho bố món quà rồi đặt nó lên đầu gối của Jeremy.

- Nếu bố muốn con sẽ mở giúp bố.

Jeremy sung sướng nghe thấy Simon xưng hô như vậy.

Simon xé hộp quà, lấy ra chiếc mũ lưỡi chai và chiếc khăn quàng cổ. Nó lưỡng lự giây lát rồi quàng chiếc khăn quanh cổ bố. Sau đó nó đội chiếc mũ lên đầu rồi đứng lùi lại để ngắm.

- Hợp đấy bố ạ.

Jeremy gạt đầu nhẹ đến mức khó nhận ra để cảm ơn nó và khẽ đưa tay lên. Hắn vui sướng vì thấy Simon chu đáo với hắn đến thế.

Hắn định hít một hơi nhẹ nhàng để nói vài lời. Nhưng, một lần nữa, hắn chỉ phát ra một chuỗi những âm thanh kỳ quái.

- Bố muốn nói với con à? Các y tá bảo bố có thể viết bằng tay phải. Họ đưa cho con bút và giấy đây.

Hắn cầm tờ giấy và cây bút rồi viết.

Tại sao con đến thăm bố?

Simon cầm tờ giấy và đọc câu hỏi. Nó không ngẩng đầu lên ngay. Về suy nghĩ, rồi khẽ mỉm cười buồn buồn nơi khóe môi.

- Vì hôm nay là sinh nhật bố. Và chỉ có hôm nay bố mới có thể là bố của con.

Những lời nói ấy khiến Jeremy xúc động sâu sắc.

Hắn phác một cử chỉ đòi tờ giấy

Con có đến đây lần nào từ lần chúng ta gặp nhau không?

Simon gật đầu.

- Có, thường xuyên. Vào mỗi dịp sinh nhật bố. Nhưng bố chưa bao giờ hỏi con như thế.

Hai người đàn ông trao cho nhau ánh mắt sâu thẳm trong đó là biết bao lời nói, biết bao cử chỉ âu yếm, biết bao nỗi nuối tiếc và biết bao niềm vui sướng.

- Mỗi lần đến thăm bố, con đều mong một cử chỉ, một ánh mắt cho phép con hiểu rằng trước mặt con là người đàn ông con đã bỏ mặc trong căn phòng khách sạn đó. Năm năm đầu bố từ chối gặp con. Sau đó con buộc bố phải chấp nhận việc con có mặt, nhưng bố vẫn lạnh lùng và vô cảm. Con thấy mắt bố hoạt động để tìm hiểu xem con làm gì ở đây. Và lần nào con cũng biết rằng bố không ở trạng thái bình thường. Rằng bên trong cơ thể bất động ấy bố là một người khác. Không giống như hôm nay. Thật lạ, con gần như hiểu ngay ra điều ấy.

Mắt Jeremy nhoe lệ. Con trai hắn đã đến tìm hắn, chờ đợi hắn. Simon cầm lấy tay hắn.

- Bố làm thế nào để trở lại tình trạng này vậy? nói hỏi giọng âu yếm. Không có cách nào khác ả?

Có thể có, nhưng bố không có sự lựa chọn nào khác. Kể với bố về con, về cuộc sống của con, về anh trai con. Về mẹ con đi.

- Bố có nghĩ đó là một ý hay không? Simon dướn mày hỏi.

Jeremy đồng ý.

- Mẹ và anh Thomas không biết bố thế nào. Con chưa khi nào kể cho họ về lần hai bố con mình gặp nhau vào hôm bố ra tù, cũng không nói gì về vụ bố bị hành hung khi hôm sau con quay trở lại khách sạn. Với mẹ và anh, bố bị giam trên một chiếc xe và sống ở đâu đó tận Florida. Con phải đưa bố ra xa khỏi mẹ và anh, để mẹ và anh tưởng tượng ra bố ở một nơi khác, vô hại và đang tận hưởng cuộc sống theo một cách nào đó. Nếu con nói ra sự thật thì mẹ luôn tự trách bản thân mình. Mẹ sẽ nghĩ bố tự đặt mình vào tình trạng này để cứu mẹ. Và mẹ sẽ không thể sống một cách thanh thản nếu biết bố vẫn ở thật gần và đang chịu đau khổ như thế.

“Chính con đưa bố vào đây. Con đã hỏi ý kiến các bác sĩ chuyên khoa. Con đã tìm hiểu xem liệu có trường hợp nào bị mất trí nhớ giống như của bố không, nhưng con không tìm thấy. Các bác sĩ cho con rất ít hy vọng thấy bố tìm lại được tính cách của mình mãi mãi. Nhưng con không từ bỏ...”

Jeremy nắm lấy tay Simon. Hắn, một người cha không xứng đáng thật may mắn có được đứa con trai đặc biệt. Một người con trai vẫn luôn giữ hy vọng tìm lại được bố mình, ngay cả khi ông ta bị liệt toàn thân.

- À, Simon nói tiếp, con quên không nói với bố rằng cả anh Thomas và con đều đã lấy vợ và có con. Con có một trai một gái. Con trai con mười hai tuổi. Nó tên là Martin, giống...ông nội. Julie lên sáu. Con có ảnh đây.

Nó rút ví rồi mở ra. Jeremy nhìn thấy hai đứa trẻ đáng yêu đang quấn quýt bên nhau trên một bãi biển.

- Trông chúng buồn cười nhỉ? Simon tiếp tục. Anh Thomas có một đứa con trai lên năm, tên là Sacha. Anh ấy sống ở Lyon. Anh ấy là giám đốc hành chính cho một chi nhánh tại Pháp của một công ty lớn của Mỹ. Còn con là nghệ sĩ. Con vẽ tranh. Tranh của con bán chạy ra phết. Vậy đấy bố ả, còn gì nữa không nhỉ? Bố biết đấy, tóm tắt ngắn ấy nằm trong một vài lời như thế quả là không dễ dàng.

Những bức ảnh này, những lời nhận xét của Simon, niềm vui hiển hiện của nó khi được tâm sự với bố khiến Jeremy ngập tràn hạnh phúc. Hắn có một gia đình, có những đứa cháu! Chiến thắng được kẻ khác trong mình, hắn đã góp phần làm cho hạnh phúc này trở thành hiện thực.

Bố rất mừng cho các con.

Con chưa kể với bố mẹ ra sao rồi. Con nói với bố đi. Bố hy vọng mẹ con hạnh phúc.

Simon ngập ngừng, bối rối.

- Mẹ không lấy chồng, nhưng từ mười lăm năm nay mẹ sống cùng một người đàn ông. Chú ấy tên là Jacques, là luật sư. Mẹ không làm việc nữa. Mẹ muốn chăm sóc bọn trẻ. Mẹ là một người bà tuyệt vời.

Jeremy nhìn xuống. Victoria không thuộc về hắn nữa rồi. Hắn mới chỉ sống được có vài giờ, vài ngày với nàng thôi.

Bố thấy mệt. Đưa bố về phòng đi con.

Simon lấy làm tiếc vì bố bị mệt bất ngờ như thế.

Nó đẩy xe lăn đến tận giường bố. Ở đó, nó cởi quần áo, bế bố lên rồi đặt ông xuống giường. Ngoài kia, các hộ lý bắt đầu phục vụ bữa tối.

Simon vuốt ve người bố. Nó đưa tay lên, ngập ngừng, rồi vuốt trán bố.

- Con sẽ trở lại thăm bố thường xuyên. Và con sẽ ở đây vào mỗi dịp sinh nhật bố.

Jeremy nắm tay lạ và giờ nắm đầm ra. Simon nhìn một lát rồi khẽ chạm nắm tay mình vào nắm tay bố.

- Con vẫn rất nhớ hành động này. Hôm đó, con là người nằm trên giường trong bệnh viện còn bố đứng cạnh con. Suốt những năm tháng ấy con luôn cần đến bố. Con muốn được có bố và thấy bố hạnh phúc bên mẹ. Có một gia đình thực sự!

Nó kìm nén tiếng nức nở sắp làm nghẹn giọng rồi cúi xuống hôn bố.

- Con xin bố, đừng để quá lâu mới trở lại nhé, nó thì thăm.

Rồi nó đi ra, để lại Jeremy chìm vào giấc ngủ đang đợi hắn.

9. Chương 9

NGÀY 8 THÁNG 5 NĂM 2055

Hôm ấy là ngày cuối cùng của hắn. Hắn đã hiểu ngay ra khi thức giấc.

Jeremy nhận ra bệnh viện. Vẫn là căn phòng ấy, hoặc một căn phòng khác giống thế.

Hắn đã già, cơ thể hắn từ chối không chống chọi nữa.

Hắn không tài nào làm tiêu tan được những hơi nước mờ ảo hình xoắn ốc đang cuộn lên trong trí não hắn, chúng bóp nghẹt một suy nghĩ, ngăn cản một cái nhìn, nhấn chìm một âm thanh.

Hắn không còn là cơ thể trở lại đang được những bàn tay lạ lau rửa. Hắn là linh hồn này đang hết vào lại ra, tìm một hướng đi, nghi ngờ cử động của mình.

Các y tá vừa nói lời chúc mừng sinh nhật hắn, giống như nói với một đứa trẻ. Một trong số họ cung cấp cho hắn thông tin mà hắn đang trông đợi.

- Ông Delègue, một năm nữa chúng tôi sẽ kỷ niệm việc ông đã sống được ba phần tư thế kỷ!

Hắn tính toán giữa hai lần vắng mặt, đặt mỗi hành động của mình trong những mảnh ghép cuộc đời.

Một cuộc đời có chín ngày. Với biết bao nhiêu sự kiện. Rất ít sự kiện hạnh phúc, nhưng trong số những sự kiện hạnh phúc đó hẳn vẫn còn giữ được một hơi thở đam mê.

Chín ngày. Với biết bao nhiêu hy vọng đã dâng hiến.

Người ta mặc cho hẳn bộ com lê xám, áo sơ mi trắng và thắt cà vạt màu boóc đô. Người ta chải tóc hẳn cẩn thận và xúc dầu thơm. Hẳn nghĩ mọi người đang dành cho hẳn một lễ sinh nhật nho nhỏ.

Hẳn sợ lúc người ta chìa cho hẳn một chiếc gương để hẳn có thể ngắm mình, nhưng không một cô hộ lý nào nghĩ đến việc đó. Hẳn đặc biệt không hề muốn nhìn thấy mình đã ra sao. Hẳn định cử động tay phải nhưng nó đã trở nên trơ cứng như phần còn lại của cơ thể hẳn. Cơ thể này giống như ngôi mộ đã khép lại trên một tâm linh mới hai mươi tuổi vài ngày.

Hẳn là một cơ thể không sự sống.

Hẳn là một ông già với hy vọng duy nhất là được gặp lại con trai.

Hẳn cần phải mang đến cho những giờ cuối cùng này một ý nghĩa, cần phải vĩnh biệt cuộc sống, không được trượt vào cõi hư vô một cách ngu ngốc, không đi xa mà không được nhìn thấy người thân lần cuối cùng, không có được cái vuốt ve của một bàn tay yêu thương.

Jeremy tự cười khẩy trong lòng trước cái ý nghĩ rằng con trai hẳn sẽ vẫn còn phải quan tâm đến khối thịt đang mục rữa ra này. Có phải nó đã quá ngán ngẫm với việc phải hy vọng?

Ánh nắng mùa xuân đến vuốt ve làn da hẳn. Hẳn để mặc đầu óc suy nghĩ vẩn vơ một lúc, tưởng tượng các tia nắng mặt trời chui vào hẳn qua từng lỗ chân lông để sưởi ấm cho các tế bào của hẳn, khơi dậy sức sống để mang lại nguồn năng lượng mà chúng không còn chứa trong đó nữa. Thêm một lúc nữa thôi là hẳn sẽ có thể tự đứng dậy, đi lại, nói cười.

Jeremy bỗng cau có vì một đám mây che mất ánh mặt trời. Hẳn mở mắt để xem xem kẻ gây phiền toái ấy cao lớn đến mức nào.

Simon đang đứng trước mặt hẳn, Jeremy cảm nhận được một luồng hơi nóng đang lan tỏa trong cơ thể hẳn. Một nguồn năng lượng khác.

Simon lục tìm trong ánh mắt của Jeremy, còn hẳn thì hiểu ngay nó muốn gì. Hẳn phát ra vài âm thanh nghe thảm thương, Simon tiến lại gần. Jeremy nhìn Simon chăm chú, hết nheo mắt lại nhú mày. Hẳn phải cho con trai hiểu rằng hẳn đang hiện hữu.

Simon đặt tay mình lên bàn tay ông già. Jeremy thấy tay mình cử động khi được chạm vào. Hẳn tập trung toàn bộ ý chí vào phần này của cơ thể, và các ngón tay hẳn đã cử động được. Hẳn tập trung hơn nữa, lo ngại rằng cái màn sương mờ ảo của tuổi tác sẽ đến cướp đi thành quả của những nỗ lực đó.

Simon hiểu ra và nhìn vào bàn tay đang khẽ cử động.

Vậy là, tất cả tình yêu, tất cả ý chí, tất cả năng lượng mặt trời và năng lượng từ niềm hạnh phúc được gặp lại con trai đã giúp hẳn gập các ngón lại, giờ nắm tay lên được vài xăng ti mét.

Simon cảm động nở một nụ cười. Nó cọ nắm tay của mình vào tay bố, nhìn ông với vẻ chiến thắng.

- Cuối cùng thì bố cũng trở lại đây ư? Hẳn nói khẽ. Con thật sung sướng! Như một tín hiệu từ trời cao! Con đã mong như thế biết bao! Hôm nay là ngày cưới của con trai con. Con muốn bố có mặt.

Nó ngồi xuống, nắm bàn tay bố và xoa nhẹ.

- Con biết bố hiểu tất cả những điều con nói. Con biết bố đang có hàng tá câu hỏi. Con sẽ cố gắng trả lời. Trước tiên là việc con thường xuyên trở lại đây thăm bố. Không chỉ vào những ngày sinh nhật bố đâu. Con đã rất cảm động vì lần hai bố con mình gặp nhau cách đây chín năm. Tất nhiên lần nào đến đây con cũng hiểu rằng bố không có ở đó. Nhưng được ở bên bố, được biết rằng ở một nơi nào đó trong cơ thể bất động này có tâm hồn của bố đã là đủ với con rồi.

"Khi chúng con ấn định ngày cưới của Martin, con đã cầu trời để bố có mặt. Con rất muốn được giới thiệu với bố mọi người trong gia đình.

"Tôi qua con đã kể cho mọi người về bố. Mọi người lúc ấy đều quây quần ở nhà. Con nói với các con con rằng chúng có một người ông và chúng sẽ được làm quen vào ngày hôm nay. Mọi người cảm động lắm, bố biết đấy. Mọi người thậm chí còn trách con đã giấu họ sự thật. Con đã từng tự hỏi liệu mình có lý không khi giữ bí mật đó cho riêng mình. Rồi con tự nhủ đã quá muộn. Mọi chuyện đến quá muộn. Và cuộc sống đã trôi qua.

"Con cũng kể về bố với mẹ và anh Thomas.

"Cả hai bị sốc. Thậm chí anh Thomas dường như còn hơi giận con dù không thực sự biết vì sao. Mẹ như trút được một gánh nặng. Thú thật với bố rằng mẹ rất xúc động khi nghĩ sẽ gặp bố hôm nay. Đúng ra mẹ không biết nên nghĩ về chuyện này như thế nào. Mẹ tin là bố không còn nhớ gì nữa và việc đó hẳn giúp mẹ chấp nhận ý định gặp gỡ này.

"VẬY ĐÂY. Con không biết đã trả lời được hết các câu hỏi của bố chưa. Con không biết bố có muốn đi với con hay không, nhưng trong cuộc sống có những lúc con trai phải quyết định thay cho bố mình.

Jeremy khẽ động đây bàn tay để làm yên lòng con trai. Ý nghĩ xuất hiện trước mắt Victoria trong bộ dạng tàn phế thế này ban đầu khiến hấn lo sợ. Nhưng khi nghĩ đến cái chết đang gần kề, hấn thấy cần phải gặp lại nàng lần cuối.

- Bố sẽ là một người đàn ông thật đẹp nhé, Simon nói. Râu thế này là đẹp rồi. Các cô y tá chắc đã chuẩn bị đồ đặc cho bố xong rồi. Con sẽ quay lại đón bố vài phút nữa.

Simon đứng lên rồi đi khuất. Jeremy cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi.

Cuộc gặp gỡ này đã đòi hỏi ở hấn quá nhiều năng lượng, thôi thúc quá nhiều cảm xúc.

Hấn để mặc cơ thể mềm ra.

Họ đang đứng trước nhà thờ.

Simon bế hấn xuống xe và nhẹ nhàng đặt hấn vào một chiếc xe lăn. Nó đẩy hấn đi lên vỉa hè nơi có nhiều khách khứa đang chào hỏi nhau. Jeremy thấy có nhiều ánh mắt đang nhìn hấn. Hấn nghe thấy những câu hỏi và những lời bình luận thì thầm mỗi khi hấn đi qua.

Một cô bé lại gần, Jeremy nghĩ mình bị mê sảng mất một lúc. Cô bé giống hệt Victoria khi hấn bế nàng vào ngày hấn hai mươi tuổi.

- Giới thiệu với bố Julie, con gái con. Cháu gái của bố đấy, Simon nhìn cả hai nói.

Jeremy đã qua được nỗi ngạc nhiên, giờ hấn âu yếm quan sát cô bé. Nếu nó có dáng đi và nụ cười của bà nội, thì khuôn mặt của nó trông yếu ớt hơn so với khuôn mặt của Victoria. Đôi mắt xanh thăm toát lên vẻ triu mến chỉ để vượt ve con người và sự vật khi chúng nhìn tới. Sống mũi nhỏ dọc dừa của nó là một kiệt tác của sự hài hòa và cân đối.

Cô bé cúi xuống hôn ông.

- Cháu chào ông. Cháu rất vui được biết ông.

Cô bé ngạc nhiên khi thấy cơ thể ông cứng đờ, không một phản ứng, ngoại trừ một nụ cười có thể đoán được nơi kẽ môi. Nó ngược mắt nhìn bố, còn bố thì nở một nụ cười buồn thay cho câu trả lời.

- Con để bố lại cho Julie nhé. Nó sẽ chăm sóc cho bố trong suốt buổi lễ. Con phải đi cùng mẹ vợ của con trai con. Nghi lễ bắt buộc mà! Nó nói rồi đi mất giữa những vị khách mời.

Julie nhìn ông ngoại triu mến.

- Cháu thật sự rất vui được gặp ông hôm nay. Cháu không biết nhiều về ông, nhưng cháu thật sự hạnh phúc.

Jeremy bị lôi cuốn bởi khuôn mặt này vì nó gợi lại cho hấn biết bao tình yêu thương đã mất. Rồi hấn nghĩ giờ thì Victoria cũng phải già như hấn. Hấn thấy mình thật ngốc khi không nghĩ đến điều hiển nhiên này sớm hơn. Từ lúc đến được đây hấn đã muốn tìm kiếm nàng trong đám đông khách mời. Liệu nàng trông

có lụ khụ như hấn không nhỉ? Hấn rùng mình: có khi hấn nên giữ mãi vẻ đẹp còn ám ảnh hấn cho đến tận hôm nay?

- Lại đây ông nhé. Có hàng ghế dành cho gia đình mình đây ạ.

Câu nói này khiến Jeremy xúc động. Như vậy là hấn có một gia đình!

Julie đẩy xe đến đầu hàng ghế phía bên phải bàn thờ nơi đang có cô dâu chú rể và ngồi xuống cạnh ông.

Chả mấy chốc sau mọi người đến làm quen với hấn, nói với hấn những lời tử tế và ôm hôn hấn. Julie muốn giới thiệu thêm với nhiều người nữa nhưng hấn nhanh chóng thấy mệt. Đó là những người anh em họ hoặc cô dì chúc bác gì đó. Thỉnh thoảng Jeremy cho rằng mình nhận ra một cái tên nhưng ngay lập tức hấn lại được một gương mặt khác hỏi thăm nên không thể cố hiểu được mối liên hệ bà con giữa hấn với những người đàn ông và đàn bà đang đứng xung quanh hấn. Tuy nhiên hấn cảm thấy hạnh phúc khi được đứng giữa màn cử động ấy, được nằm trong cuộc sống đang lấp lánh này, được nghe những lời nói âu yếm đầy tình cảm này.

- Bắt đầu rồi, Julie thì thào vào tai hấn.

Chiếc violon dạo nhạc để thông báo nghi lễ bắt đầu.

Jeremy không nhìn được hai người đang bước vào. Họ ở quá xa nên hấn chỉ nhìn thấy cái bóng mờ mờ của hai cơ thể đang tiến lên theo tiếng nhạc. Theo nghi lễ thì đó là chú rể và mẹ. Họ đứng dưới bàn thờ, rồi cô dâu khoác tay bố đi lên. Theo sau là Simon, rạng ngời hạnh phúc, đưa tay cho mẹ cô dâu khoác. Khi đến trước mặt bố, Simon mỉm cười và nháy mắt với cô con gái.

Tiếp đến là ông bà đi vào. Khi bóng hai người tiến đến gần bàn thờ, hấn ngay lập tức nhận ra dáng đi và kiểu ngẩng đầu của Victoria. Máu chảy dồn lên não, hấn quan sát cảnh tượng đó đang chao đảo rồi lật nhào trong khung cảnh trang trí rực rỡ màu đỏ và vàng của nhà thờ. Nỗi xúc động quá lớn, hấn lo ngại sẽ bất tỉnh. Nhưng ngay sau giây phút mất thăng bằng ấy là cảm giác yên lòng. Hấn thấy trái tim đập mạnh và một làn hơi ấm dịu nhẹ lan tỏa khắp cơ thể. Cuối cùng hấn cũng thấy mình đang sống. Victoria là người duy nhất còn có thể khơi gợi lại cảm giác ấy trong hấn.

Khi nàng chỉ còn cách hấn khoảng ba mét, hấn quan sát được khuôn mặt nàng, ánh mắt nàng gặp ánh mắt hấn. Nàng nhìn hấn đủ lâu để hấn có thể ngắm từng chi tiết trên gương mặt và hiểu được những lời nàng nói trong im lặng. Cái nhìn của nàng vừa âm yếm vừa bối rối, có thể là một chút sợ hãi nữa. Nàng vẫn còn đẹp lắm. Tuổi tác chỉ làm mềm đường nét của nàng và ghi khắc vài nếp nhăn nơi khóe mắt nàng.

Jeremy biết có rất nhiều người đang chứng kiến cuộc trao đổi cảm lặng này.

Ngay cả Julie cũng xấu hổ cúi mặt xuống để khỏi làm gián đoạn cuộc nói chuyện trong im lặng ấy.

“Anh đấy ư, mắt nàng nói. Vậy là chúng ta đã tái ngộ sau bao năm tháng để chứng kiến nghi lễ thiêng liêng của tình yêu, kết quả của tình yêu giữa chúng ta. Em vẫn còn nhớ tình yêu của chúng mình, Jeremy ạ. Đáng ra nó đã rất đẹp nếu như mọi chuyện không thay đổi. Nếu như anh không có ý định tự kết liễu đời mình, nếu người ta có thể chữa trị được cho anh...hoặc đơn giản là nếu anh là người đàn ông đó vào ngày bước sang tuổi hai mươi đã giúp em hiểu ra rằng em không thể sống thiếu hơi thở của anh ấy. Đáng ra chúng ta đã có thể đi xa hơn, cùng đi về một nơi khác. Cùng nhau đến đây. Ngồi bên cạnh nhau để chiêm ngưỡng tác phẩm của chúng ta và kiêu hãnh về ngọn lửa mới này sinh ra từ tham vọng vượt qua ngọn lửa của chúng ta. Nhưng anh hãy nhìn xem, Jeremy! Anh giờ đang ngồi trên xe lăn, khuôn mặt bất động. Còn em, người bà nỗ lực hết sức để xuất hiện trẻ trung hơn. Và em có thể đọc được những nỗi tiếc của anh về cuộc sống đã mất đi trong mắt anh, nơi duy nhất còn sức sống.”

Còn Jeremy thì trả lời nàng.

“Đúng, hôm nay là ngày tái ngộ. Một cuộc đời tái ngộ khó tin và vô ích. Câu chuyện của chúng ta đã gặp nhau. Và ngày hôm nay, trước khi anh nhắm mắt, số phận cho anh thấy sự thất bại và âm vang tiếng kêu dài về nỗi mất mát của anh.

“Anh đến để vĩnh biệt em, Victoria, để tôn vinh lần cuối niềm may mắn đã xảo trá tuột khỏi tay anh, nó như dòng nước trong lòng bàn tay khô héo chảy xuống mà không làm dịu được cơn khát trong anh, nó chỉ

đủ làm ướt môi và để lại cho anh sự tổn thương từ cảm giác đó.”

“Nói với em rằng anh rất đau khổ về tất cả những điều tệ hại anh đã gây ra cho em ư? Nói với em rằng anh rất tiếc cuộc sống mà đáng ra anh đã có với em ư? Nói với em rằng đáng ra anh đã là người vô cùng tự hào được ngồi bên cạnh em hôm nay để kiêu hãnh ngắm nhìn thành quả tình yêu của chúng ta đang ghi dấu và trang sử mà chính chúng ta đã bắt đầu ư?”

“Tại sao lại nói với em tất cả những điều đó? Để đau đớn thêm trước khi ra đi hay để lại cho em những tiếc nuối, dấu ấn cuối cùng của anh trên cõi đời này?”

“Anh không để lại gì cả, Victoria ạ. Cuộc đời anh là một vực thẳm, một hố đen nuốt chửng mọi ánh sáng. Một hố đen, Victoria ạ. Một đường hầm dài có vài cánh cửa quá rộng cho anh thấy ánh sáng mặt trời rực rỡ, cảm nhận được làn gió êm dịu trước khi lại nhấn chìm anh vào một chạng đường dài không sự sống, không có bản thân anh cho đến tận cánh cửa tiếp theo. Trước khi chết, dường như người ta vẫn thường phải chứng minh xem mình đã sử dụng cuộc đời mình như thế nào để được tận hưởng cõi hư không trở thành trọn vẹn.”

“Liệu anh có thể yêu cầu điều gì trước khi nhắm mắt? Sống thêm vài ngày nữa dù ý nghĩa của nó mất đi trong những giây trước và sau đó ư?”

“Anh vẫn yêu em, Victoria, yêu như những ngày đầu.

“Vì đây vẫn là những ngày đầu của anh.”

Victoria ngồi xuống ghé gần bàn thờ, quay lưng về phía Jeremy. Cạnh nàng là một người đàn ông lịch lãm khẽ chào Jeremy bằng một nụ cười biểu lộ lòng thương cảm hơn là lịch sự.

Victoria có vẻ bối rối, nàng ngồi thẳng đơ người trên ghế. Nàng biết Jeremy đã nhìn thấy người đàn ông bên cạnh nàng và hiểu được những tình cảm của hắn. Rồi khách khứa bước vào, hắn không nhìn thấy Victoria nữa. Jeremy thấy năng lượng rời bỏ hắn. Hắn phải tập trung một lúc rất lâu để không bị sự yếu ớt già nua của mình cuốn đi.

Một bàn tay đặt lên vai kéo hắn lại với thực tại.

Pierre đứng cạnh hắn. Đó là một ông già đầu hói và lưng đã còng. Nhưng đôi mắt vẫn thể hiện được sự thông minh lạnh lợi.

Ông vừa vui vì gặp lại bạn, vừa cảm thấy buồn cho tình huống này.

Đối với Jeremy, nếu đó không phải lúc nào cũng là một người bạn, thì đó là người đã giúp đỡ Victoria trong suốt bấy nhiêu năm khó khăn, và hắn thấy biết ơn về điều đó.

- Chào Jeremy. Rất vui được gặp cậu.

Rồi ông ngừng lại vài giây.

- Thật khó mà nói với cậu. Biết nói gì bây giờ? Ấy vậy mà trong suốt nhiều năm qua mình đã tưởng tượng ra cuộc gặp gỡ này. Mình đã đã được vào vị trí thuận lợi, cậu thấy đấy. Mình đã thẳng thừng ném vào mặt cậu những điều chẳng hay ho gì, tìm những lời lẽ thích đáng để làm tổn thương cậu.

Rồi ông cay đắng nhún vai.

- Cứ như thể đó là mình! Nhưng thôi, mình đã bị tổn thương biết bao.

Ông ta tiếp tục ngừng lời thêm vài giây nữa, nhìn lại những hình ảnh của quãng thời gian đó mà giờ đây đã trở nên quá xa vời.

- Câu chuyện này ngày nay còn có nghĩa lý gì? Giờ đây chúng ta là hai ông già bị quá khứ ám ảnh. Thực ra... Dĩ nhiên là trường hợp của cậu tồi tệ hơn. Mình biết ngay cả khi cậu có tiếp tục chỉ nhớ được mọi chuyện vào có vài ngày sinh nhật, nhưng các kỷ niệm trong cậu còn mạnh mẽ hơn, đau đớn hơn. Còn mình, các kỷ niệm dường như xa vời đến mức đôi khi chúng không còn thuộc về mình nữa. Và mình phải thú thật rằng cậu đã giúp mình một việc vô cùng quan trọng. Clotilde sinh ra không phải để cho mình. Mình đã làm lại cuộc đời và giờ đây mình thấy hạnh phúc. Mình sẽ không đi cảm ơn cái kẻ khốn nạn mà cậu từng là, nhưng...Mình biết những gì cậu làm là để bảo vệ cho Victoria và bọn trẻ. Mình hiểu được sức mạnh tình

yêu của cậu dành cho cô ấy. Mình thấy tất cả những chuyện đó thật bất công Jeremy ạ. Một tình yêu lớn mà lại phải chịu một nỗi bất hạnh lớn...

Ông hít một hơi thật sâu.

- Chúng ta chỉ vừa mới có thời gian quay lại với chính chúng ta thì cái chết cũng đã đến gần. Cuộc đời quá ngắn ngủi, nó đang làm cho những người già lẫn thẩn đi. Khi còn trẻ chúng ta không nghe thấy gì hết. Chúng ta cứ thế tiến lên trong lòng tràn đầy hi vọng với cái mà chúng ta gọi là tương lai. Từ này đã đánh lừa chúng ta, nó xúi giục chúng ta lao vào một cuộc chạy đua không hồi kết. Nhưng cuộc đời lại kết thúc trong khi tương lai không bao giờ mang một ý nghĩa nào cả. Cuộc đời vắng tương lai nhưng lại ngập tràn quá khứ. Giờ đây của cải của chính mình chính là phẩm giá của một người đàn ông, một người cha, một người chồng, một người bạn. Đó là tài sản mình sẽ để lại cho những người thân yêu, để họ tránh được cuộc chạy đua với chính tương lai của họ và làm việc để xây dựng quá khứ.

Có tiếng thì thầm nhắc nhở Pierre giữ im lặng. Cha xứ bắt đầu nói.

- Cậu ở đây nhé, ông nói với với hấn, mình kiểm chỗ ngồi đây. Hẹn gặp lại cậu.

Một lần nữa thời gian lại lỗi nhịp với hấn, buổi lễ với hấn chỉ diễn ra trong một vài giây.

Khi những lời cầu nguyện cất lên, Jeremy thấy mình chao đảo. Mỗi lời nói, mỗi âm thanh đều giáng vào hấn. Máu hấn đông lại, những giọt mồ hôi lạnh toát chảy ra trên trán.

- Ông có sao không ạ? Sao ông toát hết mồ hôi thế này? Ông ơi, ông không sao đấy chứ? Julie lo lắng.

Cô bé hiểu ông đang khó chịu trong người liền tranh thủ lúc cử tọa vừa đứng dậy để kín đáo đẩy xe lăn đi về phía cửa ra vào.

Nó lau mồ hôi trên trán ông.

- Cháu gọi mọi người ông nhé? Cô bé hỏi hấn. Ông có thấy khá hơn không?

Một giọng nói cộc lốc vang lên từ phía sau Jeremy.

- Cháu quay lại đi Julie, ta sẽ lo cho ông cháu.

Cô bé có vẻ buồn. Nó muốn tham dự phần cuối của buổi lễ nhưng lại không sẵn sàng để Jeremy lại đó.

- Không, cháu sẽ ở lại với ông, cô bé trả lời.

- Ta đảm bảo là cháu có thể quay lại buổi lễ mà, giọng nói ấy vừa nhẹ nhàng vừa kiên quyết. Ông cháu trông đã khá hơn rồi. Ta sẽ ở lại với ông ấy. Lâu lắm chúng ta không gặp nhau nên ta muốn nói chuyện riêng với ông ấy.

Người đàn ông nắm lấy tay xe đẩy tỏ rõ sự quyết tâm của mình.

Julie mỉm cười với ông.

- Ông sẽ ổn chứ? Lát nữa cháu sẽ quay lại với ông.

Người đàn ông đẩy xe đến một chiếc ghế băng và ngồi đối diện với Jeremy.

Đó là Abraham Chrikovitch. Râu và tóc ông ta đã bị hơi thở trắng của thời gian thổi qua. Đằng sau cặp kính dày cộp là đôi mắt tinh tường. Ông ta nhìn Jeremy với vẻ nghiêm trọng, tay vuốt vuốt bộ râu, lắc lư người nhẹ nhàng đến mức khó nhận ra.

- Ông vẫn còn nhớ tôi phải không? ông ta hỏi.

Đó đúng ra là cách vào đề hơn là một câu hỏi.

- Con trai ông báo cho cho tôi biết hôm nay ông sẽ đến. Và vừa lúc này nó đã nói nhỏ với tôi là ông thật sự...hiện hữu.

Ông ta vuốt vuốt bộ râu rồi nói tiếp.

- Tôi có nhiều điều để nói với ông. Từ lâu lắm rồi...

Ông ta lưỡng lự, dăm chiêu nghĩ xem nên nói thế nào cho đúng. Jeremy thấy nóng lòng y như lần nói chuyện của họ ở phòng gặp trong nhà tù. Hắn muốn biết, mặc dù điều đó giờ đây không dễ làm gì cả.

- Tôi không thể nào quên được ông. Cuộc gặp gỡ của chúng ta đã gây ấn tượng mạnh với tôi. Ông đã đặt tôi vào một tình thế khó nghĩ. Như ông đã hiểu ngay ra lần ấy, tôi có một ý tưởng về câu chuyện của ông. Ông từng nói về một kiểu thanh toán nợ nần giữa Chúa và ông. Về thách thức đã dẫn đến hành động của ông. Về sự lẫn lộn giữa việc ông đam mê và ghê sợ tôn giáo dưới bất kỳ hình thức nào. Sau khi chúng ta gặp nhau, tôi đã cố liên hệ với một giáo trưởng có quyền năng trong lĩnh vực...thần bí học Do Thái. Nhưng vô ích. Ngày hôm đó trôi qua và tôi lấy làm đau khổ vì biết ông đang trông đợi ở tôi một tín hiệu hay một lời nói. Vài ngày sau tôi gặp ông ấy và tôi có kể cho ông ta nghe câu chuyện của ông. Ông ta khuyên tôi nên quên ngay trường hợp của ông và ngừng ngay mọi việc tìm kiếm. Ông ta không muốn nói thêm gì nữa. Trong giới chúng tôi khi những người như ông ta đưa ra lời khuyên thì không phải bàn cãi gì nữa cả. Tôi đã xua đuổi ông ra khỏi tâm trí. Tôi thử tìm cách không nghĩ đến ông nữa. Nhưng tôi không tài nào quên được những điều ông nói. Ánh mắt cầu khẩn và những lời nói thực thà của ông luôn ám ảnh tôi.

Ông ta ngừng lời để điểm lại câu chuyện. Trông ông ta có vẻ dăm chiêu.

Jeremy lúc này đang cố gắng chống chọi lại cơ mệt mỏi. Hắn hiểu Abraham Chrikovitch đang nắm giữ sự thật.

Abraham Chrikovitch vừa nói vừa vuốt râu.

- Rồi nhiều năm sau tôi gặp Simon, con trai ông. Nó theo dõi ông và đã thấy ngày ông ra tù. Nó biết tôi từng đến thăm ông và muốn biết chúng ta đã nói gì với nhau. Những lời nói của nó khiến tôi tò mò. Thế là một lần nữa tôi lại lao vào trường hợp của ông. Và tôi hiểu như thế này.

Jeremy thấy lòng tràn đầy xúc động. Cuối cùng thì hắn cũng biết được sự thật! Trong giây lát hắn lo sợ sẽ bị ngất hoặc chết đi mà chưa kịp biết điều Abraham Chrikovitch sắp hé lộ cho hắn. Hắn còn phải tỉnh táo thêm một lúc nữa!

- Ông đã nhắc đến những câu kinh số 30, 77 và 90. Nó gọi ra một vài chìa khóa để hiểu câu chuyện của ông. Câu kinh số 90 là lời cảnh báo cho kẻ thách thức Chúa. Dưới ánh sáng của Đấng toàn năng, không một lỗi lầm nào có thể được dung thứ và sự nổi giận của Người sẽ có sức tàn phá ghê gớm. “Bởi chính vì thế mà tất cả những ngày tháng của chúng con sẽ biến mất trước cơn nổi giận của Người, chúng con thấy được những năm tháng bỏ chạy khỏi chúng con như một cơn gió thổi.” Và con người bị lạc lối lại quay trở lại với Chúa khẩn nài Người tha thứ. Câu kinh số 77: “Giọng nói con cất lên với Chúa, và con kêu lên. Giọng nói con cất lên với Chúa và Người đã lắng nghe con. Vào ngày con tuyệt vọng, con đi tìm Người, còn ban đêm con không ngừng giơ tay hướng về Người.” Jeremy này, hãy nghe nhé. Khi gặp được tâm hồn bị tổn thương của ông, những lời trên đã tạo ra một tiếng vang, đặc biệt. Đến mức đó khiến ông xúc động sâu sắc. “Con nghiền ngẫm tháng ngày của quá khứ xa xôi, những năm tháng đã bay đi mất từ rất rất lâu rồi. Ban đêm con hồi tưởng lại những bài thánh ca của con, con nghiền ngẫm trong lòng và tâm trí con đắm chìm trong suy nghĩ: ‘Người liệu có ruồng bỏ mãi mãi không? Liệu Chúa đã quên đi lòng thương hại? Hay là trong cơn tức giận Người lại trói chặt lòng nhân từ?’” Những câu kinh này kể lại chính câu chuyện của ông! Nó nói về việc ông chống lại Chúa, về khả năng Người có thể tiêu diệt những kẻ nào dám thách thức Người. Nó nói về khả năng mà con người có được để sống trọn vẹn cuộc đời mình... hoặc sống với cái chết. Và câu số 30 nữa. Nó nói đến khả năng tha thứ của Chúa, mang đến cho tâm hồn con người khả năng lại được hát ca, xây dựng, nảy nở trong sự thừa nhận kho báu chính là cuộc sống. Thường Chúa vẫn ban cho con người một cơ hội khác. Cơ hội ấy có khước từ ông không, Jeremy? Tôi không nghĩ thế. Sự thật hoàn toàn khác. Đúng ra là... sự thật. Tôi không chắc chắn... không, thật sự... không hề chắc chắn, ông ta nói gần như không phát ra tiếng.

Đột nhiên ông ta trở nên rầu rĩ, đôi mắt lạc trong dòng suy nghĩ và những lời nói mà ông ta đang cố gắng gom lại. Giờ đây ông cảm thấy nghi ngờ về lợi ích của những gì mà ông vừa tiết lộ.

Jeremy muốn van xin ông ta nói tiếp nhưng cơ thể cứng đờ của hắn ngăn cản hắn. Sức lực bắt đầu rời bỏ hắn. Hắn sắp đi xa, trí óc ngừng hoạt động có thể là một lúc hoặc vĩnh viễn. Hắn cố gắng lần cuối để tập hợp lại những mảnh năng lượng cuối cùng còn vương vất nơi góc ngách của ý chí. Hắn đấu tranh chống lại chính cơ thể mình, hắn định hét lên nhưng lại không thể phát ra một tiếng dù là tiếng rên yếu ớt. Vị giáo

sĩ ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt hắn, kiên quyết. Ánh mắt hắn chất chứa tất cả sự nặng nề của việc hắn không hề hiểu gì trong suốt những năm tháng hắn bị mất trí. Hắn không muốn thất bại khi đã ở ngay cạnh vạch đích. Hắn muốn biết trước khi nhắm mắt.

Abraham Chrikovitch sợ hãi khi nhìn vào mắt Jeremy. Ông ta lắc đầu, rồi cúi xuống, và bằng một giọng nói run rẩy khê nói vào tai hắn:

- Jeremy, tôi cho rằng... ông đã thực sự chết vào ngày 8 tháng 5 năm 2001.

Đột nhiên cơ thể hắn trượt vào vực thẳm. Hắn không còn cảm giác gì nữa. Hắn chỉ còn nghe thấy một giọng nói của Abraham Chrikovitch.

- Ông đã chết vào ngày 8 tháng 5 năm 2001. Nhưng ngoài ra ông cũng bị chết vào mỗi cuối ngày ông nhận thức được hậu quả của việc tự kết liễu đời mình, Jeremy ạ.

- Cuộc sống là một kho báu mà con người không thực sự đánh giá được hết giá trị của nó. Mỗi lựa chọn của chúng ta mở ra một khả năng bước vào một thế giới khác. Mỗi khi thức giấc, vũ trụ lại đến với chúng ta. Biết bao con đường! Biết bao lựa chọn! Sự suy xét của chúng ta chính là phương thức duy nhất để biết đâu là lựa chọn đưa ta đến hạnh phúc. Một trong những lựa chọn ấy vẫn luôn hiện hữu, đó chính là sự lựa chọn tội tệ nhất, và đôi khi lại hấp dẫn nhất. Đó chính là lựa chọn từ chối lựa chọn. Từ chối tiến lên phía trước. Từ chối sống.

- Ngày 8 tháng 5 năm 2001 ông đã lựa chọn, Jeremy ạ. Quyết định của ông là một hành động thách thức Chúa, một lời lăng nhục Chúa. Tâm hồn của chúng ta ở trên trái đất là để học hỏi. Thông qua cuộc sống, chúng ta sẽ phải trở nên tinh tế và hoàn thiện hơn. Kẻ nào nhạo báng tâm hồn mình bằng cách không tự xây dựng bản thân, không tìm cách tiến bộ trong suốt cuộc đời thì kẻ đó chỉ giống như một xác chết. Vô dụng. Cằn cỗi. Trên thế gian này có biết bao nhiêu người có tâm hồn lạc lối vì quên mất điều căn bản ấy. Biết bao kẻ mất trí! Biết bao tâm hồn đang đau khổ? Với bọn trẻ, những con người biết giá trị và tình cảm phải diu dặt chúng. Nhưng họ lại muốn nhìn thế giới theo cách của riêng mình. Cả ông cũng vậy, Jeremy, ông đã quên đi những giá trị của mình. Hành động của ông là một trong những hành động xúc phạm tội tệ nhất đối với cuộc sống. Một trong những hành động xúc phạm ghê gớm nhất đối với Chúa. Và Chúa muốn ông phải học được từ sai lầm của mình. Vậy nên... vậy nên một tâm hồn khác đã đến sống trong cơ thể ông, một tâm hồn được được sinh ra để hưởng thụ, để tự làm bản mình và huỷ hoại chính mình. Đúng ra đó không hẳn là một tâm hồn. Đó là mặt tối trong con người ông. Thứ mà lựa chọn của ông đã giải phóng ra.

"Thỉnh thoảng tâm hồn thực sự của ông đến nhập vào cơ thể ông vài lúc, vài ngày giúp ông đánh giá được hậu quả của hành động đó, để thấy lựa chọn của ông đã huỷ hoại cả một thế giới đến mức độ nào. Chỉ vài lần thức giấc, vài lần xuất hiện vào những thời khắc quan trọng trong cuộc sống mà ông đã từng từ chối.

"Khi từ chối cuộc sống, ông đã chọn lấy địa ngục. Và địa ngục chính là việc nhận ra những sai lầm của mình nhưng không thể sửa chữa được. Vậy nên Chúa đã chỉ cho ông thấy hậu quả do sai lầm của ông gây ra. Ông đã nhận thức được tội ác của mình nhưng không thể sửa chữa được nó. Và một ngọn lửa bên trong đã huỷ diệt ông. Có lẽ đó chính là địa ngục của ông đấy, Jeremy ạ...

"Tuy nhiên, đôi khi Chúa cũng sẽ tha thứ. Chúa ban một cơ hội khác. Liệu có phải Chúa đã từ chối ông? Liệu ông có nghĩ đến một việc đơn giản chỉ là cầu xin Người? Liệu ông có nghĩ đến dù một lần xin được Người tha thứ?

Jeremy ngừng thở, một đám mây dày đặc đang bay đằng sau mắt hắn bắt ngờ tràn vào cả người hắn.

10. Chương 10

Hắn nằm trong một căn phòng tối om, cơ thể lướt trên một làn sóng nhẹ dịu dàng đưa hắn đi. Xa xa, một vầng sáng độ lượng như đang chờ đợi hắn.

Một giọng nói cất lên. Có lẽ là của Abraham Chrikovitch. Nhưng xa hơn, sâu hơn.

”Mọi người có nghĩa vụ hoàn thành những nhiệm vụ cao cả nhất. Họ có thể gây dựng cuộc sống, tạo ra những cuộc sống khác hoặc giúp đỡ những kẻ khác xây dựng cuộc sống. Chúng ta không bao giờ sống cô độc. Cô đơn là một ảo giác. Tuyệt vọng là một trò lừa.

“Cô đơn là từ chối đến với kẻ khác. Tuyệt vọng là từ chối hy vọng. Và khi quyết định kết liễu đời mình, người đưa ra một quyết định làm cho những người khác và cuộc sống khác mà trong đó nhà người là một trong những yếu tố cấu thành bị liên lụy. Người đã phá hủy ý nghĩa cuộc đời của chính mình và cả những cuộc sống đáng ra phải tạo dựng từ chính người và cùng với người. Người có tiếc không Jeremy? Người tiếc nó đến mức nào?”

Ánh sáng như đang tiến đến. Hoặc cũng có thể hắt đang di chuyển về phía ánh sáng.

Simon xuất hiện và tiến lại gần hẳn. Jeremy có cảm giác đang trượt chậm chậm trên mặt đất. Nó cúi xuống rồi hôn lên trán bố.

Mắt Jeremy giờ nhìn không rõ. Hẳn nghe thấy tiếng con trai nói rất nhỏ nhưng không tài nào nhìn được môi nó cử động.

”Con đã rất nhớ bố. Việc bố vắng mặt đã khiến cả cuộc đời con lúc nào cũng phải tỏ ra nỗ lực một cách điên rồ hòng quên được bố. Khi con còn bé, bố là một con quái vật nấu mình sau bóng tối trong những cơn ác mộng của con. Chúng con đã cấm nhau không được nhắc đến tên bố vì sợ bố xuất hiện. Tuy nhiên đôi lúc con vẫn muốn tưởng tượng ra bố dưới những cử chỉ yêu thương, người dường như đã nắm giữ được con vào một ngày, quãng thời gian bao bọc trái tim con bằng một làn sóng ấm nóng. Nhưng sự thật vẫn còn đó và từng đợt sóng trời dữ dội vẫn ném mạnh những cơn mộng mị của con lên những cạnh nhọn hoắt của tâm trí bị tổn thương của con.

“Khi con tìm lại được bố thì đã quá muộn để viết thành một câu chuyện. Chỉ đủ để đặt một dấu chấm, kết thúc một đoạn bằng một câu cuối cùng mang lại ý nghĩa cho suốt bao năm đợi chờ.

“Con chỉ biết bố có vài giờ. Nhưng những giờ phút đó thật đáng giá... Đủ để con tiếc nuối việc đã căm thù bố và hy vọng bố đàng đàng suốt những năm qua.

“Con đã nhớ bố biết bao.”

Rồi Simon biến mất và Thomas bước vào.

Nó đứng cách Jeremy vài mét.

“Thật nực cười! Chính vào lúc nằm trên giường chờ chết thì trên mặt bố cuối cùng cũng thể hiện một chút tình người. Bố là một kẻ lừa phỉnh, một kẻ đánh cắp ý nghĩa. Bố đã cấm con không được vô tư và đánh cắp tuổi thơ của con, và như vậy bố làm cạn kiệt mọi suối nguồn giấc mơ của con. Con ác mộng đến tỏa sáng màn đêm của con bằng những sắc màu đó, sẵn sàng tàn phá mẹ con và huỷ hoại mọi niềm hy vọng của chúng con về một tương lai tốt đẹp hơn, một tương lai không có bố.

“Nơi bố đến, một người chỉ được đánh giá trên cơ sở những gì mà anh ta để lại: tình yêu, lòng hận thù, các giá trị, những thói hư tật xấu, lòng hào hiệp, sự dễ dãi... Vào lúc kết tội, hình phạt và những lời khấn cầu trở thành lời biện hộ.

“Con chấp nhận những gì bố để lại và đưa nó vào hồ sơ.

“Và con là nhân chứng chống lại bố.”

Jeremy muốn thoát khỏi những cái nhìn ấy, không muốn nghe những giọng nói ấy. Đó thật sự là một cuộc tra tấn.

Tâm hồn hẳn tìm kiếm một lối thoát, khao khát được yên nghỉ. Thoát ra khỏi chính cơ thể của hẳn chăng? Đi về phía ánh sáng ấy? Tìm thấy sự bình yên trong nguồn nóng ấm áp ư?

Nhưng bố mẹ hẳn xuất hiện. Bố hẳn dặt tay một cô bé mà hẳn không nhìn rõ mặt. Ông lạnh lùng nhìn Jeremy.

“Ta không tha thứ cho con.”

Rồi đến mẹ hắn tiến lại. “Chúng ta đã làm gì hả Jeremy?” bà khẽ hỏi.

Và họ đi khỏi.

Đột nhiên, tâm trí hắn hốt hoảng. Thứ ánh sáng kia đang vẫy gọi hắn.

Nhưng đến lượt Victoria bước vào. Nàng nghiêng người về phía hắn rồi mỉm cười. Ánh mắt nàng ngập tràn tình yêu thương.

“Em yêu anh”, nàng nói với hắn.

Trông nàng thật đẹp! Chỉ riêng việc nàng có mặt thôi cũng đã là một cái vuốt ve có thể khiến hắn yên lòng. Thế là tâm hồn Jeremy bay lượn quanh nàng, tìm cách tận hưởng thỏa thuê năng lượng dịu dàng ấy từ nàng.

Nhưng rồi bỗng nhiên một câu cầu nguyện từ nhiều giọng nói khác nhau cất lên. Bố hắn, Simon và Abraham Chrikovitch lần lượt xuất hiện quanh giường hắn. Cả ba người đàn ông lắc lư người hết về trước lại ngã ra sau quanh cơ thể nằm dài và cứng đờ của hắn. Họ đang đọc câu kinh cho những người chết. Jeremy nhận rõ được hồi kết của mình. Tất cả những nỗi đau chứa chất trong hắn suốt cuộc đời ngắn ngủi ấy cùng nhau thức tỉnh và tấn công tâm hồn hắn.

Hắn tìm kiếm ông già, người đã từng cầu nguyện nhiều đến thế vào mỗi lần hắn nghĩ rằng mình đang chết. Con người giờ đã trở nên thân quen này sẽ biết cách làm vơi đi nỗi sợ ghê rợn trong hắn. Nhưng ông ta lại không có ở đó. Thế nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự có mặt của ông ta, ngay cạnh hắn. Giờ mới là lúc ông ta phải khóc, phải khẩn nài và nguyện cầu cho hắn. Thế là hắn vụt dậy đi tìm ông ta. Nó bay khắp phòng, lướt sát đến từng gương mặt những người đàn ông đang ê a hát nhưng không chạm vào họ. Rồi nó bay cao hơn nữa và quan sát cảnh tượng đó. Rồi Jeremy nhìn thấy ông già. Ông ta đang nằm, mắt nhắm nghiền, và ba người đàn ông đang cầu nguyện xung quanh.

Tìm cách chạy trốn hình ảnh đáng sợ của chính khuôn mặt hắn, tâm hồn hắn để mặc cho làn ánh sáng mang đầy hứa hẹn lôi kéo, mặc dù ánh sáng nơi cuối vực thẳm ấy dường như không thể nào với tới được. Hấp dẫn duy nhất ấy tạo nên sức mạnh khiến hắn nhẹ lòng. Đó là điểm gặp gỡ của mọi niềm vui và nỗi buồn trong hắn. Một sự cân bằng khả dĩ, một hành lang thanh bình giữa những sức mạnh đối lập.

Nhưng những tiếng rên rỉ và những giọt nước mắt khiến cho động tác của hắn run rẩy. Cả những âm thanh chói tai đối với tâm hồn hắn cũng như những nhát dao cứa trên da thịt một đứa trẻ. Tâm hồn Jeremy ngừng lại để nghe những âm thanh và lời nói mà chỉ có nỗi đau trong đó mới nghe thấy được. Tâm hồn hắn lơ lửng, lưỡng lự.

Những tiếng kêu như sắc buốt hơn. Mỗi tiếng kêu như một cú húc vào tâm hồn hắn, khiến nó lùi lại, đưa nó nhập lại vào cơ thể. Một lần nữa Jeremy cảm thấy những đường viền của thi hài hắn ở đó, trong tâm hồn đang kéo dài ra của hắn.

Ngay lập tức một làn gió lạnh ùa vào hắn. Một lần nữa hắn sợ.

Những lời rên rỉ càng dồn dập, cái lạnh thêm thấu xương, màn bóng tối thêm dày đặc. Hắn nghe thấy giọng mẹ.

“Chúng ta đã làm gì?” bà nức nở hỏi. Những âm thanh khác từ xa hơn vọng đến tai hắn. Rồi một giọng nói khác bật lên khỏi mớ âm thanh ám ảnh ấy. Giọng của Victoria. “Em yêu anh”, nàng nói với hắn. Và hai giọng nói gặp nhau rồi vang mãi. Mẹ hắn và vợ hắn cùng lúc gọi hắn. Những lời nói giờ ở ngay gần, đập vào tâm trí hắn mạnh đến mức phi thường. Hắn muốn gào lên.

Thêm lần nữa tâm hồn hắn tách ra khỏi cơ thể lạnh lẽo và chết cứng để đi tìm ánh sáng và hơi ấm.

Đúng lúc đó hắn ý thức được hành động tự vẫn và thấy ghê rợn. Hắn lại thấy từng lần hắn tỉnh. Những giây phút ấy, những lời nói ấy, những tình cảm của vài ngày ấy ở đó. Mỗi thứ là một mảnh đời sắc nhọn mà tâm hồn hắn vừa cứa lên đó.

Thế rồi hắn hiểu hơi nóng đang lôi cuốn hắn chỉ là một trò lừa. Chẳng có gì đợi hắn nơi đó cả. Chỉ là tiếng vọng lại của những lời rên rỉ này mà thôi. Một mớ âm thanh không dứt và trở thành địa ngục của hắn.

Hoảng sợ, hắn cố bấu vào vách vức thẳm nơi hắn đang trượt xuống. Nhưng nỗ lực cũng không giúp hắn được. Hắn nổi giận. Hắn không có lấy cơ hội thứ hai! Hắn không xứng đáng phải chịu toàn bộ nỗi đau đớn này! Giờ thì hắn đã hiểu ra! Để hắn nhận thức được lỗi lầm của mình làm gì khi hắn không thể sửa chữa nó? Đó có phải là địa ngục của hắn như Abraham Chrikovitch đã nói không? Không, không thể, bởi hắn đang chết kia mà! Ý nghĩa của cơn ác mộng này là gì? Hắn còn có thể tỉnh lại nữa không? Hắn nào có cơ hội thứ hai!

Vậy là hắn nói với Chúa, nơi đó, trong màn ánh sáng. Hắn cầu xin được tha thứ. Phải, hắn đã xúc phạm Người. Phải, hắn đã gây đau khổ cho bố mẹ hắn, cho vợ và các con hắn! Nhưng giờ đây hắn đã hiểu được giá trị của cuộc sống! Xin tha thứ thế nào đây? Phải nói thế nào về nỗi đau của hắn? Làm thế nào để diễn đạt khát vọng sâu xa được sống, để viết nên một câu chuyện, để đem lại hạnh phúc cho những người thân yêu? Họ sẽ tha thứ cho hắn, hắn biết điều đó. Họ sẽ tha thứ cho kẻ mà hắn từng là trước khi hắn tự vẫn. Nhưng còn Chúa?

Những ngôn từ nhảy ra từ một trang sách bị xé tăn công tâm trí hắn. Những câu nói lộn xộn trở lại ký ức hắn. Và hắn hét lên.

“Con kêu lên với Người, những lời khẩn nài của con là dành cho Người. Người có được gì từ dòng máu con đang chảy? Từ việc con phải chui xuống nắm mồ? Cát bụi có tôn vinh Người không? Nó có đòi hỏi ở Người lòng nhân từ vĩnh cửu không? Người hãy nghe con, xin hãy rửa lòng thương lấy con!”

Bỗng nhiên hắn cảm nhận được cơ thể mình. Vị rượu và những viên thuốc trong miệng khiến hắn thấy buồn nôn.

Hắn thấy cổ họng há ra để nhả đi thứ chất độc và hét tên nàng: “Victoria!”

Một bàn tay siết lấy tay hắn.

Cuộc Đời Chín Ngày

Tác giả: Thierry Cohen

Thể loại: Tiểu Thuyết

Dịch giả: Khánh Vân

Biên tập: Gió

LỜI CẢM ƠN

Viết, tức là một mình, nhưng sống với rất nhiều nhân vật trong mình.

Nhưng ngay khi câu chuyện kết thúc, cuộc phiêu lưu lại mở ra với nhiều nhân vật khác, những nhân vật của cuộc sống thật. Những con người có khả năng mang bạn đi, khuyên nhủ bạn, khích lệ bạn và giúp bạn trải nghiệm thời khắc cuộc sống xứng đáng với cuốn tiểu thuyết đẹp nhất.

Để cảm ơn những người đầu tiên tạo cảm hứng cho các câu chuyện của tôi, tôi tặng họ một vai diễn trong tác phẩm của mình.

Để cảm ơn những người thân luôn ở bên tôi, tôi chỉ có trang viết này.

Xuất hiện theo trình tự trong chuyến phiêu lưu của tôi:

“Những dòng thác không thể biết cách dập tắt tình yêu, những dòng sông không thể nhấn chìm được nó.”

Câu thánh ca của Những bài thánh ca

Gyslène, vợ tôi, người đầu tiên đọc tác phẩm của tôi.

Các con tôi, Solal, Jonas và Yalone, những người hâm mộ đầu tiên.

Chị gái Sabrina Sebban, người đầu tiên sửa bản thảo, một người chị luôn ân cần và say mê.

Anh trai Bruno. Độc giả nhiệt tình, người đã giúp đỡ tôi trong công việc để tôi có thể cầm bút viết.

“Ân huệ là món quà thật sự của các nàng tiên. Không có ân huệ ta không thể làm gì, nếu có ta có thể làm nên tất cả.”

Charles Perrault

Jessica Nelson. Chị là người đầu tiên gọi cho tôi từ một nhà xuất bản, cuộc gọi kỳ diệu. Chính chị sau đó đã động viên, khuyên nhủ tôi và biến giấc mơ của tôi thành hiện thực.

“Tình yêu của người đồng loại đòi hỏi các nhà thơ phải biết trao tặng tấm áo khoác duy nhất của họ.”

Albert Cohen

Những người bạn của tôi, Michel Bensoussan, Franky Chriqui, Bruno Merle và Samy Dreyfuss vì... biết bao điều.

“Bạn là người trong gia đình tôi, cùng vai vế, cùng ngọn gió.”

Jean-Jacques Goldman

.

Lòng nhiệt thành, sự giúp đỡ, những lời khuyên của họ đã giúp tôi tiếp bước: Corinne Cohen, Laurette Cohen, Liliane và Ahava Cohen, Remy Atlan, Isabelle Bayle, Charles Chemla, Arnaud Cholley, Sylvie Cocher, Didier Dahan, Boris Gonzales, Olivier Gormand, Moise và Yvonne Hadjadj, Amandine, Vanessa và Fabien Hazot, Catherine Paris, Jean-Francois Piscione, Virginie Siksik, Cristiana Spataru.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-doi-chin-ngay>